Mytholo

ÆSOPI FABULÆ

Græco-Latinæ CCXCVII.

Accedunt

& *Babriæ Fabulæ* etiam Auctiores.

Secundum Editionem *Isaaci Nicolai* Niveleti.

PRÆPONITUR

Historia Vitæ, Morum, Fortunæ, & Interitus *ÆSOPI*.

Composita studio

JOACHIMI CAMERARII:

Et adjicitur

CEBETIS TABULA.

In Usum Scholæ ÆTONENSIS.

LONDINI,

Typis *M. Clarke*, Impensis *Sam. Carr.* 1682.

VITA ET MORIBUS

Fortunaque & Interitu

ÆSOPI.

Æsopum Fabellarum illum mirificum artificem, in Phrygiæ, ejus quæ magna dicitur, urbe Ammorio, natum esse invenio. Neque tamen desunt, qui Thracem Mesembrianum fuisse perhibeant. Neque item alii qui Samium. Sane inter plerosque constat, hunc vixisse potiente rerum in Lydia Crœso, & servitutem serviisse Xantho cuipiam Samio. Quibus etiam temporibus multi sapientissimi viri floruerunt, è quibus potissimum septem à posteritate nominatim celebra-

ex illorum, quos dixi ſapientum dictis, quæ ipſorum propria fuiſſe traduntur. Veluti quo Solonem uſum ferunt, ſpectandum ſemper eſſe diuturnæ vitæ terminum. Bias vero animadverſa rerum humanarum pravitate, queri ſolebat, majorem eſſe ubique improborum numerum. Thales ſpondentibus pro aliis præſto noxam eſſe aiebat. At Pittacus pulcherrimam rem modum commendans, habebat crebro in ore, Ne quid nimis, ut Terentius dixit: vel quemadmodum alii tradiderunt, obſerva tempus. Periander monebat frenandam eſſe iram, vel ut aliis video placuiſſe, ſtudio & exercitio nihil non obtineri. Lacedæmonius Chilo jubebat quenque noſſe ſe. Cleobulus affirmabat mediocritatem eſſe omnium rerum primam. Quia vero hæc brevitatis cujuſdam diſertæ, & ut ita dicam copioſæ laudem habent, quam noſtræ interpretationes tenere non poſſunt, atque haud ſcio an linguæ Latinæ natura ab hac ſit alienior, ideo illa ipſa, quæ ἀποφθέγματα vocantur, dicta rotunda & illuſtria, Græce hoc eſt ſua voce exponemus. Solonis igitur eſt: τέλ⊙ ὁρᾷν μακρȣ̃ βίȣ. Biantis: πλεῖȣς κακοί. Thaletis: ἐγγύα πάρα δ' ἄτη. Pittaci: μηδὲν ἄγαν. vel, καιρὸν φυλάσσȣ. Periandri: ὀργῆς κρατεῖν. vel μελέτη τὸ πᾶν. Chilonis: γνῶθι σεαυτόν. Cleobuli: ἄριστον τὸ μέτριον. vel μέτρον ἄριστον. Atque horum dictorum aliquot ea reverentia ab antiquitate iſque

honor

honor habitus fuit, ut pro foribus Apollinis Delphici, tanquam non humanæ sed divinæ voces, scriberentur, Sed nunc ad institutam de Æsopo historiam revertamur. Eum Herodotus ἐυπέρτη. servum fuisse Iadmonis Samii, qui eodem tempore ancillam habuerit Rhodopin, hoc argumento colligit: Cum enim, inquit, Delphicum oraculum jussisset Æsopo pœnas pendi, nemo inventus est, qui has illius nomine expetere vellet, præter unum Samium civem, nepotem Iadmonis, avo cognominem. Sane & utrique horum servire Æsopus, & veritas priscæ rei perturbari potuit. Verum cum proposuerim de vita & moribus Æsopi narrationem texere, conquirens ea quæ à veteribus tradita essent, sequar id quod est maxime receptum, veniisse in Samo Æsopum Xantho Philosopho, qui tandem invitus libertate illum donaverit, permotus ac potius coactus flagitatione & clamore populi Samii.

Æsopum igitur conditione servum fuisse compe- rio, & corpore valde deformi ac fœdo, colore atro, unde & nomen illi inditum videtur. Nam Æsopus, & qui propter oris nigri quasi fuliginem, Æthiops dicitur, idem significant. Præterea acuto capite, collo brevissimo, labiis dependentibus, denique ea turpitudine, quæ humanæ figuræ maxima depingi posset. Contra vero, nemo unquam sensuum subtilitate & ingenii acrimonia majore præditus fuisse perhibetur. Itaque corporis tam indigesta moles mentis speciocissimæ sedes fuit. Quod quidem ipsum, etsi raro, non tamen unquam animadversum est, docuitque mortales non esse de externa rerum specie summam bonitatis æstimandam. Sane verum est, fere

animi generosi eximium decus sese proferre & explicare solere, inque corporis venustate elucescere. Quod & ipsum sapientissimus Homerus sensit, cum sic furiosum Thersiten depinxit, ut in imagine hominis improbitas & malicia perspiceretur. Ita enim inquit, Iliad. β.

Multorum vir erat verborum, quæ tamen ille
Ordine non ullo aut decore eructata vomebat,
In reges celeri jaciens convitia lingua,
Scurrili captans popularem voce favorem.
Hic deformi omnes superabat corpore Graios,
Qui pede calcarunt hostili Troia rura.
Distortis oculis, talo viciatus in uno,
Pectore gibbosis humeris coeuntibus arcto,
Collis erat capitis coma quem male rara tegebat.

Quid dici poterat tetrius? At principibus & ducibus Græcorum quantam dignitatem corporis & majestatem oris accommodat. Proinde laudatur aliqua in tragœdia pronunciatus Euripidis versus: πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιον τυραννίδος.
Primum ipsa digna species imperio fuit. Cæterum ut diximus, interdum hoc à natura non fuisse observatum intellectum est: Neque pauci magni & clari viri oris & membrorum elegantia caruisse traduntur, veluti Philopœmen Imperator Achæorum, qui eo nomine irrisus à Flaminio fertur. Idemque cum aliquando ab hospitis uxore appellatus pro Imperatoris ministro, rogatusque esset ut sese in apparandis rebus necessariis adjutaret, arrepta securi ligna findere cœpit. Superveniente autem hospite & pudore ac do-

lore

ſore confuſo, juſſit illum bono eſſe animo Philopœmen, ſe enim pro oris deformitate toto corpore pœnas luere. Similiter Socrates aſpectu minime amabili & digno animi ſui præſtantia ſcribitur fuiſſe. Itemque diu poſt Epictetus Philoſophus, quod ipſum epigramma etiam teſtatur:

Servus Epictetus vitiato corpore fœdus,
Alter inops Irus charus eram ſuperis.

Idque ab Homero quoque his verſibus confirmatur: Ὀδυσ. θ.

Di bona non uni dant omnia, formam, animumque
Verborumque ſonum placidum & ſapientia dicta.
Namque aliquis facie eſt, pulchro neque præditus ore
At formam Deus exornat ſermone venuſto,
Totaque in hunc oculos intendit concio, quando
Sana verecundo profert è pectore dicta,
Demulcens animos populique per agmina regnans.
Illum incedentem ceu Numinis ora tuentur.
Contra eſt qui ſpecie divis nen cedit. At illi
Gratia ſermonis conceſſa eſt nulla diſerti.

Diodorus Siculus quoque libro XIII. Gellian quendam Agrigentinum fuiſſe narrat ſpecie corporis futilem atque contemnendum, ſed cum ingenio præſtantem, tum honeſtatis virtutiſque laude ornatiſſimum, quam Græci καλοκἀγαθίαν nominant. Quæ quidem ipſa huic de Æſopo hiſtoriæ plane conveniunt. Utrum vero ille & balbutierit aliquando, & tantum non mutus, & divino beneficio, orationis copiam conſecutus fuerit, de eo ut quiſque volet exiſtimet. Ego cur verum eſſe credere debeam, non video,

deo. Quare quæ de hoc traduntur prætermittam; & quomodo in Samum pervenerit, quibusque factis ac dictis adhuc servus famæ celebritatem, & postmodo libertus populi Samii, laudem & gloriam promeruerit, deinceps exponam. Forte accidit, ut Æsopus cum aliis aliquot mancipiis Ephesum ad mercatum mittendus esset. Cum autem, quæ illuc deferri dominus jusserat ea servi inter se partirentur, & se quisque oneri suo ferundo, ita ut fit, accingeret, vehementer Æsopus oravit, ut sibi & non valido & novitio homini parcere, & aliquid cui portando sufficeret, imponere vellent: Quem intuiti omnes, & fortasse miserati quoque fecere potestatem illi, deligeret quod ipsi minime grave futurum sibi crederet. Tum ille omnia diligenter oculis perlustrans & manibus tentans, ubi vidit in medio collocatam sportam ingentem cum panibus, quamque alii duo ferre deberent, petiit eam sibi relinqui. Quo facile impetrato, cum omnium risu, qui quidem illum disipere dictitarent, ultro deposcentem quod gravissimum esset, cum ante laborem tantopere fuisset deprecatus, sic tum iter ingressi sunt. Jam diei dimidium abierat, & acquiescentibus omnibus, jubetur Æsopus meridiantibus cibum distribuere. Quo facto mox in via ponderis una parte semivacua in corbe minus gestabat. Itaque & multo quam prius ambulabat expeditius. Postero vero die, cum quod reliquum fuerat cibi, similiter esurientibus impendisset, ipse inanem corbem assumens, longo post se alios intervallo relinquebat. Ita demum intellexere, & sese immerito illum derisisse, & illum certa spe diuturnioris commoditatis, majorem sed brevem molestiam capere

voluisse

voluiſſe. Atque inde natum proverbium fuit Αἰσωπεῖȣ φόρτȣ, de iis, qui ingenioſe ipſi ſeſe levarent, vel corporis onere, vel moleſtia animi. Cum autem mercatus jam abiviſſet, aliis rebus ſatis bene diſtractis, manſere reliqui duo pueri mercatori, qui Epheſi emptorem reperire nullum potuerant. Horum unus carminum, alter dicendi peritus debebat eſſe cumque illis Æſopum una trahebat: Itaque ſtatuit in Samum trajicere, quo ubi ventum fuit, in forum rerum venalium mancipia pro ſua utrunque profeſſione exornatum conſtituit, interque hæc, quod multi tum repræhenderunt, medium Æſopum: Sed mercator aſtute voluerat formoſos per ſe pueros, hac contraria turpitudine ſpecioſiores reddere. His ita ordinatis, advenere cum alii Samii, tum cujus in ea inſula celebre nomen ob ſapientiæ ſtudium erat Xanthus, eum aliquot diſcipuli ipſius comitabantur. Qui pulchritudine puerorum allectus acceſſit propius, & cantorem cœpit percontari, quid profiteretur. Cui ille. facere quodcunque ei collibuiſſet. Quo dicto immoderate Æſopus riſit. Tum Xanthus & alterum de profeſſione ipſius interrogans, ſimilem reſponſionem audivit. At Æſopus quam ante aliquanto effuſius riſit. Diſcipuli qui illud animadverterant, miſere qui cauſam cachinnorum ſciſcitarentur, quos Æſopus cum convitiis repulit, expectans dum à magiſtro de ea re compellaretur. Xantho autem licitante, cum puerorum unus denariis ter centum, alter ducentis indicaretur, deterritus ille pretii magnitudine retro abiit tanquam diſceſſurus. At diſcipuli cœpere orare illum, ne prius abſcederet, quam deformem etiam iſtum compellaſſet. Xanthus

magis

magis joci & risus gratia, quam quod tanti illum putaret, morem his gessit. Et ita ut ante fecerat, Æsopum interrogavit quam artem factitaret: Cui ille respondit: Prorsus nullam. Cumque instaret Xanthus, & causam sciscitaretur: Quia enim, inquit Æsopus, isti sodales mei, facturos se omnia professi, non relinquere aliis quid facere possent. Tum animadvertere discipuli, hanc paulo ante risus illi causam fuisse, & Xanthus non parum festivitate hominis delectatus: Quid, inquit, si te forte emero, bonus esse voles? Respondit Æsopus: Etiamsi non emeris. Tum Xanthus: Commissurus ne es ut aufugere tentes? Tum Æsopus: Vidisti tu unquam aviculum, inquit, quæ forte nacta rimulam per quam è cavea exire posset, consuleret dominum de fuga? His auditis comprobavit quidem ingenii illis acrimonium & promptam vim Xanthus, sed corporis deformitatem dixit vix laturam hominum consuetudinem. Ibi Æsopus nonnihil commotus: Philosophe, inquit, mentem intuere. Non enim cum vinum tibi placuit, dolii maculis aut lituris offenderis. Xanthus jam non festivitatem hujus, sed sapientiam admiratus emere statuit, & pretium sciscitatus, hunc sibi placere dixit. Tum Mercator: Quid, inquit: sterquilinio isto tibi empto opus est, utrum vis horum adolescentum mercare, & hunc quasi cumulum adjiciam, ut accedat mercimonio hoc portentum veluti cumulus? Xanthus respondit istum sibi placere: Proinde si venundare cupiat, ne moretur indicare. Quid igitur? inquit Mercator: Si hoc certum tibi est, numera sane sestertios quadraginta. Xanthus pretio persoluto Æsopum se sequi jussit. Cumque

perveniſſet

pervenisset cum mancipio domum, non ignarus morum ingeniique uxoris suæ, facere voluit ut illius criminationes antevorteret, neve de improviso illi tam deformem faciem ante oculos adduceret. Itaque ablandiens illi memorare cœpit, tandem emisse se, quod diu rogatus esset, servulum, quo uti cum vellet, posset. Cui illa: Sane bene abs te factum est, cum erga me tam munificum te præbuisti, Sed quanti inquit mercatus es? Precio, inquit ille, non magno. Quin igitur, inquit illa, produci in conspectum jubes? Tum ille: Adhuc de itinere fœdiusculus apparet, sed accersat aliquis, inquit, novitium servum. At illa, ut res erat, circumveniri se verbis & tegi mercimonii turpitudinem rata: Profecto, inquit, monstri aliquid affers, nam valde mirandum sit, si tu tantæ curæ me tibi esse patiare, ut acceptis servitiis mihi gratificere. Cui Xanthus: Uxor, inquit, quod mihi probatur, æquum est non displicere tibi, si mulierem vis te perhiberi probam. Inter hos sermones prope accesserat Æsopus, quem contuita mulier, aversum ab illo in virum plenum iræ & indignationis vultum contorquens: Hæc, inquit, sunt odii erga me tui & contemptus manifesta indicia: neque enim uspiam gentium unquam tetriorem humana specie beluam extitisse credo. Quid tu, inquit Xanthus, verbero, dudum ita loquax nunc tam obstinate taces, ac non potius aliquo bello dicto placas heram? Tum Æsopus paulisper cunctatus, græcum versiculum pronunciavit, in quo tres pestes rerum humanarum dicuntur esse, mare, flamma, mulier: θάλασσα ϗ πῦρ ϗ γυνὴ κακὰ τρία. Quo audito illa quasi parum ante irata fuisset, ita accensa furere: Ipse etiam Xanthus præ

se

ſe aliquam animi ob dictum commotionem ferre. Quare Æſopus, ne contumelioſe locutus putaretur, ita cœpit quod dixerat corrigere, ut de malis interpretaretur, & verſus proferret Euripideos, quorum hæc ſententia eſſet:

Inſana rabies eſt undabundi freti
Vis fluctuumque noxia, formidabilis
Flamma furor, metuenda res eſt inopia,
Suntque horribilia per terras plurima alia:
Sed nihil ita horribile eſt uti mulier mala.

Proinde mea, inquit, hera, cave è poteſtate exeas, ac potius effice manſuetudine, ut inter bonas & laudatas fœminas numereris. Quo audito cum pudor illam ad moderationem quandam redigeret, intuens Æſopum profiteri cœpit, de illius verbis cognoſcere, neutiquam homini mentem ingeniumque deeſſe, ſeque illum non reſpuere. Ita ille ſervitutem Sami Philoſopho quem ſæpe nominavimus, ſerviebat, cum illi eſſet à mandatis & pedibus & nuntiis & adverſationibus, poſtremo etiam, ut hiſtoria fingit, Atrienſis, coquus, obſonator, & unus obiret omnia ſervorum munia.

Accidit autem aliquando, ut prodeambulaturus extra urbem ad mercatum olerum Xanthus, ſequi ſe Æſopum juberet, cumque olitor habitum Philoſophi conſpexiſſet, magnopere illum orare cœpit, ut certam dubitationem qua valde agitaretur ſibi eximiret. Se enim non ſatis mirari neque decernere poſſe qui fieret, ut quæ herbæ ſua ſponte è terra naſcerentur, tam facilia & ingentia incrementa facerent

rent, cum quæ magno ſtudio & labore inſertæ aut ſatæ eſſent, ſæpenumero ne pullularent quidem neque erumperent, ſed in ipſo ortu intermorerentur, aut ſi maxime adoluiſſent, tamen nullo modo aliarum progreſſus aſſequerentur. Xanthus cum non inveniret, quomodo quæſtionem olitoris explicaret, ita divinitus fieri reſpondit. Quo dicto in claros cachinnos erumpit Æſopus, ita ut intelligeret Xanthus ſe irrideri. Ac commotus, quid rides inquit maſtigia? Cui paululum ſeducto Æſopus, magiſtrum ait tuum derideo, à quo hujuſmodi es reſponſiones edoctus. Quis enim neſcit? Omnia quæ quidem in hoc mundo fiunt ea fieri divinitus, ſed horum exquiſitas cauſas Philoſophia in medium profert hominibus. Nunc igitur me producito, ſimul ut quæ olitor requirit cognoſcat, & non poſſit te ut indoctum vulgo criminari. Xanthus ad olitorem reſpiciens: Si inquit aves harum rerum explicatiorem cauſam noſcere, licet è puero meo ſciſciteris: nam ego præ aliis magnis conſiderationibus hujuſmodi nugis vacare nequeo. Me miſerum, inquit olitor, ſi iſte literatus eſt, quibus ſtudiis me in ætate occupavi? Sed heus tu, quid cauſæ horum dices quod meam dubitationem diſſolvat? Cui Æſopus: Nunquam compertum eſt, reſpondit, novercam ea ſedulitate fovere privignos, qua matrem liberos complecti videmus. Terram autem certum eſt eſſe ſponte naſcentum quaſi parentem, inſitorum autem novercam. Quare illa ut mater alit ac vegetat, hæc ut noverca multo ſegnius curat, ac potius quod ab his avertere ad illa poteſt, id ſtudioſe facit. Tum olitor: Profecto magna me liberaſti dubitatione, inquit: Ob quod, ut gratum eſſe

me intelligas, quoties volueris hinc quantum lubebit olerum ſumas licebit. Hoc loco ſciens prætereo, quæ à Planude recenſentur, nempe illas nimium nihili fabellas de lenticula & balneo, itemque de pedibus ſuillis, & benevola, aliquot etiam triviales in convivio jocationes, quod non ſcite hæc confiсta eſſe videantur. Neque enim magnopere eſt exquirendum, quid hujuſmodi in narrationibus omnino verum, ſed quid aptum & facetum, & ad utilitatem etiam aliquam audientium compoſitum ſit. Nunc igitur deinceps duas fabellas memorabo, unam de revocatione heræ, quæ à viro diſceſſiſſet, confictam ſecundum Græcam hiſtoriam, quam Pauſanias exponit in Bœotiæ deſcriptione, alteram de emptione linguarum, deſumptam ex Biantis facto, quod Plutarchus recenſet in convivio ſeptem ſapientum. Erat Xanthi uxor nobilis, & quæ multum dotis viro attulerat, qua freta & generis factione ſuperbiens, magis ipſa viro moderabatur, quam illius imperio ſubjiciebatur. Quare & procaciter facere multa, & ſumptuoſa eſſe, & offendi facile, ut eſt iſtarum mulierum mos, & viro reſponſare, & jurgari, denique ſiquando eſſet commotior, minari diſceſſionem conſueverat. Accidit igitur, ut tot contumeliarum impatiens Xanthus, aliquando acciperet eam haberetque duriuſcule, ſperans ſua ſeveritate illius petulantiam fractum iri: ſed quod ipſe profuturum ſperaverat, in damnum convertit. Objurgata enim acrius uxor, quod ſæpe in levioribus diſſidiis minata fuerat, fecit ut à viro diſcederet. Xanthus quamvis improbam fœminam, uxorem amabat, & illius criminationes metuebat, veniebatque adeo de dote in periculum. Mittere igitur

igitur quotidie qui accerſerent, blandirique per interpretes illi: verum ubi eam non moveri intelligit, valde graviter caſum illum ferre cœpit. Quo animadverſo Æſopus, ratione de mulieris revocatione inita, ad herum adit, jubet bono eſſe animo, effecturum ſe ut ultro redeat hera. Et pecunia accepta ad forum abit, dictitans ſe quærere venales res neceſſarias nuptiis, de quibus non in macello ſolum percontabatur, ſed ad ædes etiam, cum alias, tum ubi heræ parentes habitabant, diſſimulans ſibi notas eſſe, accedens, petebat mercatum avicularum, piſcium, & aliarum cupediarum. Erat Æſopus non ſolum ea in domo familiæ ſed fere in tota urbe notus omnibus. Et quia ſervire eum marito herilis filiæ ſciebant, ſciſcitari diligentius, cui rei obſonaret tam laute: Æſopus, pro eo ac concilium ceperat, reſpondit callide: Duxiſſe uxorem herum ſuum, poſteaquam prior diſceſſerit, neque ullis precibus aut blanditiis retrahi potuerit, & invitaſſe multos mortales, quos cupiat opipare paſcere in convivio nuptiali, eam ob rem ſe conquirere quicquid gulæ gratum adipiſci queat, & nulli pretio parcere juſſum eſſe. Hoc audito ancillæ, alia aliam præverti ſtudens, ad herilem filiam curſitant, exponunt quæ ex Æſopo audierant, augentque dicta, ita ut fieri ſolet, muliebri loquacitate & perverſo ſtudio exaggerantes rei indignitatem. Tum illa, ut impotens animi mulier erat, mutata ſubito mente, curriculo ad virum regreditur, ignarum horum omnium: Cui cum multa & gravia convitia feciſſet, & animum exoneraſſet indignatione ſua aliquantulum: Non ita, inquit, tibi felices erunt Dii, Xanthe, ut me viva alia uxore potiri concedatur.

Xanthus re cognita mirari calliditatem Æſopi, & reconciliare ſibi obſequio iratam uxorem. Atque ita rebus compoſitis poſt non multos dies, cum ſtudioſos aliquot ſapientiæ homines invitaſſet ad cœnam Xanthus, mittit obſonatum ad forum Æſopum, eique imperat, ut emat quod quidem ſit optimum & belliſſimum. Æſopus nactus occaſionem explicandi ingenii ſui, ad aſtutas eluſiones idonei, cogitare ſecum cœpit, oſtenſurum ſe hero quid ſit rem mandare imprudenter, & abiens nihil præter linguas bovillas in cibum paravit. Cum jam vocati ad cœnam convivæ accubuiſſent, menſa poſita, jubet afferri dapes Xanthus, ratus inſtructa omnia eſſe magnifice. Tum Æſopus aſſulas linguas ſingulas binis, ut accubuerant, apponit. Laudantibus convivis exordium ut conveniens Philoſophicæ cœnæ, quod lingua ſapientiæ eſſet interpres, petit Xanthus aliud epularum genus. At Æſopus elixas apportat linguas. Tum ille aliud poſcit: At hic frixas, cumque poſtularet aliud ille, hic cum juſculo conditas linguas fert, denique omnia erant linguarum fercula. Ibi vehementer iratus Xanthus, verbero inquit: Quid ſibi volunt linguæ per omnia? An mandata hæc mea fuere, ac non potius ut parares quod quidem eſſet optimum & belliſſimum? Cui nihil exterritus Æſopus: Lætor, inquit, accuſari me præſentibus tot doctrina & eruditione claris viris, quos ego judices facio facti mei & mandatæ rei executionis. Quid enim linguæ bonitati conferendum eſt? Quæ ſola animi optima inventa in lucem producit, unde, quicquid uſpiam in rebus humanis bene eſt conſtitutum, exſtitit & conſervatur. Et quid opus eſt multis verbis audiente hoc cœtu?

Aut

Aut cui ignota eſt hæc Heſiodi ſententia? Quæ etiam tacentis linguæ theſaurus optimus eſſe dicitur, cum inquit:

Non alia eſt melior res quam cuſtodia linguæ,
Gratia quam decorat moderatæ ſumma loquelæ.

Quid faceret Xanthus, maxime cum videret convivas Æſopo aſſentiri: Ergo, inquit, in craſtinum voco vos denuo. Nam cupio vobis aliquid eſcæ dare præter linguas. Tu vero oſtentator ſapientiæ, abi & in craſtinam cœnam para, quod quidem erit peſſimum & deterrimum. Poſtero die redeunt convivæ, & Æſopus ita ut ejus diei pridie, epulas univerſas linguis inſtruit. Tum Xanthus: Scelus, inquit, jamne linguæ peſſimæ factæ ſunt & deterrimæ, quæ heri tibi erant optimæ & belliſſimæ? Cui Æſopus: Here, reſpondit, planum facere poſſim, omnia quæ in hominum vita male & ſcelerate fiunt, cædes, proditiones, injuſtam vim, fraudes nefarias, & quicquid eſt malorum facinorum, id totum ſtrui linguæ miniſterio, cum mala prius & conſilia ineantur & ſermone communicentur, quam ad factum accedatur. Quid autem ego aliud debeo ſentire, quam quod conſenſus multorum ſeculorum proverbio extulit:

Lingua quonam pergis? Urbem ut condam & Urbem ut eruam.

Ciebant hæc bilem Xantho, & quia arbitrabatur illudere ſibi Æſopum, ingentem indignationem adverſus illum animo concepit. Ibi unus è convivis:

Hic inquit, ad insaniam aliquem facere adegerit. Quo dicto cum sentiret Æsopus Xanthum contra se instigari: Oportet tibi inquit, à rebus tuis profundum esse otium, qui alienas cures, herumque irites, inque servum extimules. At Xanthus, arrepto per occasionem dicto, quærebat enim causam, quam suæ iræ prætexeret, si affecisset verberibus Æsopum: Quia tibi, inquit, hic vir doctissimus curiosus est, tu nisi qui non sit adduxeris, vapulabis. Postero die Æsopus per urbem aliud ex alio cogitans incedere & quærere, quem simplicem & minime curiosum probare posset hero suo, cum videt rusticum hominem negligenter cultum ac curatum forte in suo loco assedisse. Eum igitur de habitu corporis ratus esse neutiquam curiosum, familiariter appellat, & verbis heri sui invitat ad cœnam. Rusticus divinitus occasionem sibi offerri existimans, ut sine suo dispendio bene esset, statim promisit, nihil etiam percontatus, quid hominis herus foret, ac jam ne, inquit, imus? Cui Æsopus, maxime, & de sermone etiam majorem in spem adductus, sese compotem voti effectum, planeque gratulans sibi inventum esse quem quæsiisset, Sequere, inquit. Cumque in cœnaculum pervenissent, ubi lectuli strati essent, in proximum rusticus, ita ut erat luto & pulvere fœdus, incubuit. Quem ad cœnam veniens Xanthus conspicatus, rogat Æsopum quid hospitis sit. Cui Æsopus respondit: Esse incuriosum, quem jussus fuerit adducere. Recte inquit curasti, & admoto ore ad aurem mulieri, prædicit illi, habiturum se causam verberandi Æsopum, quam diu vestigarit, modo ipsa se morigeram in omnibus quæ jussa fuerit præbeat. Ac mox clara voce:

Mulier

Mulier, inquit, aquam inferto, & pedes hoſpitis lavato. Illa nihil morata attulit aquam infuſam in pelvim, & procumbens ad lectulum, in quem ruſticus ſeſe inſtraverat, petiit ab illo ut pedes porrigeret. Xanthus nullo modo putabat laturum hoc ruſticum, & prorſus recuſaturum ſervitium dominæ: At ille ſecum: Sane labor iſte debuit ancillæ delegari, ſed quid in ſua quiſque domo inſtituat, non eſt meum reprehendere, & protenſis pedibus: Domina, inquit, licet detractis peronibus jam laves. Jam erat fames mitigata diſcumbentibus, petit igitur poculum Xanthus, & allatum ruſtico dat in manus, jubetque bibere, ſperans principium honoris gratia ad ſe remiſſurum, quod exquiſitum videri poſſet, & ſuppeditare verberandi Æſopi cauſam. At ruſticus decere facere cogitans, quod mandaret is, qui cœnam daret, acceptum poculum Xantho vacuum reddidit. Xanthus omnino cupiens Æſopum refellere, & efficere, ut aliquid eorum, quæ faceret, hoſpes curaret, ubi videt forte illum valde avide mandentem certum cibum, reprehendere eum cibum cœpit, ac dicere, inſulſum eſſe, vocatumque cocum jubere loris ibi ante menſam conſcindi. Neque dubitabat, quin ruſticus defenſurus eſſet cocum, ſed ille tacebat, quod ſua nihil intereſſe arbitraretur, quid herus in ſervum ſtatueret. Ad ultimum cum placentæ appoſitæ fuiſſent, illiſque ſe ingurgitaret ruſticus, quippe cui domi uxor non conſueviſſet torrere, animadverſa ea re Xanthus, jubet accerſi cocum, ac ſcelus, inquit, ita ne facere te oportet, ut cibos univerſos corrumpas? Quid enim inſipidum magis placentis iſtis fieri potuit, quibus apparet neque mel neque condimenta exotica te admiſcuiſſe?

miſcuiſſe? Cocus à ſe culpam repellens: Licet inquit, here iraſcaris mihi, ſi placentæ ſunt crudæ aut aduſtæ, cæterum ſi condimenta abſunt, ego ſum extra culpam, teque par eſt uxori tuæ ſuccenſere, quæ quicquid dedit id omne mihi in placentas abſumptum eſt. Tum Xanthus: Uxoris igitur meæ peccatum eſt, ut audio, at ego deos teſtor, non levius illam me caſtigaturum, quam ancillam ære meo emptam. Ac converſus ad mulierem: Veſtes, inquit, hîc pone. Sperabat enim hoc ſaltem non paſſurum ruſticum, & tam indignam injuriam ab innocente muliere depulſurum, facturumque ut irati hoſpitis ſævitiam verbis minueret. Verum ille apud ſe: Aiunt, inquit, vicini mei, ſe non conſueviſſe reſtinguere flammam, qua ipſi non adurantur: Neque ego igitur inſeram me alienis negotiis, & Xanthum præhendens manu: Quæſo, inquit, ſi ita videtur, pauliſper mane, dum & meam uxorem adducam, ne iſta ſola vapulet, ſed ambæ potius & quidem alternis plagis. Xanthus etſi ferebat ægre, ſimplicitatem hoſpitis omnes occaſiones verberandi Æſopum præcidiſſe, tamen & res ridicula illi viſa, & ipſe coactus fuit fateri, adduxiſſe Æſopum hominem neutiquam curioſum. Paucos poſt dies erat in foro Xantho negotium, mittit igitur Æſopum exploratum, an magna eſſet hominum turba apud forum: Quem cum in via obviam habuiſſet prætor Samiorum, interrogavit, quo abiret? Cui Æſopus reſpondit: Neſcire ſe quo quidem nunc iret. Prætor irrideri ſe exiſtimans, lictoribus imperat, ut illum comprehendant, & in carcerem ducant. Tum Æſopus: Cenſen, inquit, cum domo exirem, credidiſſe, me ad carcerem tendere? Prætor delectatus

responso, jussit hominem dimitti. Ita ille institutum iter od forum perfecit. Ibi cum innumerabilem multitudinem hominum conspiceret, forte videt unum in jus alterum rapere, qui pecuniam debitam non vellet solvere. Qui debebat, prætendebat inopiam suam, daturum tamen operam se aiebat, ut dimidium alicunde corraderet. Cui creditor: dimidium? Sane bene, inquit, tantum dato & res esto soluta. Nam præstat dimidium retinere, quom totum amittere. Habebat enim pro amisso, quicquid ad judicationes devolutum esset. Æsopus cum h[illegible] [illegible] ita ut dimidium fieri vidisset, regressus domum nunciat hero, vix unum hominem in foro conspici. Xanthus re non intellecta, & miratus quî fieret, domoque egressus serius, ubi ad forum venit, conspecta tanta multitudine: Scelus, istine, inquit, interea dum cessamus convenere? Æsopus rem illi omnem exposuit, & turbam quidem esse ingentem confessus est, sed in tanta turba se non plus uno illo homine, quem memorasset, cognovisse. Videri potest hoc effictum de facto Diogenis, quem tradunt aliquando Athenis in arcem conscendisse, & ingenti voce citasse populum. Ad quem concurrentibus undique plurimis, & intentis præconio, quod facturus ille videretur: Ego, inquit, homines citavi, non scelera, quod Græci dicunt καθάρματα. Posthæc, non brevi sane tempore, invitatus ad convivium Xanthus, cum ibi adessent & alii professores disciplinarum & sapientiæ, alterque alterum poculis Græco ritu invitaret, quod προπίνειν illi dicunt, fiebat Xanthus hilaris, quod jam plusculum bibisset. Tum Æsopus cernens in ebrietatem proclivem ferri herum, ut post illum astabat: Here,

Here, inquit, Bacchum primum aiunt exhilarare homines, deinde ebrios, poſtremo inſanos facere. Xanthus offenſus monitione: Abi inquit, & liberis tuis reſerva hæc præcepta ſapientiæ. Hoc autem dictum Anacharſidi Scythæ aſcribunt, quem Laertius tradit conſpicatum in Græcia vites & uvas, dixiſſe, ſingulas vites triplices uvas ferre: Uvas lætitiæ, alteras temulentiæ, tertias immanitatis. Quod poſtea dictum aliqui dilatarunt. Sic igitur loquitur quadam in Græca fabula Bacchus:

Tres tantum ego ſanis crateras miſceo,
Unum valetudinis & hunc primum ebibunt.
Secundum amoris: At ſoporis tertium.
Quo qui ſapere ſolent eunt hauſto domum.
Nam quartus haud eſt amplius crater meus;
Sed contumeliæ, velut huic proximus
Clamoris. Hunc ſequitur commeſſandi furor,
Ita ſeptimus habet vulnera, octavus forum,
Nonuſque ſtomachum. At decimus eſt inſaniæ,
Qui jam pedibus inſiſtere amplius haud ſinit.
Nam plurimum vini inditum in vas parvulum.
Sternit ſine omni, quem replet, negotio.

Atque ita procedente potu, unus ex convivis cernens Xanthum ebrietate obrutum, variis quæſtionibus agitare cœpit, quibus ille ut quidque in buccam venerat reſpondendo evomebat. Quare ille alter arrepto tempore: Xanthe, inquit, Memini me legere, arte fieri poſſe, ut ab uno homine totum mare ebibatur, quod ego nunquam credidi, & ex te ſcire ſtudeo, an verum eſſe exiſtimes. Tum Xanthus, pa-

rum etiam intelligens quid ebalbutiret: Maxime, inquit. Atque ipse adeo facere possim, neque verear volenti pignus dare, domum meam ponere. Placuit hoc isti alteri, & æstimari domum petiit, & re confecta uterque annulum tradidit, quo obligatio firmaretur. Atque ita tum, nam erat multum noctis, discessum est. Cum vero jam illuxisset, & Xanthus, qui de lecto surrexerat, manus vellet abluere frigida, annulum, quod crederet sibi forte delapsum è digito, requirere cœpit, Tum Æsopus: De annulo non habeo, inquit, quod tibi præterea indicem, nisi illum domum tibi tuam quasi per ludum ire ereptum. Xantho dictum admiranti narrat Æsopus, quæ inter pocula præteritæ noctis gesta sint, quorum prorsus ille oblitus fuerat. Quare rem expendens, quæ perfici non posset, angebatur animo, non inveniens quomodo sponsionem everteret. Inque ea solicitudine, curis, hæsitatione sua ad Æsopum, cujus monita prius despexerat, cogebatur recurrere, petitum opem & consilium. Ergo illum blandissimo sermone appellans, jubet meminisse, quid sibi benevolentiæ fideique pro servitio debeat, promittit etiam de sua memoria valde prolixe. Nec difficulter non immansuetum hominem permovit, ut policeretur se effecturum, ne sponsione facta teneretur. Nam præstari, inquit, quod spospondisti, neutiquam posse ipse vides, sed ad obligationem dissolvendam, ne ea res tibi detrimento sit, ac gloriam etiam pariat, viam me esse inventurum confido. Jam enim tempus aderit promissa perfici, at tu cave aliquid mœroris aut tristitiæ præ te feras. Quin ipse etiam ultro littus maris lectulis & pincernis occupa, cumque multitudo ad spectaculum

ſpectaculum confluxerit, jube recitari formulam ſponſionis, in qua eſt: Mare epoturum. Ni faciat domum ſuam aut minas centum dare ſpoſpondit. Quo facto, poſce phialam in omnium conſpectu aqua marina repletam, eamque manu tenens, ſic loquere: Quid effecturum me promiſerim, quamque pœnam, ni feciſſem, mihi ipſe dixerim, audiviſtis Samii, egoque ita rem geſtam eſſe fateor, & hoc ago ut videtis. Cæterum nemo eſt veſtrum, quem fugiat, immenſa numero & magnitudine flumina omnibus è terræ partibus in mare influere, quibus prohibitis, ubi mare purum relictum mihi fuerit, paratus ſum facere, quod futurum me dixi. Nam de fluminibus ebibendis ipſa ſponſionis formula, ut audiviſtis, nihil mihi imponitur. Quæ cum omnia Xanthus ſicut edoctus fuerat peregiſſet, acclamare illi tota multitudo, & non oculis ſolum ac geſtu, ſed etiam convitiis adverſarium petere, jubereque avertere epoturo mare fluminina. At is victum ſe ſapientia Xanthi faſſus, orare ut irritum eſſet contractum negotium, pœnam ſe permiſſurum arbitrio quorumcunque Xanthus voluiſſet. Ignovit Xanthus ſapientiam ſibi concedenti, eamque ſe humanitate velle accumulare dixit, itaque remittere illi & pœnam & pœnæ arbitrium. Hanc callidam excogitationem Plutarchus Bianti attribuit. Aliquanto poſt miſit Æſopum Xanthus ad obſervanda auſpicia: Solebant enim veteres & Græci & Latini fere res ſuas auſpicato gerere, hoc eſt, ſpe concepta de eventu, ex aliqua notatione volatus, vociſque avium, aut aliarum rerum obſervatione. Juſſerat autem circumſpicere, nuncubi par cornicum incubaret, quod ſi quis dextrum habuiſſet, portendere boni aliquid

aliquid aiebat. Æsopus forte conspicatus par cornicum, ut Xanthus voluerat propere ad illum renunciat: Qui egressus ut ipse contemplaretur, non nisi unam videt, cum interea altera avolasset. Quare tanquam irrisus ab Æsopo, jubet illum verberibus dilacerari: Adhucque vestes illo ponente, advenit qui ad cœnam invitaret Xanthum. Tum Æsopus: Quæ posthac, inquit aruspicinæ fides erit, cum mihi, cui ex illius præceptis bonum portendebatur auspicanti, malum detur, huic cui debebatur malum, bonum? Quo dicto Xantho mitigato, effugit tum quoque Æsopus verberationes. Non diu post, cum Xanthus ad cœnam vocasset viros sapientiæ laude celebres, Æsopum jussit præsidentem foribus, neminem admittere de populo, & ab illo sodalicio alienum. Ille ad januam assidens ut quemque ex iis qui invitati fuerant, ita ut fit, festinantius advenire cernebat: Quo se modo, inquit, canis infert? Tum ille, qui hoc audierat, ratus se per ignominiam canem increpitatum, discedere iratus, neque introire in ædes. Ita elusis pene omnibus, postremo advenit reliquis unus callidior, & ingenio ac moribus festivioribus. Quem cum Æsopus similiter compellasset, ille: Quomodo nisi pedibus? inquit. Is igitur solus introgressus, cum jam esset diei multum, & convivarum præterea nemo veniret, valde indignatus Xanthus, postridie cum illis expostulationem acerrimam instituit, derisum se querens. At illi, Insanis, inquiunt, vel tu vel nos; & quomodo accepti essent ab ipsius servo, exponunt. Prope astabat Æsopus, & neque accusatione ista, neque minacibus heri oculis perterritus: Ita enim, inquit, feci, ut tu mandaras, de plebeis & alienis à cœtu sa-

pientum. Tum Xanthus: Verbero, inquit, ſtulti igitur hi tibi videntur, quos tu tanquam canes abigere auſus? Minime tanquam canes, Æſopus inquit, ſed profecto extra unum illum, qui apud te fuit, ſic mediocriter videntur ſapere omnes. Quid ita vero, ſcelus? inquit. Ita vero, quia interrogati, Quomodo ſe canis inferret, nemo eorum intelligere potuit, præter hunc optimum & doctiſſimum virum, qui tecum eſt cœnatus, qui, pedibus, mihi reſpondit. Quid illi facerent Philoſophi? fatebantur rem ita ſe habere, ut Æſopus dixerat, & ſe parum tum quidem ſapientes fuiſſe. Poſt dies ſane non paucos, deambulaturus Xanthus inter monimenta, Æſopum, ut conſueverat, ſequi ſe jubet. Ac contemplantibus illis inſcriptiones, quæ Græcis Epitaphia dicuntur, Æſopus animadvertit in ſaxo inciſas literas Græcas, α, β, δ, ο, ε, θ, χ. Quas ſtatim Xantho indicat, & jubet noſcere, quid ſibi velint. Ille in omnes partes animum ac cogitationem verſans, nullam potuit intelligentiam illarum percipere mente ſua. Tum Æſopus: Ecquid erit præmii, inquit, ſi theſaurum hic nunc effodero? Xanthus dimidium inventi auri & libertatem pollicetur. Ibi Æſopus ex eo loco, in quo ſaxum iis literis, quas diximus, inſigne ſitum erat, digreſſus paſſus quatuor, cum non multum terræ eruiſſet, amphoram plenam aureum Lydiorum reperit: Qua hero tradita, petit ut fidem ſuam præſtet. Tum Xanthus: Sic demum, inquit, fecero, ſi tu etiam harum literarum ſignificationem mihi oſtenderis, quibus de theſauro certior factus es, quod quidem pluris æſtimo, quam aurum. Æſopus nihil cunctatus, illarum ſententiam Græce expoſuit, quæ talis eſt: Pro-

greditor

greditor passus quatuor, fodito, reperies thesaurum auri. Xanthus cum etiam hoc extudisset illudens illi: Cum aurum, inquit, scias effodere, non est animus amittere te. Tum ille: Atqui here, inquit, nolo te latere, inventum thesaurum deberi regi Byzantiorum: hunc enim illi tradit sententia earundem literarum: Redde regi Dionysio, quem reperisti thesaurum auri. Quo audito Xanthus: dimidium, inquit, auri accipe & tace. Ita, inquit ille, faciam: Quanquam non tu quidem mihi aurum hoc tribuis, sed qui illud defodit. Hæ literæ enim sublatum thesaurum jubent dividi. Et possunt quidem, ita ut fecerat Æsopus, ad has omnes sententias literæ istæ accommodari. Tum Xanthus: Quin imus igitur, inquit, & thesaurum inter nos partimur. Ad domum reversi, cum metueret loquacitatem Æsopi, jubet compedes illi injici: Qui cum comprehenderetur, ingenti voce exclamare cœpit: Hæccine est Philosophica fides? Xanthus motus invidia dicti, solvi illum jubet, &, Comprimendum tibi, inquit, istud tuum vaniloquum os est, si libertatem cupis adipisci. At ego, inquit ille, ne supplicem tibi, esse censeas, velis nolis paucos intra dies liber ero. Atque ita deinceps eas res exponemus, quibus maxime Æsopus laudem est consecutus, nimirum jam manumissus, ubi in lucem prodire, & nobilis esse apud reges & potentissimas civitates cœpit. Fieri autem videmus, ut non pauci ingenio & sapientia summa vulgo aut ignoti aut etiam contempti sint, donec vel ipsi fiducia quadam sui, vel fortunæ beneficio elati, aliquem altiorem gradum conscenderint, ubi famæ claritate quasi illustrari facile possint. Sunt autem illi gradus fere, vel ipsum principem aliquem locum tenere

nere iis in rebus, quas populus admiratur & colit, vel tenentibus carum & acceptum eſſe, cujuſmodi ſunt opes, potentia, regnum: Quæ qui conſecuti ſunt, ad eos omnium oculi convertuntur, propterea quod benefacere multis, & egentibus ſubvenire, laborantes allevare facile poſſe videantur. Atque hoc loco venit in mentem diverſorum ingeniorum & variæ naturæ hominum, quorum alii immodica cupiditate gloriæ & excellentiæ cujuſdam inter alios mortales, honorumque ambitione accenſi, nihil non moliuntur ac tentant, quo ad faſtigium maximarum rerum, quas ſibi propoſuerunt, pervenire poſſint. Quod à quibus fit, quia à vera ratione virtutis propoſitum aberravit, ii glorioſi ac oſtentatores & ſunt & nominantur, propter perverſum gloriæ ſtudium, vanitatemque ipſorum atque jactationem popularem. Sunt etiam fere tales ſimulatores & mendaces, & impudentes: Cujuſmodi in fabulis Thraſones & Pyrgopolinicæ depinguntur, intolerabiles & odioſi, propter inanem loquacitatem, dum commemoratione opum rerumque à ſe geſtarum ſeſe magnificant, ac præponunt aliis omnibus. Huc pertinet tota illa caterva vulgarium divitum & potentum, qui per omnes occaſionum articulos quærunt, quomodo quam plurimis ad contemplandum proponere opes & abundantiam ſuam poſſint. Quanquam hi quidem, cum vere ſunt divites ac potentes, tolerabiliores videntur ſuperioribus, qui per mendacia & fictas prædicationes virtutum rerumque ſuarum ſeſe efferunt, etſi turpitudine talis ſuperbia non caret. Contra hos ſunt qui longiſſime abjiciunt ſeſe, quamque illi lucem ſplendoremque ſequuntur & affectant, tam ipſi fugiunt ac devitant, deque ſe loquuntur nunquam glo-

glorioſe aut magnifice, ſed modice ſemper, ſæpenumero etiam humiliter, concedenteſque aliis præſtantiam quarumcunque rerum, exilitatem ſuam fatentur, neque illius pudere ſe oſtendunt. Quod cum ſit ex conſcientia infirmitatis, laudem habet integritatis, candoris ac modeſtiæ. Sed præ ſe ferunt ſæpe homines non inepti hanc modeſtiam, non ideo quod ſentiant ſe magnis rebus indignos, ſed quod commendationem quandam hac ipſa detractatione quærant, recuſantes ea quæ vulgus tantopere miratur, & in quæ ſe plerique avidiſſime ingerunt. Carebunt autem & hi repræhenſione, ſi non incurrerint in opinionem inanis ſimulationis, cujuſmodi vel ſi uſurpatur in rebus exilibus & nullius ponderis, vel ſi manifeſta eſt, valde ſunt tales ridiculi & contemnendi, qui volunt quidem cati, ut priſco verbo utar, videri & vafri, ſed affectatam prudentiam ſtolida levitate patefaciunt. Quare *βαυκοπανοῦργοι* Græca voce nominantur, ut intelligatur ipſorum eſſe futilem atque puerilem calliditatem. Cæterum gravibus & magnis in negotiis, ac profeſſionibus artium atque doctrinæ, nonnullam etiam talis vel ſimulata tergiverſatio & elevatio laudem adipiſcitur. Creduntur enim, qui magnas res defugiunt, & illas ponderare, & ſuas vires conſulere, deque oneris conſideratione incidere in metum. Sic videmus valde probari eos, qui ad magiſtratus & honores invitari ac requiri malunt, quam ipſi illos ambire aut cupide ſectari. Similiter probantur diſſimulatores ingenii & ſapientiæ, qualem Socratem fuiſſe accepimus, qui hac ipſa maxime refellit ac exagitavit ſuorum temporum homines, falſa perſuaſione ſapientiæ tumentes. Quod quidem

illum decuit, nec inelegantur factum Ciceroni videtur, qui hoc reprehendenti Epicuro negat se assentiri. Et inter homines Romanos ita fuisse Africanum traditur. Et hi quidem, quia à vero sinceroque recedunt, quamvis exiguam vituperationem tamen subeunt. Non enim possunt cum virtute & vera laude consistere ficta & fallacia. Cujus hac in parte, ut diximus, nomen est sincera atque pura integritas, ut opinor; quod quidem Græcos video requirere. Huic certe adversatur omnis simulatio. Sed qui infra sunt, putantur non insulsi neque infaceti homines. Qui vero supra, omnibus modis vituperantur, ut vaniloqui & elati. Præclara autem virtus constituitur magnificentiæ, & magnitudinis animi. Quarum illa ad arduas & illustres actiones, ad gloriam & famam excitat, fiducia quadam, neque falsa profecto persuasione virium, cum qui quod appetunt laudabile & præclarum, id deberi judicant benignitati ac liberalitati suæ. Quod genus hominum inventu perquam est rarum? Hæc vero virtus, quam animi magnitudinem nominavimus, robur quoddam & firmitatem continet, quique illa instructi sunt, ita se comparaverunt, ut non magnopere laborandum sibi existiment, quid alii de suis factis sentiant, ac contenti recti honestique conscientia, neque laudationibus capiuntur, neque terrentur vituperatione. Hujusmodi describunt in fabulis Amphiaraum, quem apud Æschylum legitur, non, ut reliquos duces, minarum & pollicitorum exaggeratione, neque armorum splendore ac insignibus, nobilitatem quæsivisse, sed tacitum ingenti ac forti animo ad rem aggressum, quod mallet bonus esse quam videri. Videtur autem hæc

vir-

virtus minus etiam, quam de qua paulo ante diximus, usitata esse. Quotus enim quisque inveniri tanta animi excelsitate & despicientia potest, qui in nullo discrimine ponat, laudetur ne an vituperetur? Cum indignari fere homines soleant, si quid gestum ab ipsis vel minima laudis particula dignum, non est quasi follibus quibusdam orationis inflatum. Facilis igitur & proclivis in vitium à virtute, quæ medium semper locum obtinet, est aberratio. Medium autem tangere atque tenere, diligentiæ & summæ rationis est opus. Quemadmodum in medium circulum punctum imponere, exercitationis & artis fuerit non mediocris. Sed nunc ad historiam de Æsopo revertamur: Qui cum servitutem, in quam fortuna eum conjecerat, magno animo pertulisset, conscius ipse sibi sapientiæ suæ, neque ultra neque infra debitum modum illam æstimans, occasionem oblatam claritatis & famæ nanciscendæ non neglexit. Atque ea fuit talis: Festo die, in maxima Samiorum celebritate, advolans aquila rapuit annulum publici signi, isque in sublime auferenti elapsus, in sinum servuli decidit. Quæ res terrorem Samiis incussit, visaque est adversi aliquid portendere civitati ac reipublicæ. Quare omnibus sapientibus & scientia magnarum rerum celebribus accersitis, inque primis Xantho, petiere ab illis, ut animadverterent ejus quod accidisset facti significationem. Fatentibus aliis, conjecturam se nullam invenire, Xanthus postulavit, ut aliquot sibi dierum cogitandi de re maxima spacium daretur. Quo impetrato, solicitus anxiusque domi inter curas perpetuas volutabatur, & desperata explicatione, magnum præ se mœrorem & tristitiam ferebat.

bat. Æſopus, ſicut ante etiam fecerat, quid illum perturbaret, ſciſcitari,& ſuam operam polliceri. Xanthus rem illi exponere, & queri, actum de exiſtimatione ſua, quam ut contemnere poſſet, metuere etiam capiti ab inſano & irato populo. Non inquit deſeram ille te, & ut prius quoque feci, ex hac difficultate, qua nunc teneris, te eripiam. Tu modo ſic facito, ut dicam tibi: Ac craſtinus opinor dies eſt veſtræ reſponſioni datus, ac tu ita apud populum loquere: non ignoro cives, ſolere ad omnium rerum famam in aliis atque aliis diverſis opiniones exiſtere, ac fere illas fingi, pro uniuſcujuſque ingenio & captu. Ita cum aliquem ſua ſapientia inter homines extulit, ut mihi apud vos aliiſque accidit, tum illum quiſque eas res ſcire ac ſapere putat, quas ipſe forte requirit & neſcit. Atqui cives aliter ſe res habet, ac ſicut aliarum artium certæ ſunt profeſſiones: ita ſapientia quoque non omnium promiſcue rerum cognitionem continet, quanquam divinarum & humanarum rerum eſt ſcientia, ſed una quædam & ipſa eſt certæ artis profeſſio. An vos arbitramini, ſapientem, tonſorem etiam atque cerdonem eſſe oportere, quoniam iſtæ res ſunt humanæ? Quid igitur ſapientiam vocem, quæritis cives? Divinitatis ac humanitatis ſcientiam, quæ profecto eſt ars vitæ & morum. Illa igitur naturas rerum veſtigat, cœleſtium terrenarumque. Illa pietatem, cultum, obſervationem, uſum deorum hominumq; tradit, eſtq; veritatis cujuſdam quaſi naturalis magiſtra. Neque igitur ariolos aut vates ſapientia efficit, neque vos à nobis hujus rei ſcientiam exigere debetis. Proinde ſi qua quæſtio fuerit nata de diis, deque illorum cultu, de vita & moribus hominum,

de

de aliis naturalibus rebus, noſtram operam experimini Samii, nunc quærite potius qui augurandi diſciplinam teneant, cujus quidem niſi fallor perquam peritum ſervulum domi habeo, quod non putavi vos celare me oportere, uſqueadeo proximo caſu perculſos: etſi fortaſſe parum fuerit decorum vobis, in maxima re à ſervo admonitos conſilioque adjutos eſſe. Hujuſmodi ſi tu orationem here apud Samios habueris, miſſum te facient citra contumeliam, ſeu me volent ſive nolent audire. Nam ſi forte me non reſpuerint, deque prodigio differentem laus fuerit ſecuta, tua profecto illa: ſin contra dedecus, proprium hoc meum erit. Placebat conſilium ſupra modum Xantho: non enim videbat quorſum tenderet. Nec moratus, cum illluxiſſet, in concionem aſcendit ubi jamdiu frequens populus expectabat, & ita ut edoctus fuerat præfatus, ſervum pro ſe interpretem prodigii demonſtrat. At illum, clamare multitudo, quamprimum accerſendum, Xanthumque objurgare, qui non adduxiſſet ſecum. Tum advocatus Æſopus, ubi in forum venit, ad primum conſpectum ſui maximum riſum excitavit omnium. Atque ibi aliquis è turba: Quis hunc, inquit, divinum eſſe neget, in quo humani apparet nihil? Alius: An ubi natus eſſet, ſtipites loqui conſueviſſent, quærebat. At ille in medium progreſſus, hanc orationem habere inſtituit: Non debet Samii deformitas oris mei vel mihi à vobis contemptum parere, vel ſpem à me vobis præcidere. Neque enim formoſo nunc uſus eget, neque de venuſtate corporis, ſed de animi habitu homines ſapientes æſtimari ſolent: Nunquam ne inquinato in dolio ſuaviſſimum vinum reconditum fuiſſe, aut ingratum aureo poculo propinari

propinari comperiſtis? Intelligentiam & vim ac perſpicaciam mentis requiritis, non virium robur, aut ingens pulcrumve corpus: quale quidem meum minime eſſe cernitis, verum de animo qui intus latet, nolite quæſo prius ſententiam ferre, quam illius interpretem orationem audiveritis. His verbis ſedato murmure, cum omnes, ut ſi quid haberet, in commune proferre vellet, expeterent. Tum ille ita locutus fertur: Et vos me hac gratia accerſiviſtis, & ipſe ea voluntate aſſum, ſed cum cogito, neque me decere ſervum de tantis rebus in concione verba facere, neque vobis dignum eſſe auſcultare, me inſuper in omnem eventum apud herum meum periclitaturum, veſtrum fuerit, & conſulere meo timori ac verecundiæ, & conſervare dignitatem veſtram, mihique libertatem impertire. Nemo erat, quin æquum poſtulare illum judicaret. Placuit igitur Æſopum publice liberatum manumitti, agiturque cum Xantho, ut quanti ſit indicet, jubenturque quæſtores pecuniam perſolvere. Xanthus cum videret, etiam invito ſe Æſopum liberum futurum, puderetque adeo hominem locupletem facere minimi pretii mentionem, aliquam gratiam apud Samios inire ſtatuit, itaque reſpondit, ſe Samiis donare Æſopum ſervum ſuum, quo pro arbitrio ſuo reſpublica uteretur. Quæ res valde grata fuit populo Samio, ſtatimque prætor juſſus eſt libertate donatum Æſopum ad civium numerum adſcribere, cum præconium eſſet factum, populum Samium liberum eſſe, & civem jubere Æſopum, dono acceptum à Xantho Philoſopho. Ibi tum Æſopus de prodigio in hunc modum diſſeruit: Nemo veſtrum eſt, cives, qui neſciat, regiam volucrem

crem esse aquilam. Quare quod aquila raptum signum publicum detulit in sinum servi, ea conditione hominis, ut nihil in se ipse habeat juris, sed sub alterius prorsus potestate sit, quid aliud portendere velit, quam aliquem potentem regem vestram libertatem eversum esse iturum, & conaturum civitatem vestram subjicere sub potestatem suam. Quo audito magnus Samiorum animos terror invasit, deque statu ac salute communi soliciti, quo evasura esset prædictio expectabant. Neque diu sane post legati à Crœso rege Lydorum affuere, qui postularent, ut Samii regii tributum penderent, quique, si aliter essent animati, illis bellum denunciarent. De ea re cum deliberatum aliquantisper esset, cum maximæ partis animi ad pacem & servitutem inclinarent, visum est Æsopum quoque consulere, qui rogatus sententiam, ita locutus fertur: Duas pandit vias fortuna mortalibus in hac vita, cives, unam libertatis, cujus initium est asperum, finis planus: alteram servitutis, qua prima nihil est mollius, extrema nihil durius. Ad hæc Samii cupiditate incensi retinendæ libertatis, unanimi voce acclamarunt: Liberi cum simus, servi nostra voluntate nunquam simus futuri. Ita legati bello indicto discessere. Rex cognita re, Samiorum audaciam valde mirari, & bellum apparare cœpit. Ubi vero intellexit, proclives ad imperium accipiendum Samios, unius viri oratione à sententia destitisse, illum coram cernere & audire velle, maxime cum legati narrarent, paucissimis illum verbis tantam rem effecisse. Petit igitur rex à Samiis, ut Æsopum sibi tradant, quod si fecerint, in præsentia se metu illos belli liberaturum.

Cognita

Cognita re Æſopus, minime ſibi eſſe contrarium ait ad regem ſe mitti, prius tamen quam proficiſcatur fabulam memorare velle: Quo tempore, inquit, bruta etiam animalia commercio ſermonis utebantur, bellum ingens inter lupos & pecudes eſt exortum. In quo, cum non eſſent inferiores pecudes auxilio adjutæ canum, legatis miſſis pacem illis lupi obtulere, ea conditione, ut canes ſibi traderentur. Pecudes cupidæ pacis, non intellecta fraude, hacque lege pace facta, & deſtitutæ canum præſidio, lupis prædæ direptionique poſtea fuere. Samii cum viderent quorſum hæc tenderent, negarunt ſe illum dimiſſuros eſſe. Sed Æſopus non paſſus ſe retineri, cum legatis nave conſcenſa Sardis ad regem diſceſſit. Quo viſo per contemptum rex: En, inquit, virum, per quem ſtetit quo minus Samii in poteſtatem noſtram venirent, ſimulque indignatione & ira incitatus, inimici illum oculis intueri, & vultu minari malum. Tum Æſopus adorato illo pro more gentis: Non traditus, inquit, à civibus meis, neque ulla vi compulſus, ſed ſponte & voluntate mea hic coram te adſum, teque oro rex, ne graveris pauliſper tuas aures orationi meæ concedere. Captabat laqueolis puer corruculas, cœpitque forte cicadam, quam cum jam jam eſſet interfecturus, orare illa cœpit, ut ſibi parceret: Quem, enim inquit, ego unquam damno affeci, aut quem potui omnino afficere? quæ ſoleo homines, ramuſculis arborum & graminum floſculis inſidens, cantu meo exhilarare. Quid autem commoditatis poterit tibi morte mea parari? Vox enim in me eſt, neque quicquam præterea. Commotus adoleſcens miſericordia, emiſit cicadam. Et ego ſup-

ſuppliciter adorans rex, obſecro, ne me innocentem extinguas: nihil enim in me eſt præter ſermonem, quo ad uſum & delectationem hominum uti conſuevi. Movit regem ſermonis elegantia, ſimul etiam miſertus hominis, vitam illi ſe tribuere ait, & præterea quicquid à ſe petiiſſet. Tum Æſopus: Parce, inquit, rex civibus meis. Quod verbis rex Æſopo promiſit, juſſitque diplomatis firmari, nec parum hæc pietas regi Æſopum commendavit. Qui reverſus Samum, allato nuncio reconciliationis, tantam lætitiam excitavit, ut ad templa deorum tota urbe ſupplicatum iretur, eſſentque feſtivitatibus plena omnia. Ipſi etiam Æſopo ſtatua poſita eſt, in cujus baſi, quo merito hic ipſi honor habitus eſſet, præſcriptum legebatur. Quam quidem ſtatuam deletam bellorum temporibus, quibus graviſſime illam inſulam conflictatam legimus veriſimile eſt. Lyſippus tamen multis ſæculis poſt, ſicut ſeptem ſapientum, ita Æſopi etiam effigiem ære expreſſit, ut teſtatur Græcum Epigramma, cujus hæc eſt ſententia:

Quam bene adhuc Lyſippe tua Sicionis alumne
Æſopi effigies cernitur arte, ſenex?
Quæ ſeptem ante chorum ſapientum jure locata eſt,
Quos etiam ingenio vicerat ille ſuo:
Seria commendans commentis dicta jocoſis,
Ac homines blando qualibet ore trahens.
Cum triſtes illi monitus violentaque juſſa,
In populum lingua præcipiente darent.
Ergo quod illorum ſententia docta nequivit,
Hic homines ludens ut ſaperent docuit.

Poſt hæc rediit ad Crœſum Æſopus, inque illius gratiam compoſuit eas fabulas, quæ adhuc ſub ipſius nomine feruntur. Ea tempeſtate Aſſyriorum regnum Babylone poſſidebat Lycerus, ſive, ut apud Herodotum legitur, Labynetus, junctus ſocietate & fœdere Crœſo, cui & in bello adverſum Cyrum poſtea operam navaſſe fèrtur, neque deſunt, qui Crœſum ab hoc incitatum, cum Cyro bellum ſuſcepiſſe tradant. Cum autem Æſopus incredibili teneretur deſiderio viſendi orbis terrarum, & cuperet magnopere Babylona, celeberrimam magnitudine, operibus, copiis, urbem aſpicere: petiit à Crœſo, ut Regi Babyloniorum literis ſe commendaret. Quo facile impetrato, priuſquam illud iter ingrederetur, conſtituit in Græciam, trajicere, fama invitatus ſeptem ſapientum, quæ jam ubique gentium clara erat. De quibus haud ab re fuerit, hoc loco nonnihil memorare. non convenit inter Græcos ſcriptores, neque de numero neque de nominibus ſapientum iſtorum. Plures enim alii, alii pauciores quam ſeptem tradidere, nominibuſque diverſis, ab iis quæ vulgo nota ſunt. Plato ſeptem nominat, & quidem uſitatis appellationibus, niſi quod Periandri loco Myſonem Chenenſem ponit. Indignum, ut credo judicavit illum ſapientiæ laude, qui in patria tyrannidem occupaſſet, præſertim cum ipſius ſcelerata aliquot inprimis facinora prodita eſſent. Quod vero ſeptem adeo, iſtiſque nominibus illa ætate ſapientes habiti fuerint, quærenti mihi, hæc ſe cauſa potiſſimum offert: Miletus urbs fuit maritima Cariæ, colonia Ionum, ubi cum à piſcatoribus quidam jactum redemiſſent, illique cum piſcibus auream cortinam extraxiſſent, orta

ta inter partes controversia fuit, cum non negarent piscatores, quicquid piscium captum esset redemptoribus deberi, fortuna quod munus addidisset, suum esse oportere. Contra illi, nulla exceptione jactum eos vendidisse aiebant. Si nihil extulissent, jacturam ferendam fuisse: cum fortunæ benignitas affulserit, injustum videri se lucro fraudari. Videbatur lis, & propter ipsam & quia pretii non erat contemnenda magnitudo digna esse, quæ non negligenter decideretur. Permittitur judicium Milesiis; illi cum quid statuerent non invenirent, Apollinem Delphicum, quid juberet fieri, consulunt. Quem ita respondisse ferunt:

Incola Mileti tripodem consultus Apollo
Illi dat cujus vincat sapientia cunctos.

Quo oraculo allato, nemo dubitavit, quin ab Apolline destinaretur aurum Thaleti Milesio civi, artium & doctrinæ facile principi. In tali quippe fama fuit sapientiæ Thales, ut si quem Græci postea unquam præclare laudare vellent, eum alterum Thalem esse dicerent. Sed non minori gloria Thales rejecit donum, quam ad se delatum fuerat. Neque enim sibi esse tantæ sapientiæ conscium, ut crederet oraculo sibi aurum adjudicatum: jussitque deferri Prienas in vicinam urbem, ad doctum hominem Biantem. Is eadem usus animi moderatione, aurum in Lacedæmona Chiloni transmisit. Chilo similiter à se ad Solonem ablegavit. Ille in Rhodum ad Cleobulum. A quo tandem ad Pittacum & inde Periandrum pervenit, qui sive ignoratione, primum

omnium Thaletem non voluisse retinere, sive etiam certo judicio, ad Thaletem remisit. Thales autem ne receptum quidem servandum duxit, Delphicoque Apollini consecravit, solum Deum, & præmio & opinione summæ sapientiæ dignum ratus. Verum hac ex re horum septem nomina in maximam celebritatem & admirationem omnium devenere. Scio hanc historiam paulo aliter ab aliis referri, qui vel Soloni consecrationem tripodis adscribant, vel pateram auream pro tripode Thaletem dedicasse velint. Adducentes etiam inscriptionem hujus fere sententiæ:

Thales potenti me in Nilei populo duci
Captum bis hoc virtutis offert præmium.

Sed mihi receptissimam opinionem narratione exequi placuit. Verum Æsopus, cum in Græciam ea cupiditate atque proposito, quod indicatum est, venisset, reperit commodum Corinthi universos, unaque Anacharsiden Scytham, & multos horum sectatores, ac discipulos. Invitarat enim hos Periander, sive quodam sapientiæ studio incitatus, sive hac via ad gloriam nitens. Nec minus illi libenter Æsopum videre, quam ipse eos petierat, cum jam pridem fama factorum & sapientiæ hujus in Græcia percrebuisset. Accepti igitur convivio extra urbem in Periandri villa, cum varii, ut fit, sermones inter ipsos sererentur, Periander de regno injecit mentionem, quod cum à sapientibus fere damnaretur, tanquam perniciosum rebus humanis, & inter pestilentes administrationes poneretur, illo Græcorum

infito

insito sensu, quo libertatem amplexantes, dominationis quasi jugum detestati fuere. Itaque cum in regnum, sive, ut Græca voce dicitur, tyrannidem sapientes inveherentur, non dubitavit Æsopus oratione & sententia sua illis refragari, neque non dictis pungere sapientes, quasi illi superbia animi & insolentia elati, etiam vulgi studium aucupantes, Regibus essent infesti. Neque probare Solonis contemptum regiarum opum Crœsi, neque adeo illius sententiam veram esse dicere: Ante mortem beatum appellari debere neminem. Non enim, si quid in vita prospere feliciterque cecidisset, indignum videri beatitatis nomine, nec sane infortunium vocandum res secundas, quibus commutatis, & illam rationem beatitudinis tolli, ita ut restitui discessu adversarum. Nihil enim in rebus humanis firmum, certum, fixum, stabile esse. Ut autem sole splendente serenum diem, eodem tecto nubibus, turbidum diceremus, non quidem in perpetuum, sed in præsentia: Ita recte & beatum & infelicem unumquemque nuncupandum, pro fortunæ statu: Nisi quis delectaretur illa argutiola, fortunatos esse in prosperitatibus homines, non beatos. Hæc locutum, unus ex sectatoribus sapientum, adolescens Bœotus, præter ætatis decorum adortus pene contumeliose: Tun', inquit, audebis in hoc cœtu sapientiam & virtutem opibus divitiisque postponere? Quod quidem Æsopus, quia minime fecerat, ut illum præpostere exultantem coherceret, hanc fabulam narravit: Mula Lydia conspecta in fluvio forma sua, placere sibi cœpit, & caput jubasque jactare, implerique animo, & cum fremitu ad cursuram sese parare, quasi

nullis equis cessura, cum subito inter harum cogitationum superbiam paterni generis recordatur, cujus humilitate perculsa, desiit videri velle quod non esset. Atque ita illo refutato, sapientes sese quæstionibus mutuis exercere cœperunt, propositumque fuit: Quid omnium maxima cum laude Rex aut Princeps facturus videretur? Tum Solon: Quid enim inquit, nisi regnum concedens populari administrationi? Cui Æsopus: At tu quin servis & familiæ tuæ domesticum imperium concedis? Bias: Conservans, inquit, ante omnia morum, institutorum, legumque usum. Etiamne, inquit Æsopus, Indianorum, ubi more gentili & patrio parentes liberi mactant ac epulantur? Thales: Nemo, inquit, Regem laudet, quam si ita viderit regni habenas moderatum, ut ante legitimum tempus nulla violentia excussus fuerit. Sic ego, inquit Æsopus, gubernatorem navis rectius laudavero. Anacharsis: Si solus sapiat, inquit. Ergo subditos, inquit Æsopus, dementes omnes esse oportebit. Cleobulus: Nemini fidem habendo. Nos ne, Æsopus, de fœneratore, inquit, censes quærere? Pittacus, Si ita, inquit, se erga potestati suæ subjectos gerat, ne magis ab illis metuatur quam ametur. Facile, inquit Æsopus, indulgentia hoc efficiet, qua liberi corrumpuntur, ut nulla re magis. Chilon, Si inquit, à terrenis ad cœlestia animum cogitationesque abduxerit. Facere, inquit Æsopus, hoc debebit is, qui in Luna rerum potiri voluerit. Nam hominibus omnibus profecto hoc præcipitur:

Mortalis es: deos cave ultra animo abeas.

Qui-

Quibus ſermonibus habitis omnes à Periandro petiere, ut & ipſe ſuam ſententiam exponeret. Qui ſevero & triſti vultu: Quæ dicta ſunt de regis laude, eleganter & præclare dicta ſunt, inquit, omnia, etſi non approbante iſto, demonſtrans Æſopum. Mihi tamen, qui cor habeat rex, hanc maxime laudem ſecuturus videtur, ut rex eſſe deſinat. Tum Æſopus ridens: Regiam, inquit, laudem exquirentes, de ſolio deturbatis regem. Etiam hic noſter Solon admirabilis, qui mortuos vivis præpoſuit, cum mortui niſi cadavera dici nihil poſſint. Solon delectatus Æſopi dicacitate, demulcens illius manu ſua caput, quod infra ſe in ſella accumberet: Tibi igitur abſurdum videtur, inquit, factu, ſic regem inſtruere, ut oſtendatur, præſtare regno carere quam frui? Maxime, inquit Æſopus, & quidem aſſentiente oraculi reſponſo, quod tibi redditum accepimus:

Illa beata erit urbs quæ præconem audiet unum.

Neque bonus profecto imperator eſſe, qui victoria carere quam qui frui malit, neque paſtor, quem non juvet cura pecoris, neque quiſquam quicquam recte facere poterit rerum omnium, invitus. His ſermonibus ad Crœſum poſtmodum allatis, invenio traditum, perplacuiſſe ſane illi ſapientum dicta, ſed Æſopum unum prætuliſſe omnibus. Cumque diceret, omnes ſibi eſſe illos videri mortales eximios, addidiſſe: Sed inprimis Phryx, μᾶλλον ὁ Φρύξ. Quod poſtea uſurpari cœptum eſt proverbii loco. In eo convivio dicitur ab hoſpite breviter quæſitum etiam nonnullis de rebus, de quibus quod ſapientes reſpondiſſent,

diſſent, acute correxerit Æſopus, quæ hujuſmodi fere traduntur: Quid vetuſtiſſimum eſt? Quid niſi tempus? inquiunt illi. At Æſopus, Imo quid, niſi Deus, qui initio caret? Quid maximum? Mundus. Imo locus qui ipſum etiam mundum includit. Quid pulcherrimum? Lux. Imo mundus, quo quicquid ſpectabile eſt comprehenditur. Quid ſapientiſſimum? Veritas. Imo tempus, quo alia inventa jam ſunt, alia poſthac invenientur. Quid maxime commune? Mors. Imo ſpes, quæ ſola amiſſis omnibus relinquitur. Quid optimum? Deus. Imo virtus, abſque qua non eſt, quid bonum poſſis dicere. Quid deterrimum? Mala ſors. Imo vitium, quod omnia corrumpit & fœdat. Quid validiſſimum? Fortuna. Imo neceſſitas, quæ profecto eſt invicta. Quid facillimum? Voluptas. Imo quicquid naturale eſt. Atque hæc inter, cum ſicut fieri aſſolet, pocula crebriora poſcerentur, & ſeſe hilariuſcule invitarent ſapientes, diſputaretque Anacharſis, perfectionem bibendi eſſe ebrietatem, qui finis & quod ultimum potionum videretur, ita Æſopus illos pungere cœpit: Paſtores inquit, mactaverant ovem, & in tuguriolo commeſſabantur. Lupus, qui ante fores ſtabat, cum quod fiebat animadvertiſſet: Ego, inquit, ſi agnum devoraſſem, qui motus futuri erant? At iſti impune matrem comedunt. Quo dicto admirationem ſui cum quadam jucunditate incredibilem excitavit. Et de hac fama, ipſius laus atque nomen in tota Græcia increbuit. Neque diu poſt in Aſiam Æſopus trajecit, & Babylona, ut dudum inſtituerat, perrexit proficiſci. Quo cum perveniſſet, paucos intra dies regi acceptiſſimus factus eſt. Illis enim temporibus, cum otia

reges

reges agitarent, ipsi sese mutuo quæstiunculis & scirpis propositis exercebant, qui griphi à Græcis & ænigmata vocantur. Quæ qui interpretari & dissolvere potuerat, & præmium & laudem referebat. Ea in re valde utilis regi Æsopus inventus est, multumque illi præmiorum & existimationis sapientiæ acquisivit acrimonia ingenii sui. Cæterum cum ei fortuna liberos invidisset, ut haberet quo senectutem suam oblectaret atque sustentaret, de regis voluntate adoptavit adolescentem, bono loco natum, sed pauperculum, ingenio non illiberali, ut videbatur. Quem tanquam ex se natus esset, bonis artibus ac præceptis non destitit instituere, monstrareque & præcipere, quæ ingredienda via esset tendenti ad felicitatem & gloriam. Verum sceleftæ & flagitiosæ naturæ nulla cultura aut studio bonæ probæque efficiuntur, neque illius pravitatem naturalem bonitas disciplinæ emendare potuit. Itaque inexpugnabilem perversitatem removendam Æsopus censuit. Quo intellecto ille, ut mali consuevere, facinora facinoribus accumulare aggreditur, utque se ulcisceretur, literas confingit, quasi patre autore, quibus ille vicinis regibus operam suam polliceretur contra Lycerum: Quas literas ad regem defert, patremque accusat proditionis, præfatus quidem, quanto cum animi dolore faciat. Neque enim se tam inhumanum esse, ut, quid patribus à liberis reverentiæ & pudoris debeatur, ignoret, sed profecto regis patriæque curam obscurare & repellere illa omnia. Rex nihil suspicans sceleris subesse, calumniantem ita audivit, quasi vera afferentem, inductum studio sui. Itaque re inexplorata Æsopum statim jubet necari. Quibus id nego-

tii

tii datum erat, quod perſpectam ad illud uſque tempus Æſopi innocentiam haberent, & Regii animi impotentiam noſſent, Æſopum abductum recondunt, relato nuncio ad regem, illum eſſe interfectum. Paucis interpoſitis diebus, ab Amaſide rege Ægypti Lycero literæ afferuntur, quibus ab eo peteret, mitti ſibi, architectum qui turrim intra terram & cœlum extruere, atque una, qui ad omnia interrogata reſpondere ſciret. Lycerus inops conſilii, in re ſibi omnibuſque qui Babylone eſſent inexplicabili, cum jam etiam ira in Æſopum tempore nonnihil reſidiſſet, ingenti cum dolore requirere illum cœpit: Neque non ſæpe profiteri, illius ſe vitam, ſi fieri poſſit, regni ſui parte redimere cupere. Quo audito, qui illum, ut dictum eſt, abſconderant, Regi vivere indicant, juſſique adducunt ſentum ſqualoreque obſitum. Æſopus ubi ante regem conſtitit, egregia oratione declaravit innocentiam ſuam regi, facileque diluit objectum crimen. Ibi rex ira percitus, accuſatorem ipſius per ſummos cruciatus jubet interimi. Verum Æſopus impetrata vita illius, ad ſe recipere etiam non dubitavit, non poſſe, tantam eſſe humani animi improbitatem ratus, quæ tanto beneficio non flecteretur ac emendaretur. Sperabat igitur, poſtea ſe ex animi ſui ſententia filium habiturum. Herodotus θαλείᾳ hanc hiſtoriam de Cambyſe Cyri filio & Crœſo memorat. Et recepto Crœſo, quem interfectum crediderat, non parum quidem delectatum Cambyſen fuiſſe, eos tamen quibus trucidandi illum mandata dederat, ut qui dicto regio non obtemperaſſent, juſſiſſe occidi. Æſopus lectis Ægyptii literis reſcribi jubet, vere primo in Ægypto qui peterentur futuros.

turos. Ipſe filium reduxit ad ſeſe domum, utque abte quoque fecerat, non deſtitit optime illi & ſanctiſſime præcipere, ut ex capitibus illarum præceptionum, quæ ſubjecimus, liquet. Quæ nos excerpſimus, profutura legentibus ad inſtitutionem, ad virtutem & decus vitæ. Sunt autem hæc:

Deum cum cura magna & reverentia colito animi & mentis ſincera integritate, non ſimulatione & ſpecie ſacrorum. Neque arbitrare, divinum nomen commentum eſſe, quo ferocia ingenia indoctorum hominum quaſi puerorum terreantur, ſed diſcito, illud præſens, forte, efficax, verum, potenſque eſſe omnium ubicunque rerum.

Cave ſpem tibi facias inanem, poſſe illud te quicquam celare. Neque enim perinde Deum fallere licet ut homines, cujus oculus cernit notatque omnia, ut Heſiodus dixit: Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοῦσας. Neque tam late ſe ſuper univerſa ſolis fulgor expandit, qui, ut Homerus cecinit, πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει· nihil non auditque & videt, quam certo divinus aſpectus cuncta complectitur. Quare fac ſcelerum etiam occultiſſimorum te pudeat, juvetque culpa vacare in re etiam ignota omnibus mortalibus. Quodque præcipitur rectiſſime:

Reverere rebus ſemper in tuis Deum.

Nam profecto ex hoc fructum percipies eum, qui memoratur:

Ita quod ages abire non poterit male.

Paren-

Parentibus tuis eum honorem exhibeas, qualem à tuis liberis expectas. Ita enim natura comparatum esse scito, ut qualem quisque erga parentes se gesserit, tales ipse liberos erga se suos experiatur.

His observatis, da operam ut pro viribus ac facultatibus tuis omnibus hominibus inservias, utque si bene facere non multum possis, ne saltem malefacias. Verum primas beneficentiæ & voluntatis tuæ partes ii teneant, quos natura tecum arctissime copulavit.

Non modo annitere, ut in factis absit impuritas & peccatum, sed etiam ut in dictis. Neque enim scelerate facere turpe solum est, sed etiam loqui.

Rationis dictata, quibus ad virtutem instruimur, sequere, refrenaque appetitus, ne quoad vitia te seducant.

Tamdiu velis discere, quamdiu ignoratione senties te implicitum: proque lucro magis habeas præceptorum bonorum accessionem quam pecuniæ.

Scito accidere hominibus solere, quod tenellis arboribus videmus. Nam si feliciter enatis non defuerit cultura, ad frugiferam granditatem excrescunt, neglectæ vero perperam corroborantur. Et pueritia si ad honestatem educatur, illos fert pulcherrimos fructus actionum laudabilium & decoris. Homines enim quibus quidem humanam mentem & rationem indidit Deus, si excolantur artium & honestatis præceptionibus, evadunt in quasdam mansuetissimas & divinas animantes: Contra vero neglecti aut male instituti, in ignavissimas aut etiam immanissimas bestias.

Discere

Discere fac velis, in eo enim omnia sunt. Neque quicquam est boni, quod inviolatum permaneat, præter sapientiam & virtutem. Quæ vero studio & labore consecutus es, fac usu & exercitatione recondas, ut durent. Æque enim est reprehendendum, nihil didicisse, & parta studio ac industria, amisisse negligentia & vecordia.

Noli existimare, semper esse cum oris tristitia conjunctam sapientiam. Et facit quidem severos sapientia, inhumanos non facit.

Quæris fortasse, quid virtus sit? Scito igitur nihil esse aliud, quam abesse ab iis rebus, quibus teneri deforme sit: ira, invidia, fastu, odio, luxu, libidine, avaritia, mœrore, lætitia.

Cave fidem fallas. Mentiri, sacrilegium puta. Linguam doma. Nunquam loquaces & garruli sunt veritatis & honesti amatores. Et profecto habet se res ita ut dicitur, multitudini verborum levitatem subesse.

Consuetudinem & familiaritatem bonorum colito. Nihil enim hac sententia est verius:

Virtutem tradet tibi consuetudo bonorum,
Fac sectere bonos qui bonus esse cupis,
Quod si te fortuna malis involverit, ante
Si quid erat mentis, scito periisse bonæ.

Nam sicut Polypus colorem loci, cui adhæsit, refert, ita eos mores quisque induit, quales sunt illorum, quibuscum familiariter vivit.

Perniciosa est oratio & sententia vulgi: In pravitate quidem turpitudinem inesse, sed conjunctam

cum commodis. Itemque probitatem laudari, verum molestam esse & inopem. Nam profecto nihil est, quod utilius sit tendenti ad honores, gloriam, potentiam, quam opinio virtutis & justitiæ. Quare tu ita statuas, habeasque persuasum inprimis, virtutem & justitiam, non solum speciosiorem & laudatiorem, sed utiliorem quoque esse, quam calliditas & malitia sit.

Cave inseras te alienis negotiis. Quietem ama. Curiositatem & inquisitionem in res & facta aliorum devita.

Bene regitur non civitas modo, sed etiam domus, ubi pluris fit otium & quies, quam petulantia & dissidium, justitia quam iniquitas, suum tenere quam aliena rapere.

Si quod de aliis in bonam partem prædices nihil est, in malum etiam sermoni parcito: calumniisque non solum linguam, sed ne aures quidem imperti. Nam magnopere fugiendum hoc vitium est, quo quidem duo sunt, qui unum injuria damnoque afficiunt. Qui enim calumnias alteri struit, illum profecto, scelerate lædit, quem à tergo & non præsentem vituperat. Qui auscultat, itidem illum lædit, quia delectatur inclementibus dictis in absentem, ignarus veritatis. Ita in unius miseri, & quidem inscientis, pernitiem, duplex consentit & quasi conjurat pravitas.

Tu fac animo tuo honesta, & laudabilia consilia capias, bonum eventum quære petitoque à Deo.

Memento rerum omnium esse vicissitudinem, ne te aut adversi casus nimium affligant, aut efferant res secundæ.

Ratio-

Rationis uſu nihil prius aut potius habeto. Neque enim quicquam precioſius in maxima utilitate inveniri poſſit, quam mens eſt in humano corpore.

Tria ſunt quorum te pœnitere nunquam debebit: Si mane ad opus ſurrexiſti. Si quid bonarum didiciſti rerum. Si bonis operam navaſti.

Luxuriam & helluationes fugito, inque primis ebrietatem. Neque enim tantum ſenectus bis pueros, ut dicitur, facit, ſed etiam & multo quidem magis vinum. Nec parum recte ebrium comparaveris equo, ruptis habenis incerto curſu erranti: Submerſa enim ratione & mente, nihil poteſt niſi indecens veſanumque in dictis ac factis exiſtere.

Superbiam cohibeto, neque minus cave ne deficiaris animo, in qua humilitate multi ipſi ſe immerito infelicitatis condemnavere. Satius eſſe puta in movendis rebus quam gerendis properare.

Occaſiones obſerva. Quicquid ſuo tempore non fit, reprehendendum eſt.

Reges Principeſque ac Magiſtratus omni veneratione colito. His enim ſtatus rerum humanarum ſalvis durat, qui pœnas infligant ſontibus, tueantur innocentes.

His & horum ſimilibus optimis præceptis Æſopus non ceſſabat filium ſuum quotidie inſtruere. At ille non modo non melior inde fiebat, ſed multo etiam deterior. Nulla autem hoc efficere ratio aut doctrina poteſt, ut expertes omnis bonitatis naturæ & ingenii perducat ad decus, manſuetudinem, humanitatem, aut artibus erudiat. Vereque dixit ille apud Euripidem: Nullam eſſe inventam ſcientiam, cum innumerabiles extarent, quæ hoc efficere poſſet,

ut saperent quibus mens non inesset. Quemadmodum enim, si cum aceto suavissimum vinum confundas, acescit hoc statim, & amittit dulcedinem suam: ita perversæ naturæ, quicquid bonorum præceptorum accepere, statim corrumpunt, inque similem sui sensum convertunt. Viderunt hoc sapientissimi Philosophi Pythagorici, quorum inter alia hoc quoque fertur: Cibum in matellam non reponendum. Id certe significat, bona & salutaria præcepta virtutis non committenda improbis. Jam ver appropinquabat: At Æsopus accingebatur ad turris ædificationem in aere, ut Ægyptius postularat. Et est quidem admodum futile, quod hoc loco memorari comperio: Mansuefactis aquilis illum appendisse arculas, in quibus pueri cum fabrilibus instrumentis collocati, à subvolantibus aquilis in sublime ferrentur, atque ita, cum in Ægyptum pervenisset, indicasse, si administri lapidum ac materiæ designarentur, adesse, qui petitam turrim extruerent, atque ita constituto in loco & tempore emisisse aquilas: Quibus altum petentibus, prospexisse pueros, & lapides & materiam clamasse. Tum quidem Amasidem admiratum, de Æsopo quæsivisse adjiciunt, num Babylone homines volatici reperirentur. Cui ille responderit: Lyceri subditorum hanc minimam esse laudem. Hæc, ut dixi, quamvis inepta viderentur, placuit tamen perstringere. Sed ubi est, inquit Amasis, ille, qui ad interrogata respondeat? Non longe abest, inquit Æsopus. Accersiverat autem rex undique omnes sapientia claros. Ubi igitur consedere, quæsivit unus, plus ne esset vivorum an mortuorum? Tum Æsopus: Vivorum, inquit, mortui enim nihil sunt. At alius

In marine an terra majora animalia degerent? In terra, inquit ille. Namq; hujus mare est portio. Ibi alius: Dic mihi, inquit, Animantium omnium quodnam tibi callidissimum videtur? Quod adhuc ignotum, inquit ille, hominum industriam evasit. Tum alius, Prior ne dies fuit an nox? Dies, inquit Æsopus, prior, uno quidem die. Tum alius etiam: Viginti, inquit, plaustra ligni quantum fumi possunt emittere? Facile id quidem, inquit ille, dictu est. Nam si cineres de combustis lignis snbtraxeris, quicquid reliquum fuerit, pro fumo ponendum. Atqui his dictis addidit, quæstionum intricatarum similes responsiones esse debere. Tum alii admissi fuere. Quorum unus: Sæpe, inquit audivi, nihil ferro esse robustius, quo quidem omnia labefieri possent: sed mihi in mentem venit, fabrum robustiorem esse, qui ferrum subigeret & excuderet. Quid vero tu censes? Egone, inquit ille? fabri etiam matrem robustiorem putandam, quæ quidem domitorem ferri gestaverit. Post hunc alius ænigma versibus proposuit in talem modum:

Res una in pelago & telluris in omnibus oris
Nascitur, ac oriens est maxima deficiensque,
In medio vitæ nimium quam parva vigere.

Æsopus statim subjecit:

Mane cadit crescens & vespere grandior umbra.

Atque ibi alius nominare jussit animalia, quæ in

cœlo, terra marique eadem invenirentur? Æſopus nihil cunctatus, canem, corvum, ſerpentemque nominavit. Nam & canes & ſerpentes & corvi ſunt in mari quoque, & inter ſydera notantur. Tum ænigma alius aliud verſibus tale objecit:

Eſt genitor natos qui bis ſex procreat unus,
Quorum ſunt etiam natæ unicuique triginta;
Albæ aliæ, nigræque aliæ, quæ morte carentes
Perpetua vice delentur pereuntque ruina.

Æſopus & ipſe verſu reſpondit:

Menſem annus edit, ille noctes & dies.

Ibi mox alius:

Sunt geminæ (inquit) inter ſe junctiſſima turba ſorores,
Altera nec tamen alterius vultum aſpicit unquam,
Hæcque illam genuit poſtquam, hanc parit illa viciſſim.

Ad hæc reſpondit Æſopus:

Patris hæ profecto neptes ſunt prius qui dictus eſt.

Tum alius:

Quid, inquit, juventa ætate fixum graveque eſt, ſenecta tam leve, ut ſupra etiam terram volitet? Æſopus reſpondit, floccos eſſe evanidorum florum. Mox alius, conjiciendum Æſopo, quid ſignificarent verſus qui ſequuntur, propoſuit:

Frigore

Frigore digredior, redeunte calore revertor,
Desero quod peperi, hoc tamen educat altera mater.
Quid tibi vis aliud dicam? me vox mea prodit.

Cui Æsopus:

Exemplum cuculus pravorum dicitur à te.

Alius tum deinde hæc proposuit:

Non habeo nec habere velim, quod si tamen assit
Non caream, Crœsi si mihi dentur opes.

Ad hæc ille:

Uno oculo haud velles, multo cæcus minus esse.

Alius quæsivit:

Quid est quod evenire sibi cuncti expetunt,
Si nunc tamen detur parandi copia
Nemo asse mercetur sibi in præsentia.

Quod ita Æsopus explicuit:

Effici senes avemus, facti ubi sumus piget.

Alius rursum proposuit:

Exigua me condo domo semperque patente,
Non metuo fures, aleis sed furta timori

Sunt

Sunt mea, tota mihi nam furto degitur ætas,
Nomen ſcire cupis numeri tres dant mihi nomen,
Quadraginta horum eſt centum & bis ſumma qua-
(terque.

Æſopus murem ſignificari dixit. Hæc autem, intelligendum, Græco ſermone pronuntiata fuiſſe, & μῦς Græcis habet μ.40. υ.400. ς.200.

Alius item hoc:

Nec ſum, nec non ſum, morior ſimul atque renaſcor,
Præbet & interitus teneræ primordia vitæ,
Sumque mihi leti & redeuntis originis autor.

Æſopus ſtatim Phœnicem avem eſſe dixit. Poſt hos & hujuſmodi alios multos ſermones, fateri coactus Amaſis, ſe ſuoſque Æſopi ſapientia victos, atque deberi præmia & luudationes Lycero, Æſopum cum ingenti gloria ad Lycerum remiſit. Atque ille, cum Babylone aliquamdiu fuiſſet, magna cœpit incendi cupiditate reviſendæ Græciæ. Requirebat enim animo ſuo doctiſſimorum hominum conſuetudinem, qua quondam ibi eſſet uſus, & gentis humanitate & manſuetudine invitabatur. Quare impetrata à Rege copia proficiſcendi, ea tamen lege, ut Babylonem primo quoque tempore repeteret, trajecit in Græciam, civitateſque illius gratiſſimo itinere pertranſiens, quicquid ubique audierat doctorum & ſapientum eſſe, ad eos ſe conferebat, talemque ſe præbebat, qui ſingularem relinqueret omnibus ſapientiæ ſuæ opinionem.

Pera-

Peragrata autem pene universa Græcia, venit & Delphos, sive ut oraculum consuleret, sive ratus illos quasi familiares Dei, reliquis facile anteire sapientia. Erat autem illius loci per fama vetus, quæ jam totum ferme orbem terrarum pervaserat, veritate & certissima fide prædictionum & fatorum celebris, quæ Apollo canere putabatur. Itaque hoc potissimum Crœsus, qui paulo post hæc tempora bellum Cyro intulit, traditur usus, cum quidem prius periculum ipsius fecisset, ut scribit Herodotus, prorsus ridiculum. Nam quos legarat ad consulendum Deum, iis horam diemque qua interrogarent præfinierat, erat autem mandata interrogatio: Quid rex Crœsus tum rerum ageret? Ipse vero illo tempore in regiam se abdens, aheno contecto impositas carnes agni & testudinis coquebat. Ibi ferunt sacerdotem Apollinis hæc respondisse Lydis:

Ast ego littoribus sparsæ numerum scio arenæ,
Mensuramque maris, vocemque intelligo muti.
Audio dicentem nihil. Et nunc tangor odore
Cortice munitæ dura testudinis, agni
Inter quæ carnes in operto ebullit aheno
Æs ubi adimposito substrato amicitur ab ære.

Tanta igitur de fama, insignes pietate & sapientia Delphos esse, ille arbitrabatur. Cæterum cum illo advenisset, secus rem habere se comperit. Nam & superbos & lucri cupidos, & contemptores eos cognovit, Quod quidem ipse ægre ferens, illorum vitia tali similitudine notavit: Delphos ita esse ut sarmenta, quæ in mari procul fluitarent, & stantibus

in

in litrore ſpeciem aliquam non contemnendæ rei præberent, at ubi appropinquaſſent, tum proderent futilitatem ſuam : Et Delphos quidem abſentibus quantivis pretii videri, ſibi vero, qui ad ipſos acceſſiſſet, diverſum eſſe compertum. His ſermonibus mirum in modum Delphorum principes offendebantur, incenſi indignatione & ira, ſimul etiam metuentes, ne apud exteros Æſopi inſectationibus exiſtimatio ſua detereretur. Quare conſtituere è medio tollere, & vita illum privare, ſe liberare cura. Sed quia occulte ſe illum necare non facile poſſe intelligebant, & quod contumelioſa morte afficere cuperent, ut jure hoc facere viderentur, ſubmiſere, qui paranti abitionem in ſarcinas pateram auream implicaret. Quo facto, illum ignarum omnium, & jam oppidum egreſſum, deque monte deſcendentem, Delphorum lictores conſecuti, ut ſacrilegum arripiunt, & in oppidum retrahunt. Neganteque illo, & inſanire eos dicente, ſarcinæ diſcinduntur, inque iis inventa patera populo oſtenditur, ipſe inter defenſiones ſuas in carcerem compingitur. Poſtero die productus, poſt accuratam refutationem objecti criminis, nihilo ſecius ſententia capitis condemnatur, pœna conſtituta, ut de ſaxo præcipitaretur. Æſopus magnopere ab illis contendit, dicentem pro ſe tamen ut audire vellent, quo conceſſo, hanc illis fabulam narravit : Mus ranam invitarat, cumque illam in penum repletum vario genere eſcarum introduxiſſet : Mi ranuncule, inquit, paſcere hilariter, & exple te præſentibus bonis : nihil enim arbitror te deſideraturum omnium, quæ gulæ apta habeantur. Rana invidens tantam felicitatem muri, quem videret in de-

liciis

liciis summis quotidie vivere, cum ipsa in limo tabesceret, cupiens illum perdere, gratum simulat animum verbis, muremque vicissim ad sese invitat, sed non, inquit, pari apparatu te excipiam, nostras tamen etiam opes qualescunque volo spectes. Cæterum, quia tibi in aquis versari insuetum est, ne quo aberres, filo tuum meumque calcem alligabo, atque ita domum nostram deducam. Placebat consilium stolido, adque ranam annectebatur: Quæ in paludem desiliens, & profundum petens, illum miserum & sero sapientem sub undas periturum una trahebat. Qui cum cerneret se suffocandum: Ego quidem inquit, tam indignam mortem ulcisci non potero, hoc tamen scio, ultore me non cariturum. Rana eo sermone nihil movebatur. Post breve tempus, supra aquas murem natantem milvus videt, quem dum in cibum sibi aufert, pendentem inde etiam ranam attrahit, & vivum post murem dilaniat. Atque ego, inquit, Æsopus, quomodo ulcisci me possim, non video, sed hoc scio, non futuram mortem meam inultam. Nihil movebantur Delphi his sermonibus, lictorique ut jussa peragat imperant. Ibi Æsopus elapsus de manibus illorum, in aram, quæ prope posita erat, confugit, sperans se religione loci defensum iri. Sed ne sic quidem Delphi incœptum persequi destitere, negantes perfugium deorum posse habere eum, qui illorum fana compilasset. Tum Æsopus hanc illis fabulam narravit: Lepus aquilam fugiens, forte ad cespitem defertur, ubi scarabeus incubabat, eum ut servaret miserum & inopem orat. Scarabeus procedit ad aquilam, utque supplici sibi lepori parcat, obtestatur per Jovem deosque omnes, monetque ut pro-

provideat, ne contemptu ſuæ exiguitatis propriaque ſuperbia, in aliquod inopinatum malum ruat. Nihil aquilæ his ſermonibus magis ridiculum fieri potuiſſe viſum, itque alæ unius flabris refutato ſcarabeo, leporem aufert ac dilaniat. Tulit eam deſpectionem ſui & aquilæ ferocitatem perindigne ſcarabeus, & tota mente in vindictæ curam incubuit. Cumque ſecutus avolantem aquilam, quo loco ille nidum fixiſſet, ipſumque plenum ovis cognoviſſet, operitur dum ad paſtum aquila de nido avolaret, tum omni vi ipſe interea annitens, ova de nido devolvit, quæ per altiſſimas rupes delabentia, facile comminuuntur. Reverſa aquila, detrimentoque ac damno cognito, ignara quo autore accepiſſet, in multo magis arduis rupibus nidificat,ſed ſimili eventu. Itaque inops conſilii,ad ſummum Jovem,cui quaſi armigera eſſet conſiliata,ſubvolat,quæriturq; calamitatem ſuam, & auxilium implorat. At tu, inquit ille,in gremio meo ova parato & componito, quo quidem in loco,ut opinor, tuta erunt. Obſervabat ſcarabeus ſedulo hoſtem, ſimul ut è dolore illius voluptatem caperet, ſimul ut quid ageret ſpecularetur. Adverſus igitur hunc receptum Jovis tale machinatur: pilam luto ſtercoreque conglobatam, quantam ſuſtinere potuerat, ſuperne in gremium Jovis dejicit: Jupiter offenſus fœtore & ſordibus, feſtinat è gremio ſterquilinium excutere, ita ſimul ova laxata veſte provolvuntur. Aderat aquila, doloreque & deſperatione, ſi neque in Jovis genibus tuto ova deponere liceret, exanimata, videbatur omnem ſpem propagandi generis ſui abjectura. At Jupiter mirari, & aliquod inſigne eſſe ſcelus dicere, quod illam exagitaret. Ibi ſuppliciter

pliciter ad pedes Jovis ſcarabeus provolitans & leporis ſuamque injuriam quæſtus, contemptus ipſorum deorum atque adeo ſummi Jovis aquilam accuſavit. Jupiter re cognita damnavit quamvis dilectam ſibi avem: Ne tamen genus ipſius deleretur, cum juſtas inimicitias & bellum gerere ſcarabeum cenſeret, ſtatuit, ut aquila eo anni tempore, quo ſcarabei cernerentur, nunquam ova pareret, pulloſve educeret. Neque vos, inquit, aram profanate, Deoſque veremini, vindices ſcelerum. Vix finierat, cum illum juſſu magiſtratus lictores ab ara crudeliter abripiunt, inque rupem unde dejiceretur deducunt. Æſopus cernens, neque in ſua innocentia neque Deorum perfugio ſe opem invenire, ſibique haud dubie moriendum, fraude & vi circumvento, priuſquam deturbaretur de ſaxo, fabula hujuſmodi in illos eſt invectus: Ruſticus in agro conſenuerat, neque unquam viderat urbem. Qui ſentiens ſe morti proximum, ſuos oravit, ut in urbem, antequam vitam finiret, curarent ſe deportandum. Illi non magnopere de ſene ſolliciti, aſinos ad plauſtrum adjungunt, quo in urbem veheretur. Erat illis via trita in urbem & nota, ſed forte dum in itinere eſſent, tempeſtas ventique coorti depulerunt à via aſinos, qui illa caligine in præcipitia deferuntur. Ibi Ruſticus videns quo in loco res eſſet: Me miſerum, inquit, ſi violenter pereundum mihi omnino fuit, quod non perdunt me aliquæ generoſæ animantes, ac potius ignaviſſima aſini beſtia. Ita, utinam, inquit Æſopus, cum pereundum eſſe videam, perirem quidem, ſed non perderet me tam futilis & ab omni bonitate aliena hominum natio. Nunc vero, quod reliquum eſt, deos oro, ne

innocentis indignam necem inultam esse patiantur, utque ostendant vindicta & animadversione sua, facta scelerata & facinora mala sibi non placere: id quod futurum esse mihi plane persuadeo. Hæc locutum & insuper parantem alia dicere, irruentes Delphi, de rupe, ubi Diphriadum petrarum nomen fuisse monti traditur, deturbant, atque ille præceps delatus, fracta cervice interiit. Non longo tempore, post hæc, Delphi omni genere calamitatum opprimebantur, grassante in illos cum pestilentia tum fame, & omnibus iis malis, quibus homines ac bestiæ atque etiam sata & arbores affligi interimique solent. Quapropter facti illos vehementer pœnitere, sed sero, & afficere summus dolor, quam capiebant ob perpetratum, iræ & odii impulsione & impotentia animi, nefarium facinus, utque solent homines leves ac imperiti, quam cupidi fuerant mortis Æsopi, & ad interficiendum eum festinarant, tam vitam illius interempti expetere, & si fieri posset, in hanc ipsum quocunque modo revocare velle. Fertur & hoc, obversatam fuisse Delphis terribilem quandam veluti manium Æsopi speciem, qua dies atque noctes exagitarentur, conscientia scelerum hanc imaginem sibi fingente, vel etiam divinitus illa excitata. Ex eo autem fama sparsa fuit, Æsopum revixisse, atque hunc à Diis immortalibus honorem habitum sapientiæ & pietati illius, quod & de Hercule & Glauco & Alcestide fabulæ tradiderunt. Sed Delphi cum diutius id Deorum atque hominum odio, quod cœlum terramque infestam haberent, durare se posse non confiderent, Apollinem familiare sibi numen, interrogarunt, quid se, ut tantis & tam intolerabilibus miseriis libe-

liberari possent, facere oporteret? Quibus ille respondit: Luendam esse innocentis sanguinem & pœnas dandas impii parricidii. Atque tum, ut diximus, Iadmon Samius has nomine Æsopi tandem expetivit, & Delphis melius est factum.

Atque hæc sunt, quæ passim de Æsopo tradita reperimus, & referenda putavimus, rati neque utilitate lectionis expertia futura, & jucunditatem nonnullam habitura esse. Quod autem de morte Æsopi traditum commemoravimus, id videri possit translatum huc de Orgilai cujusdam, Phallidis filii, interitu, cui cum Crates primarius civis Delphis, ut Plutarchus scripsit, suam filiam despondisset, inter sacra mensæ, cum suo more Diis libarent, suaque sponte crater medius discessisset, Orgilaus malum ominatus, sponsa deserta, una cum patre in voluntarium exilium abiit. Paulo post, cum ad sacrificium quoddam solenne Delphos rediissent, Crates, qui illorum discessione se suosque contumelia affectos fuisse arbitraretur, odio flagrans, facientibus rem divinam, nescio quid auri consecrati Deo, obtrusit, atque accusatos sacrilegii, curavit de rupe indemnatos præcipitandos. Necessarios autem quosdam illorum, qui supplices in ædem Providentiæ confugissent, direptos de ara & illos jugulavit. Idem tamen Plutarchus de Æsopo hæc, quæ deinceps exponam, scripta reliquit in eo libello, in quo disputatur de ultione numinis lentiore. Delphos, inquit, venisse quondam è Lydia Æsopum accepimus, cum quidem ille à Crœso missus fuisset ad solennia quædam sacrificia celebranda, cum magno pondere auri, quod & rem divinam Rex sumptuose atque magnifice fieri vellet,

&, quo clarior fama eſſet cum religionis tum munificentiæ ſuæ, juſſiſſet ſingulis civibus urbis Delphicæ à ſe tribui Minas quaternas, quæ ſumma fuerit nummi Romani, M. ſexcenti ſeſtertii, & noſtratis, coronati quadraginta. Cum autem, ut apparet, offenſiones & inimicitiæ inter Æſopum ac Delphos exortæ eſſent, ſacrificium quidem ille peregit, pecuniam vero non diſtribuit, ſed remiſit Sardis, quod indignos eos Regio beneficio judicaret. At Delphi, conſilio inito, crimen Æſopo ſacrilegii intenderunt, & morti addictum de rupe, quæ cognominatur Hyampea, præcipitem dederunt. Ob hoc factum Numen ipſis iratum, cum ſterilitatem terræ, tum multiplices inuſitati modi languores ac morbos immiſiſſe ferunt, tandemque magnitudine & copia malorum coactos fuiſſe, ut in Græcia ad omnes conventus ac mercatus profiterentur delictum ſuum, & invitarent perſecutores cædis Æſopi, illiſque pœnas à ſe offerrent. Anno autem ferme centeſimo, Iadmon Samias has expetivit, genere quidem non propinquus interfecto, ſed poſteritas eorum, quibus ille quondam ſerviiſſet. Quas cum perſolviſſent Delphi, mala poſtea ceſſaverunt. atque ab eo tempore putatur ſupplicium ſacrilegorum ab Hyampea ad Naupliam rupem tranſlatum fuiſſe. Sunt, qui Amphictyonas, ſeveriſſime habita quæſtione, in autores cædis Æſopi animadvertiſſe, deque iis univerſis capitis ſupplicia ſumpſiſſe ſcripſerint. De quo & proverbium natum videtur Αἰσώπειον αἷμα, &, Αἰσώπειος δίκη, quo vel feras pœnas dare ſontes ſignificaretur. Fuere, qui provocaſſe in ſe odium & iram Delphorum Æſopum traderent, dicteriis & mordacibus fabulis, cum in illorum otium maxime

maxime inveheretur jocis ſuis, quod propagarent vitam hoſtiis, quæ ab externis quotidie Apollini mactarentur : quæ ſi forte deficiant, futurum ut famis periculum eis impendeat, quod neque agros quos colant haberent, neque agros omnino colere ſcirent. Scripſit autem Plutarchus Solone, Quendam nomine nomine Patæcum, glorioſe prædicaſſe de ſe, quod animam haberet Æſopi quemadmodum Pythagoram migraſſe in ſuum corpus animam perhibuiſſe eam accipimus, quæ fuiſſet priſcis temporibus in corpore Euphorbi Panthoidæ. Ibidem correctum narratur à Solone dictum Æſopi graviter ferentis, quod neque honore neque præmio afficeretur à Crœſo Rege Lydorum Solon, offenſo nimirum oratione ipſius liberiore. Tum igitur dixiſſe refert Æſopum Plutarchus: Ὅτι καὶ τοῖς βασιλεῦσιν ὁμιλεῖν ἢ ὡς ἥκιστα ἢ ὡς ἥδιστα, id eſt, vel conſuetudinem cum regibus nullam omnino jungi, vel quam jucundiſſime verſari cum eis oportere. Solonem vero reſpondiſſe : Minime profecto, ſed vel omnino non vivendum cum regibus familiariter, vel ita ut ſit uſus optimus atque laudatiſſimus, id eſt, Ἢ ὡς ἥκιστα ἢ ὡς ἄριστα. Quæ ideo etiam adjungenda duxi, ut opinio de ætate Æſopi confirmaretur. Etſi idem Plutarchus ſcripſit, fuiſſe qui temporibus refellerent adventum Solonis ad Crœſum. Ipſe tamen præclare ait, tam receptæ & celebratæ hiſtoriæ ſe fidem habere malle quam tabellis tempora diſtinguentibus. Quæ cum emendentur à plurimis redigi tamen ad conſentientem rationem nequeant. In Pelopida Plutarchus alterum dictum quoddam Æſopi corrigit, neque indicat tamen qua occaſione fuerit prolatum. Negat autem verum eſſe id quod

affir-

affirmasset Æsopus, Ὅτι χαλεπώτατος ἐστὶν ὁ τῶν εὐτυχούντων θάνατος, cum potius sit μακαριώτατος. Non enim esse mortem fortunatorum ait, gravissimam, sed beatissimam potius, de qua sententia autor ille eo loco argumentatur. Laertius à Chilone scripsit interrogatum Æsopum, Quidnam ageret Jupiter? respondisse: Τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῦν, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψοῦν. Id est, ex arduis facere humilia, & ex humilibus ardua. Hoc Stobæus, Ὁ γνωμολόγος ita exposuit: Ἐρωτεθεὶς ὁ Αἴσωπος τί οἱ θεοὶ πράττουσιν; ἔφη· τὰ μὲν οἰκοδομεῖν τὰ δὲ καταβάλλειν. id est, Æsopus interrogatus, quidnam Dii agerent? Alia, inquit, extruunt, alia destruunt ædificando. Commemorata sunt etiam à nobis alia quædam in Epistola ante multos annos scripta, quam nunc quoque exprimi placuit, & adjici expositis fabulis. Sane fabulæ, quas Æsopus composuisse existimaretur, magno semper in pretio & admiratione apud sapientes homines fuere. Itaque legimus, scribitque hoc Plato, Socratem, qui sapientissimus habitus fuit, cœpisse illas versibus exponere. Quorum quidem primi hi fuisse perhibentur:

Æsopus cives fertur monuisse Corinthi,
Ne decus è vulgi calliditate probent.

Non autem dubium est, quin nequaquam omnium illarum, quæ sub ipsius nomine circumferuntur, autor sit Æsopus, & quin posteriores, secuti Æsopum, multas earum conscripserint. Neque est obscurum, omnis hujus generis fabulas Æsopicas appellari, de qua re alibi copiosius disseruimus. Etsi

autem

autem ſcio, à quibuſdam certo numero comprehenſas eas fabulas, de quibus quin factæ ab Æſopo eſſent non dubitaretur, feciſſeque alios duodecim, alios etiam plures, cum quidem diſcrimen certum fieri non poſſe videatur, non ſolum tamen eas nos, quæ eſſent à prioribus conquiſitæ, ſed quaſcunque colligere potuimus, complectentes doctrinam & inſtructionem vitæ, exponendas oratione æquabili ac latina, ſi poſſemus, putavimus. Bona in ſpe, futurum, ut hoc ſcriptum nonnihil adjuvet inſtitutionem puerilem, & ſtudiis hujus ætatis proſit. In quo opinio noſtra Græcorum doctiſſimorum hominum exemplo confirmatur, qui inter primordia doctrinæ fabularum lectionem atque narrationem primam eſſe, & ſtyli exercitationem ab his deſcribendis voluerunt inchoari. Quamvis autem à nobis opera potiſſimum data ſit, ut oratione ea uteremur, in qua eſſet verborum elegantiæ aliquid, & proprietas figurarum, neque alius finis propoſitus fuerit ſtudio noſtro, tamen id etiam nos præſtitiſſe confidimus, nulla ut forma & ſpecies expoſitionis bonæ, vel certe mediocris, in his quæ ſubjecimus, deſiderari poſſe videatur. Sed de hoc cum alii judicabunt, tum nos nequaquam laborare oportet, qui nullam ambivimus hoc opere ſuſcepto laudem, ſed operam pueritiæ navare ſtuduimus. Atque illud ita eſſe, ut dixi, facile probaverit tam exilis argumenti tractatio, cum, ut ſpero, in majoribus nota ſit induſtria noſtra. Hoc autem ſi conſecutus fuero, ut de iſto labore fructum capiant pueri noſtri, magnam etiam laudem me adeptum eſſe exiſtimabo, qui in hac negligentia illorum, educatione & diſciplina perverſa

versa atque sublata, aliquid illis utilitatis atque commodi procuraverim, & adjumenta attulerim ad decus atque virtutem, quibus hoc seculum cum ornatissimum esse posset, turpitudine & vitiis infamari malle cernimus, & hanc relinquere ad posteros ignominiam, ut infelices & improbi esse potius, quam beati atque innocentes voluisse videantur.

ΑΙΣΩΠΟΥ

ΜΥΘΟΙ.

1. Ἀετὸς καὶ Ἀλώπηξ.

Ἀετὸς καὶ Ἀλώπηξ φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιούμενοι τὴν συνήθειαν· ὁ μὲν οὖν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου τὴν καλιὰν ἐπήξατο· ἡ δὲ Ἀλώπηξ ἐν τοῖς ἔγγιστα θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο· ἐπὶ νομὴν οὖν ποτε τῆς Ἀλώπεκος προελθούσης ὁ Ἀετὸς τροφῆς ἀπορῶν, καταπτὰς ἐπὶ τὸν θάμνον, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς αὐτοῦ νεοττοῖς ἐθοινήσατο· ἡ δ' Ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα, καὶ τὸ πραχθὲν μαθοῦσα, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῷ τῶν τέκνων ἐλυπήθη θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης ἀπόρῳ· χερσαία γὰρ οὖσα πτηνὸν διώκειν οὐχ οἵα τε ἦν· διὸ καὶ πόρρωθεν ἱστῶσα τοῦθ' ὃ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν εὔπορον, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο· οὐ πολλῷ δ' ὕστερον αἶγά τινων ἐπ' ἀγροῦ θυόντων, καταπτὰς ὁ Ἀετὸς μέρος τι τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἄνθραξιν ἥρπασε, κἀπὶ τὴν νεοττιὰν ἤγαγεν· ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντος τηνικαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναφθείσης, οἱ ἀετιδεῖς ἄπτηνες ἔτι τυγχάνοντες, ὀπτηθέντες εἰς γῆν κατέπεσον· ἡ δ' Ἀλώπηξ ἐπιδραμοῦσα, ἐν ὄψει τοῦ Ἀετοῦ πάντας κατέφαγεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παρασπονδοῦντες κἂν τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων φύγωσι τιμωρείαν δι᾽ ἀσθένειαν, ἀλλὰ τὴν γε θείαν δίκην οὐ διακρούονται.

---

2. Ἀετὸς καὶ Κάνθαρος.

Λαγωὸς ὑπ᾽ Ἀετοῦ διωκόμενος πρὸς κοίτην Κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ᾽ αὐτοῦ σωθῆναι· ὁ δὲ Κάνθαρος ἠξίου τὸν Ἀετὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην, ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διός, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ· ὁ δὲ μετ᾽ ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν Κάνθαρον, τὸν Λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν· ὁ δὲ Κάνθαρος τῷ Ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν, καὶ δὴ προσελθών, τὰ ᾠὰ τούτου κατακυλίσας διέφθειρε· τοῦ δὲ δεινὸν ποιησαμένου, εἴ τις τοῦτο τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου τὸ δεύτερον νεοττοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ Κάνθαρος τὰ ἶσα τοῦτον διέθηκεν· ὁ δ᾽ Ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία (τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται) τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ᾠῶν ἔθηκε τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν· ὁ Κάνθαρος δὲ κόπρου σφαῖραν ποιήσας καὶ ἀναβάς, ἐπὶ τῶν κόλπων τοῦ Διὸς ταύτην καθῆκεν· ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ᾽ ᾧ τὸν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ᾠὰ διέρριψεν ἐκλαθόμενος, ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα· μαθὼν δὲ παρὰ τοῦ Κανθάρου, ὅτι ταῦτ᾽ ἔδρασε τὸν Ἀετὸν ἀμυνόμενος· οὐ γὰρ μὴ τὸν Κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε· πρὸς τὸν Ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, Κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν· μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν Ἀετῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε τῷ Κανθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν Ἀετὸν θέσθαι· τοῦ δὲ μὴ πειθομένου· ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν Ἀετῶν μετέθηκε τοκετόν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται Κάνθαροι.

Ἐπιμύ-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὡς οὐδεὶς ἐστὶν, ὃς περιπλακισθεὶς οὐκ ἂν δυνηθείη ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

---

3. Ἀηδὼν καὶ Ἱέραξ.

Ἀηδὼν ἐπὶ δένδρου καθεζομένη κατὰ τὸ εἰωθὸς ᾖδεν. Ἱέραξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, συνείληφεν ἐπιπτάς· ἡ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδεῖτο τοῦ Ἱέρακος μὴ βρωθῆναι· μηδὲ γὰρ ἱκανὴν εἶναι Ἱέρακος γαστέρα πληροῦν, δεῖν δὲ αὐτὸν τροφῆς προσδεόμενον ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τραπέσθαι. καὶ ὁ Ἱέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἑτοίμην τροφὴν ἀφεὶς, τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγιστοί εἰσιν, οἳ δι' ἐλπίδα πλειόνων ἀδήλων τὰ ἐν χερσὶ προϊέμενοι.

---

4. Ἀλώπηξ καὶ Τράγος.

Ἀλώπηξ καὶ Τράγος διψῶντες εἰς φρέαρ κατέβησαν, μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τοῦ τράγου συσκεπτομένου τὴν ἄνοδον, ἡ Ἀλώπηξ ἔφη, θάρσει, χρήσιμόν τι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινενόηκα· εἰ γὰρ ὄρθιος σταθεὶς, τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερείσειας καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τοὔμπροσθεν κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτὴ νώτων καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τοῦ φρέατος ἐκεῖθεν πηδήσασα,

καὶ σὲ μετὰ τοῦτο ἀνασπάσω ἐντεῦθεν· τοῦ δὲ τράγου πρὸς τοῦτο ἑτοίμως ὑπηρετησαμένου, ἐκείνη τοῦ φρέατος οὕτως ἐκπηδήσασα, ἐσκίρτα περὶ τὸ στόμιον ἡδομένη. ὁ δὲ τράγος αὐτὴν ἐμέμφετο, ὡς παραβαίνουσαν τὰς συνθήκας. ἡ δ' ἀλλ' εἰ τοσαύτας, εἶπε, φρένας ἐκέκτησο, ὁπόσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον ἂν κατέβης, πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον σκέψαις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ πρότερον τὰ τέλη σκοποῦντα τῶν πραγμάτων, εἶθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

---

5. Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Ἀλώπηξ μήπω θεασαμένη Λέοντα, ἐπειδὴ κατά τινα τύχην αὐτῷ συνήντησε, τὸ μὲν πρῶτον οὕτως ἐφοβήθη ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν· ἔπειτα τὸ δεύτερον θεασαμένη, ἐφοβήθη μὲν, οὐ μὴν ὡς τὸ πρότερον, ἐκ τρίτου δὲ τοῦτον θεασαμένη, οὕτως αὐτοῦ κατεθάρρησεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα διαλεχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων εὐπρόσιτα ποιεῖ.

---

6. Αἴλουρος καὶ Ἀλεκτρυών.

Αἴλουρος συλλαβὼν Ἀλεκτρυόνα μετ' εὐλόγου τοῦτον αἰτίας ἐβουλήθη καταφαγεῖν· καὶ δὴ κατηγόρει αὐτοῦ, λέγων ὡς ὀχληρὸς εἴη τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κεκραγὼς,

καὶ

καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυγχάνειν· τοῦ δ' ἀπολογουμένου, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ σύνηθη τὸ ἔργον ἐγείρεσθαι, πάλιν ὁ Αἴλουρος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβὴς εἴη περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος· τοῦ δὲ καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὠῶν τικτομένων, ὁ Αἴλουρος εἰπὼν, ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐπροσώπων ἀπολογιῶν, ἔγωγε μέν τοι ἄσιτος οὐ μενῶ, τοῦτον κατεθοινήσατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν αἱρουμένη, εἰ μὴ μετ' εὐλόγου δυνηθείη προσχήματος, ἀπαρακαλύπτως γε μὴν πονηρεύεται.

---

7. Ἀλώπεκες.

Ἀλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπείσης τῆς οὐρᾶς διαδρᾶσα, ἀβίωτον ὑπ' αἰσχύνης ἡγεῖτο τὸν βίον· ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας Ἀλώπεκας τοῦτ' αὐτὸ νουθετῆσαι, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν αἶσχος· καὶ δὴ πάσας ἀθροίσασα, παρῄνει τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὂν, ἀλλὰ καὶ περιττὸν βάρος προσηρτημένον· ὑπολαβοῦσα δέ τις αὐτῶν, εἶπεν, ὦ αὕτη, ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ τοῦτο προσέφερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ δι' εὔνοιαν τὰς πρὸς τοὺς πέλας ποιοῦνται συμβουλίας, διὰ δὲ τὸ αὐτοῖς συμφέρειν.

8. Ἀλώπηξ καὶ Βάτος.

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθήσασα καταπίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν βάτου· καὶ δὴ τοὺς πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις αἱμάξασα καὶ ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, οἴμοι, καταφυγούσαν με γὰρ ἐπί σε, ὡς ἐπὶ βοηθὸν, σὺ χεῖρον διέθηκας· ἀλλ' ἐσφάλης, ὦ αὕτη, φησὶν ἡ Βάτος, ἐμοῦ βουληθεῖσα ἐπιλαβέσθαι, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι, ὅσοι βοηθοῖς προστρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

9. Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος.

Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος ἠμφισβήτουν περὶ εὐγενείας. Πολλὰ δὲ τοῦ Κροκοδείλου ὑπερήφανα περὶ τῆς τῶν προγόνων διεξιόντος λαμπρότητος ὡς γεγυμνασιαρχηκότων, ἡ Ἀλώπηξ ὑπολαβοῦσα, ὦ τὰν, εἶπεν· ἀλλὰ κἂν μὴ λέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματός γε φαίνῃ ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνασμένος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι τῶν ψευδομένων ἀνδρῶν ἔλεγχος τὰ πράγματα γίνεται.

10. Ἀλεκτρυόνες καὶ Πέρδιξ.

Ἀλεκτρυόνας τις ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, πριάμενος καὶ Πέρδικα σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι· τῶν δὲ τυπτόντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκεῖνος ἠθύμει σφόδρα νομίζων ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τῶν Ἀλεκτρυόνων. ὡς δὲ κατὰ μικρὸν κἀκείνους ἑώρακε μαχομένους καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῆς λύπης ἀπολυθεὶς εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ λυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥᾳδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

11. Ἀλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνωμένη, εὗρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκίου εὐφυῶς κατεσκευασμένην· ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσὶν ἔφη, ὦ οἵα κεφαλή, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστους.

Ἀνθρα-

12. Ἀνθρακεὺς καὶ Γναφεύς.

ἈΝθρακεὺς ἐπί τινος οἰκῶν οἰκίας ἠξίου καὶ Γναφέα παραγενόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι. ὁ δὲ Γναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ᾽ οὐκ ἂν τοῦτο δυναίμην ἔγωγε πρᾶξαι. δέδια γάρ, μὴ πῶς, ἅπερ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληρώσῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινώνητον.

13. Ἁλιεῖς.

ἉΛιεῖς εἷλον σαγήνην, βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον καὶ ἐσκίρτων, πολλὴν εἶναι τὴν ἄγραν νομίζοντες· ὡς δ᾽ ἐπὶ τὸν ἠϊόνα ταύτην ἑλκύσαντες, τῶν μὲν ἰχθύων εὗρον ὀλίγους, λίθον δ᾽ ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀθυμεῖν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον ὅτι καὶ τἀναντία προϋπειλήφασιν· εἷς δέ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε, μὴ ἀχθώμεθα, ὦ ἑταῖροι. τῇ γὰρ ἡδονῇ, ὡς ἔοικεν, ἀδελφή ἐστιν ἡ λύπη. καὶ ἡμᾶς οὖν ἔδει τοσαῦτα προησθέντας, πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

14. Κομπαστής.

Ἀνήρ τις ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ κἂν τῇ Ῥόδῳ πεπηδηκέναι πήδημα· οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ δυνατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι· πρὸς τοῦτο δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν, τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν, ἔφη· ὦ οὗτος εἰ ἀληθὲς τοῦτ' ἔστιν. οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύρων· ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ τοῦ πράγματος ἀπόδειξις ᾖ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

16. Ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τῶν θεῶν ἐδεῖτο, ὡς εἰ τὴν ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν ἑκατὸν βόας αὐτοῖς προσοίσειν ὑπισχνούμενος εἰς θυσίαν· τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πυθομένης, καὶ ποῦ σοι ταῦτα ἢν ὑγιαίνῃς; ἐκεῖνος ἔφη, οἴει γὰρ ἀναστῆναί με ἐντεῦθεν ἵν' οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥᾳδίως κατεπαγγέλλονται. ἅπερ τελέσαι ἔργῳ οὐ προσδοκῶσιν.

17. Κακο-

16. Κακοπράγμων.

Ἀνὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ἧκεν Ἀπόλλωνα, πειρᾶσαι τοῦτον βουλόμενος· καὶ δὴ λαβὼν στρουθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τοῦτο τῇ ἐσθῆτι σκεπάσας, ἔστη τοῦ τρίποδος ἔγγιστα, καὶ ἤρετο τὸν θεὸν λέγων, Ἄπολλον, ὃν μετὰ χεῖρας φέρω, πότερον ἔμπνουν ἐστὶν, ἢ ἄπνουν; βουλόμενος ὡς εἰ μὲν ἄπνουν εἴποι, ζῶν ἀναδεῖξαι τὸ στρουθίον· εἰ δ' ἔμπνουν, εὐθὺς ἀποπνίξας νεκρὸν ἐκεῖνο προσενεγκεῖν· ὁ δέ γε θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτοῦ γνοὺς ἐπίνοιαν εἶπεν, ὁπότερον, ὦ οὗτος, βούλῃ ποίησον· παρὰ σοὶ κεῖται γὰρ τοῦτο πρᾶξαι, ἤ τοι ζῶν ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ἀποδεῖξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαραλόγιστον καὶ ἀλάθητον.

17. Ἁλιεῖς.

Ἁλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ πολλῷ χρόνῳ ταλαιπωρήσαντες οὐδὲν εἷλον, σφόδρα τε ἠθύμουν, καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο· εὐθὺς δὲ θύννος ὑπὸ τῶν μεγίστων διωκόμενος ἰχθύων εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο. οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες, μεθ' ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἃ μὴ τέχνη παρέχει, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο

18. Φέναξ.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν ηὔξατο τοῖς θεοῖς εἰ διασωθείη βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν· οἱ δὲ θεοὶ πειρᾶσαι τοῦτον βουλόμενοι, τοῦ πάθους ἀπήλλαξαν· ὁ δ' ἀναστὰς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεὶς ὡλοκαύτωσεν· οἱ δὲ θεοὶ βουλόμενοι αὐτὸν ἀμύνασθαι, ὄναρ ἐπιστάντες αὐτῷ, εἶπον ἄπελθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τόνδε τὸν τόπον. ἐκεῖ δὲ Ἀττικὰς χιλίας εὑρήσεις. ἐκεῖνος δὲ διυπνισθεὶς σὺν ἡδονῇ καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον ἀφίκετο χρυσίον διερευνῶν. ἐκεῖ δὲ δὴ πειραταῖς περιτυχὼν, ὑπ' αὐτῶν συνελήφθη· ἁλοὺς δὲ ἤδη ἀφεθῆναι τῶν πειρατῶν ἐδεῖτο, χίλια χρυσίου τάλαντα δώσειν αὐτοῖς ὑπισχνούμενος· ὡς δ' οὐκ ἐπιστεύετο, ἀπαχθεὶς ὑπ' αὐτῶν, ἀπεμπωλήθη χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψευδέσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

19. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο, θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες ἐπεζήτουν ἑτέραν. καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι, ὅπερ ἰδὼν ἕτερος, θατέρῳ φησὶ, συγκατέλθωμεν ὦ οὗτος, εἰς τόδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἂν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέναι τοῖς πράγμασιν.

20. Γέρων καὶ Θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπαχθισμένος ἐβάδιζεν, ἀπειρηκὼς ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο, τοῦ δὲ θανάτου εὐθὺς ἐπιστάντος, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου δι' ἣν αὐτὸν καλοίη, ὁ γέρων ἔφη, ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπιθῇς μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὤν, κἂν μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῇ θάνατον ἐπιθυμεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἱρεῖται.

21. Γραῦς καὶ Ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰσκαλεῖταί τινα τῶν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὲν θεραπεύσειεν αὐτὴν τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν· εἰ δὲ μὴ μηδὲν δώσειν· ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ Ἰατρὸς τῇ θεραπείᾳ, καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς τὴν πρεσβύτιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῇ χρίων, ἐκείνης μηδαμῶς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὥραν ἐκείνην ὑπὸ τοῦ χρίσματος, αὐτὸς ἔν τι τῶν τῆς οἰκίας σκευῶν ὑφαιρούμενος ὁσημέραι ἀπῄει· ἡ μὲν οὖν Γραῦς τὴν ἑαυτῆς περιουσίαν ἑώρα καθ' ἑκάστην ἐλαττουμένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλος παντάπασιν αὐτῇ θεραπευθείσῃ μηδὲν ὑπολειφθῆναι· τοῦ δ' Ἰατροῦ τοὺς συμφωνηθέντας μισθοὺς αὐτὴν ἀπαιτοῦντος, ὡς καθαρῶς βλεπούσης ἤδη, καὶ τοὺς μάρτυρας παραγαγόντος, μᾶλλον μὲν οὖν, εἶπεν ἐκείνη, τὰ νῦν οὐδοπιοῦν βλέπω. ἡνίκα μὲν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ τὴν ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν, νῦν δ' ὅτε με σὺ βλέπειν φῂς, οὐδοπιοῦν ἐκείνων ὁρῶ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξ ὧν πράττουσι, λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

---

22. Γεωργὸς καὶ Παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ Παῖδας πεῖραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη, παῖδες ἐμοὶ ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξειμι, ὑμεῖς δ' ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαντες εὑρήσετε πάντα. οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν, καὶ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον, ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις.

---

23. Δεσπότης καὶ Κύνες.

Ἀνήρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτοῦ προαστείῳ ἀποληφθεὶς πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἶγας· τοῦ δὲ χειμῶνος ἐπικρατοῦντος, καὶ τοὺς ἐργάτας βοῦς σφάξας ἐθοινήσατο· οἱ δὲ Κύνες ταῦτα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους· φεύγωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τούτους μάλιστα φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, οἵτινες οὐδὲ τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

---

24. Γυνὴ καὶ Ὄρνις.

Γυνὴ χήρα τις ὄρνιν εἶχε, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ᾠὸν αὐτῇ τίκτουσαν· νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῇ ὄρνιθι κριθὰς παραβάλλοι, δὶς τέξεται τῆς ἡμέρας, τοῦτο πεποίηκεν· ἡ δὲ ὄρνις πιμελὴς γενομένη οὐδὲ ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδυνήθη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

---

25. Κυνόδηκτος.

Δηχθείς τις ὑπὸ κυνὸς, τὸν ἰασόμενον περιῄει ζητῶν. ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ, καὶ γνοὺς ὃ ζητεῖ, ὦ οὗτος, εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον, καὶ τούτῳ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ φαγεῖν ἐπίδος· καὶ ἐκεῖνος γελάσας, ἔφη, ἀλλ' εἰ τοῦτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐεργετούμενοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

26. Νεανίσκοι καὶ Μάγειρος.

Δύο Νεανίσκοι Μαγείρῳ παρεκάθηντο καὶ δὴ τοῦ Μαγείρου περί τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου, ἕτερος τούτων μέρος τι τῶν κρεῶν ὑφελόμενον εἰς τὸν θατέρου καθῆκε κόλπον· ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ Μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος· ὁ μὲν εἰληφὼς ὤμνυε μὴ ἔχειν· ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι· ὁ δὲ Μάγειρος αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν, ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε, τόν γ' ἐπιορκούμενον Θεὸν οὐκοῦν λήσεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ἀνθρώπους ἐπιορκοῦντες λάθωμεν, ἀλλὰ τόν γε Θεὸν οὐ λήσομεν.

Ἐχθροί.

Δύο τινὲς ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεὼς ἔπλεον ὧν ἕτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἕτερος δὲ ἐπὶ τῆς πρώρας ἐκάθητο· χειμῶνος δὲ ἐπιγινομένου, καὶ τῆς νεὼς μελλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι· τοῦ δὲ τὴν πρώραν εἰπόντος, ἀλλ' ἔμοιγε οὐκ ἔστι λυπηρὸν, εἶπεν, ὁ θάνατος, εἴγε ὁρᾷν μέλλω πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τοὺς ἐχθροὺς μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶν, κακουμένους.

28. Αἴλουρος καὶ Μύες.

Ἐν οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν Μυῶν ὄντων, Αἴλουρος τοῦτο γνοὺς ἧκεν ἐνταῦθα, καὶ καθ᾽ ἕκαστον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήσθιεν· οἱ δὲ καθ᾽ ἑκάστην ἑαυτοὺς ἀναλισκομένους ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ἀπολώμεθα· τοῦ γὰρ Αἰλούρου μὴ δυναμένου δεῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα, ὁ δὲ Αἴλουρος μηκέτι τῶν Μυῶν κατιόντων, ἔγνω δι᾽ ἐπινοίας αὐτοὺς σοφιζόμενος ἐκκαλέσασθαι, καὶ δὴ ἀπὸ πασσάλου τινὸς ἑαυτὸν ἀναβὰς ἀπῃώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ Μυῶν τις παρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη, ὦ οὗτος, κἂν θύλαξ γένῃ, οὐ προσελεύσομαί σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

29. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος.

Ἐν συνόδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὠρχήσατο Πίθηκος, καὶ εὐδοκιμήσας, Βασιλεὺς ὑπ᾽ αὐτῶν ἐχειροτονήθη. Ἀλώπηξ δ᾽ αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἔν τινι παγίδι κρέας ἐθεάσατο, τὸν Πίθηκον λαβοῦσα ἐνταῦθα ἤγαγεν, ὡς εὗροι μὲν αὐτή, λέγουσα, θησαυρὸν τοῦτον, μὴ μέντοι καὶ χρήσασθαι αὐτῷ· τῷ βασιλεῖ γὰρ τοῦτον ὁ νόμος δίδωσι. καὶ προὐτρέπετο αὐτὸν, ἅτε δὴ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι· ὁ δ᾽ ἀπερισκέπτως προσελθὼν καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἐξαπατήσασαν ἐμέμφετο τὴν Ἀλώπεκα, ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ Πίθηκε, τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων, τῶν ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ἐπι-

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πράξεσί τισιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες δυστυχήμασι περιπίπτουσι.

---

30. Θύννος καὶ Δελφίν.

Θύννος διωκόμενος ὑπὸ Δελφῖνος, καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν εἴς τινα νῆσον, ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ Δελφὶν αὐτῷ συνεξώκειλεν· ὁ δὲ θύννος ἐπιστραφεὶς, καὶ λιποψυχοῦντα τὸν Δελφῖνα ἑωρακὼς, εἶπεν, οὐκ ἔτι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοι τούτου σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τοὺς τούτων αἰτίους δυστυχοῦντας ὁρῶντες.

---

31. 'Ιατρὸς καὶ Νοσῶν.

'Ιατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε· τοῦ δὲ νοσοῦντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν, οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἴνου ἀπείχετο, καὶ κλυστῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβών τις, ἔφη βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν, ἀλλὰ τότε παραινεῖν ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδύνατο.

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν.

32. Ἰξευτὴς καὶ Ἔχις.

Ἰξευτὴς ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ καλάμους πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου καθεζομένην, καὶ τοὺς καλάμους ἀλλήλοις ἐπὶ μῆκος συνάψας, ἄνω πρὸς αὐτὴν, συλλαβεῖν βουλόμενος, ἐφεώρα. καὶ δὴ λαθὼν, ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. τῆς δ' ὀργισθείσης καὶ δακούσης αὐτὸν, ἐκεῖνος ἤδη λειποψυχῶν ἔλεγε, δύστηνος ἐγὼ, ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βουλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τοῦτ' αὐτὸ πάσχοντες.

33. Κάστωρ.

Ὁ Κάστωρ ζῶόν ἐστι τετράπουν, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτώμενον, οὗ τὰ αἰδοῖά φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. ἐπεὶ οὖν ἐπειδὰν ὑπ' ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

34. Κύων καὶ Μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου, καρδίαν ἁρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγειρος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν, ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς ὅπου περ ἂν ᾖς, φυλάξομαί σε· οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

35. Κύων καὶ Λύκος.

Κύων πρὸ ἐπαύλεώς τινος ἐκάθευδε. Λύκου δ' ἐπιδραμόντος, καὶ βρῶμα μέλλοντος θήσειν αὐτὸν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῦσαι. νῦν μὲν γάρ, φησι, λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός. ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπόται ποιήσειν γάμους, κἀγὼ τηνικαῦτα πολλὰ φαγὼν, πιμελέστερος ἔσομαι, καί σοι ἥδιστον βρῶμα γενήσομαι· ὁ μὲν οὖν Λύκος πεισθεὶς ἀπῆλθε. μετὰ ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος τὸν κύνα καθεύδοντα, καὶ στὰς κάτωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. καὶ ὁ Κύων, ἀλλ', ὦ Λύκε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλεως με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περί τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττονται.

36. Κύων

36. Κύων καὶ Ἀλεκτρυών.

ΚΥ'ων καὶ Ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὥδευον. ἑσπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν Ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου ἐκάθευδεν ἀναβὰς, ὁ δὲ Κύων πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχων. τοῦ δὲ Ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, Ἀλώπηξ ἀκούσασα κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὴν καταβῆναι ἠξίου, ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπάσασθαι. τοῦ δὲ εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρότερον διϋπνίσαι ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ὡς ἐκείνου ἀνοίξαντος κατελθεῖν, κἀκείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ Κύων αἴφνης πηδήσας αὐτὴν διεσπάραξε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐχθροὺς ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρους πέμπουσι παραλογιζόμενοι.

37. Λέων καὶ Βάτραχος.

ΛΕ'ων ἀκούσας ποτὲ Βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπεστράφη πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι· προσμείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν, προσελθόντα τῆς λίμνης προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸ τῆς ὄψεως δι' ἀκοῆς μόνης ταράττεσθαι.

38. Λέων

Λέων κ᾽ Ὄνος κ᾽ Ἀλώπηξ.

ΛΕ'ων κ᾽ Ὄνος κ᾽ Ἀλώπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ Λέων τῷ Ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς· ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλέξασθαι τούτους προὐτρέπετο. κ᾽ ὁ Λέων θυμωθεὶς τὸν Ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ Ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν, ἡ δὲ εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ βραχύ τι κατέλιπεν. καὶ ὁ Λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε, ὦ βελτίστη, διαιρεῖν οὕτως ἐδίδαξεν; ἡ δὲ εἶπε, τοῦ Ὄνου συμφορά.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλας δυστυχήματα.

39. Λέων κ᾽ Ἄρκτος.

ΛΕ'ων κ᾽ Ἄρκτος ὁμοῦ νεβρῷ περιτυχόντες, περὶ τούτου ἐμάχοντο. δεινῶς οὖν ὑπ᾽ ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδινιάσαι, ἀπαυδήσαντες ἔκειντο. Ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ περιιοῦσα, πεπτωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα, κ᾽ τὸν νεβρὸν ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τοῦτο διὰ μέσου ἀμφοῖν διαδραμοῦσα κ᾽ ἁρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο. οἱ δὲ βλέποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, δείλαιοι ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι᾽ Ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιώντων ἄλλοι κερδαίνουσι.

40 Μάν-

40. Μάντις.

Μάντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο· ἐπιστάντος δέ τινος αἴφνης, καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἱ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφῃρημένα, ἀνεπήδησέ τε στενάξας, καὶ δρομαῖος ᾔει· τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, ὦ οὗτος εἶπεν, ὁ τἀλλότρια πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτοῦ οὐ προεμαντεύου;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

41. Μύρμηξ καὶ Περιστερά.

Μύρμηξ διψήσας κατελθὼν εἰς πηγήν, παρασυρεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἀπεπνίγετο. Περιστερὰ δὲ τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελοῦσα εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν, ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ Μύρμηξ διεσώθη. Ἰξευτὴς δέ τις μετὰ τοῦτο τοὺς καλάμους συνθεὶς ἐπὶ τὸ τὴν Περιστερὰν συλλαβεῖν ᾔει, τοῦτο δ' ὁ Μύρμηξ ἑωρακώς, τὸν τοῦ Ἰξευτοῦ πόδα ἔδακεν. ὁ δὲ ἀλγήσας, τούς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν Περιστερὰν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

Νυκτερὶς καὶ Βάτος καὶ Αἴθυια.

Νυκτερὶς καὶ Βάτος καὶ Αἴθυια ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. ἡ μὲν οὖν Νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη, καθῆκεν εἰς τὸ μέσον, ἡ δὲ Βάτος ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν· ἡ δὲ Αἴθυια τρίτη χαλκὸν, καὶ ἀπέπλευσαν, χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς περιτραπείσης, πάντα ἀπολέσαντες, αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν, ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν Αἴθυια τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μή που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ θάλαττα· ἡ δὲ Νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς φοβουμένη, τὴν μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν· ἡ δὲ Βάτος τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται. εἴ που τὴν οἰκείαν ἐπιγνοίῃ ζητοῦσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐς ὕστερον περιπίπτομεν.

43. Νοσῶν καὶ Ἰατρός.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ ἐρωτώμενος ὅπως διετέθη, πλέον εἶπε τοῦ δέοντος ἱδρωκέναι· ὁ δὲ ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶναι. ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς ὅπως ἔχοι, φρίκῃ συσχεθεὶς, εἶπε, σφοδρῶς διατεταράχθαι. ὁ δὲ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. ἐκ δὲ τρίτου αὖθις, ὅπως διεγένετο, εἶπεν, ὑδέρῳ περιπεπτωκέναι· ὁ δὲ καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. εἶτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος, πῶς ἔχεις; ἐγὼ, εἶπεν, ὦ οὗτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν τοὺς πρὸς χάριν ἀεὶ βουλομένους λέγειν.

---

44. Ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς.

Ξυλευόμενός τις παρὰ τῷ ποταμῷ τὸν οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν, ἀμηχανῶν τοίνυν παρὰ τὴν ὄχθην καθίσας ὠδύρετο. Ἑρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδὺς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν, καὶ εἰ οὗτός ἐστιν ὃν ἀπώλεσεν ἤρετο. τοῦ δὲ μὴ τοῦτον εἶναι φαμένου, αὖθις καταβὰς ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. τοῦ δὲ μήδε τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβὰς, ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμένου, Ἑρμῆς ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην, πάντας αὐτῷ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ παραγενόμενος πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθεν. ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο, καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφεὶς εἰς τὸ ῥεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. ἐπιφανεὶς οὖν ὁ Ἑρμῆς κἀκείνῳ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου καταβὰς ὁμοίως χρυσῆν ἀξίνην ἐξήνεγκεν, καὶ ἤρετο, εἰ ταύτην ἀπέβαλε; τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ, ἀληθῶς ἥδ᾽ ἐστὶ, φήσαντος, μισήσας ὁ Θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχεν, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

45. Ὄνος καὶ Κηπωρός.

Ὄνος ὑπηρετούμενος Κηπωρῷ, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἤσθιε, πλεῖστα δὲ ἐμόχθει, ηὔξατο τῷ Διῒ ὥστε τοῦ κηπωροῦ ἀπαλλαγεὶς ἑτέρῳ ἀπεμπωληθῆναι δεσπότῃ· τοῦ δὲ Διὸς ἐπακούσαντος καὶ κελεύσαντος αὐτὸν κεραμεῖ πραθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει πλέον ἢ πρότερον, ἀχθοφορῶν, καὶ τόν τε πηλὸν, καὶ τὰς κεράμους κομίζων. πάλιν οὖν ἀμεῖψαι τὸν δεσπότην ἱκέτευε, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπωλεῖται, εἰς χείρονα τοίνυν τῶν προτέρων δεσπότην ἐμπεσὼν, καὶ ὁρῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πραττόμενα, μετὰ στεναγμῶν ἔφη· οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, βέλτιον ἦν μοι παρὰ τοῖς προτέροις δεσπόταις μένειν· οὗτος γὰρ, ὡς ὁρῶ, καὶ τὸ δέρμα μου κατεργάσεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς προτέρους δεσπότας οἰκέται ποθοῦσιν, ὅταν τῶν δευτέρων λάβωσι πεῖραν.

46. Ὀρνιθοθήρας καὶ Κορυδαλός.

Ὀρνιθοθήρας ὄρνισιν ἵστη παγίδας, Κορυδαλὸς δὲ τοῦτον πόῤῥωθεν ἰδὼν, ἐπυνθάνετο τί ποτ' ἐργάζοιτο, τοῦ δὲ πόλιν κτίζειν φαμένου, εἶτα δὲ πορρωτέρω ἀποχωρήσαντος καὶ κρυβέντος, ὁ Κορυδαλὸς τοῖς τοῦ ἀνδρὸς λόγοις πιστεύσας προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἑάλω. τοῦ δὲ Ὀρνιθοθήρα ἐπιδραμόντος, ἐκεῖνος εἶπεν· ὦ οὗτος, εἰ τοιαύτην πόλιν κτίσεις, οὐ πολλοὺς εὑρήσεις ἐνοικοῦντας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἶκοι καὶ πόλεις ἐρημοῦνται ὅταν οἱ προεστῶτες χαλεπαίνουσιν.

---

47. Ὁδοιπόρος.

Ὁδοιπόρος πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, ηὔξατο, εἰ ἄρα εὑρήσει τι, τὸ ἥμισυ τούτου τῷ Ἑρμῇ ἀναθήσειν. περιτυχὼν δὲ πήρᾳ μεστῇ φοινίκων καὶ ἀμυγδάλων, καὶ ταύτην ἀνελόμενος, ἐκείνους μὲν ἔφαγε, τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὀστᾶ, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπί τινος ἀνέθηκε βωμοῦ, φήσας, ἀπέχεις, ὦ Ἑρμῆ, τὴν εὐχὴν, τῶν γὰρ εὑρεθέντων τὰ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς πρὸς σὲ διανενέμημαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τοὺς Θεοὺς διὰ πλεονεξίαν κατασοφιζόμενον.

---

48. Παῖς καὶ Μήτηρ.

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμμαθητοῦ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρί· τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μᾶλλον μὲν οὖν ἀποδεξαμένης, προϊὼν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτειν. ἐπ' αὐτοφώρῳ δέ ποτε ληφθεὶς, ἀπήγετο τὴν πρὸς θάνατον. τῆς δὲ μητρὸς ἑπομένης καὶ ὀλοφυρομένης ἐκεῖνος τῶν δημίων ἐδεῖτο βραχέα τινὰ τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς τὸ οὖς. τῆς δὲ ταχέως τῷ στόματι τοῦ παιδὸς προσθείσης, ἐκεῖνος τὸ οὖς τοῖς ὀδοῦσι δακὼν ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκεῖνος εἶπεν, αὕτη γάρ μοι τῆς ἀπωλείας γέγονεν

γέγονεν αἴτιος· εἰ γὰρ ὅτε τὴν δέλτον ἐκεκλόφειν ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων χωρήσας νῦν ἠγόμην ἐπὶ τὸν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένων ἐπὶ μεῖζον αὐξάνει τὰ κακά.

---

49. Ποιμὴν καὶ Θάλασσα.

Ποιμὴν ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποίμνιον νέμων, ἑωρακὼς γαληνιῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορείαν. ἀπεμπωλήσας οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάνους πριάμενος, ἀνήχθη· χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν μόλις κενῇ τῇ νηῒ διεσώθη. μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντος τινὸς καὶ τῆς θαλάττης (ἔτυχε γὰρ αὐτὴ γαληνιῶσα) τὴν ἠρεμίαν θαυμάζοντος, ὑπολαβὼν οὗτος, εἶπε φοινίκων αὖθις, ὡς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

---

50. Ῥοιὰ καὶ Μηλέα.

Ῥοιὰ καὶ Μηλέα περὶ κάλλους ἤριζον· πολλῶν δ' ἀμφισβητήσεων μεταξὺ γενομένων, βάτος ἐκ τοῦ πλησίον ἀκούσασα φραγμοῦ, παυσώμεθα, εἶπεν, ὦ φίλαι, ποτὲ μαχόμεναι

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν τῇ τῶν ἀμεινόνων στάσει· καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται εἶναί τι.

---

51. Ἀσπάλαξ.

Ὁ Ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶόν ἐστι· φησὶν οὖν ποτε τῇ μητρὶ, συκαμινέαν μῆτερ ὁρῶ. εἶτα αὖθις φησι, λιβάνου ὀσμῆς πεπλήρωμαι· καὶ τρίτον πάλιν, χαλκῆς, φησι, ψηφίδος κτύπον ἀκούω· ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν, ὦ τέκνον, ὡς ἤδη καταμανθάνω, οὐ μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

---

52. Σφῆκες καὶ Πέρδικες.

Σφῆκες καὶ Πέρδικες δίψῃ συνεχόμενοι πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντες πιεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν· οἱ μὲν Πέρδικες σκάπτειν τὰς ἀμπέλους. οἱ δὲ Σφῆκες κύκλῳ περιιόντες τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τοὺς κλέπτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἐμοί γε εἰσι δύο βόες, οἳ μηδὲν ἐπαγγελλόμενοι πάντα ποιοῦσιν, ἄμεινον οὖν ἐστὶν ἐκείνοις δοῦναι ἤπερ ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

53. Ταὼς καὶ Κολιός.

Τῶν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα, Ταὼς ἑαυτὸν ἠξίου διὰ τὸ κάλλος χειροτονεῖν· αἱρουμένων δὲ τοῦτον πάντων, Κολιὸς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' εἰ σοῦ βασιλεύοντος ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

'Επιμύθιον.

῾Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

54. Μονιὸς καὶ 'Αλώπηξ.

Μονιὸς ἄγριος ἐπί τινος ἑστὼς δένδρου, τοὺς ὀδόντας ἔθηγεν. ἀλώπεκος δ' ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὅτι μηδεμιᾶς προσκειμένης ἀνάγκης, τί τοὺς ὀδόντας θήγει; ἔφη, οὐκ ἀλόγως τοῦτο ποιῶ, εἰ γάρ με κίνδυνος περιςαίη, οὐκοῦν με τηνικαῦτα πρὸς τοὺς ὀδόντας ἀκονᾷν ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἑτοίμοις οὖσι χρῆσθαι.

'Επιμύθιον.

῾Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρασκευάζεσθαι.

55. Κορυδαλός.

Κορυδαλὸς εἰς πάγην ἁλοὺς, θρηνῶν ἔλεγεν, οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ καὶ δυστήνῳ πτηνῷ· οὐ χρυσὸν ἐνοσφισάμην τινὸς, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἄλλο τι τῶν τιμίων· κόκκος δὲ σίτου μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προὐξένησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελὲς, μέγαν ὑφισταμένους κίνδυνον.

56. Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε, πάτερ, σὺ καὶ μείζων καὶ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας. καὶ κέρατα πρὸς τούτοις ὑπερφυᾶ φέρεις πρὸς ἄμυναν, τί δήποτ' οὖν οὕτω τούτους φοβῇ; κἀκεῖνος λέγων εἶπεν, ἀληθῆ μὲν ταῦτα φῂς· τέκνον· ἓν δ' οἶδα, ὡς ἐπειδὰν κυνὸς ὑλακὴν ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φύσει δειλοὺς οὐδεμία παραίνεσις ῥώννυσιν.

57. Λαγωοὶ καὶ Βάτραχοι.

Οἱ Λαγωοί ποτε συνελθόντες τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλὴς εἴη, καὶ δειλίας πλέως· καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων καὶ κυνῶν, καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων

πολλῶν

πολλῶν ἀναλίσκονται. βέλτιον οὖν εἶναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. τοῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὥρμησαν κατὰ τὸ αὐτὸ εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσούμενοι καὶ ἀποπνιγησόμενοι. τῶν δὲ καθημένων κύκλῳ τῆς λίμνης βατράχων. ὡς δὲ τοῦ δρόμου κτύπου ᾔσθοντο, εὐθὺς εἰς ταύτην εἰσπηδησάντων, τῶν λαγωῶν τις ἀγχινούστερος εἶναι δοκῶν τῶν ἄλλων ἔφη. στῆτε, ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτοὺς διαπράξησθε. ἤδη, ὡς ὁρᾶτε, καὶ ἡμῶν ἕτερ' ἐστὶ ζῶα δειλότερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχοῦντες, ἐξ ἑτέρων χείρονα παθόντων παραμυθοῦνται.

---

58. Ὄνος καὶ Ἵππος.

ΟΝΟΣ Ἵππον ἐμακάριζεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μηδ' ἀχύρων ἅλις ἔχων, καὶ ταῦτα πλεῖστα ταλαιπωρῶν. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλον ἀνέβη τὸν Ἵππον πανταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ Ἵππος πληγεὶς ἔκειτο. ταῦτα ἑωρακὼς ὁ ὄνος τὸν Ἵππον μεταβαλλόμενος ἐταλάνιζεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς ἄρχοντας καὶ πλουσίους ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένους τὴν πενίαν ἀγαπᾶν.

59. Φιλάργυρος.

Φιλάργυρός τις ἅπαξ αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος, καὶ χρυσοῦν βῶλον ποιήσας, ἔν τινι τόπῳ κατώρυξε, συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ ψυχὴν ἑαυτοῦ, καὶ τὸν νοῦν· καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἔβλεπε. τῶν δὲ ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονὸς συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. μετὰ δὲ ταῦτα κἀκεῖνος ἐλθὼν καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρηνεῖν ἤρξατο, καὶ τίλλειν τὰς τρίχας. τοῦτον δέ τις ὀλοφυρόμενον οὕτως ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, μὴ οὕτως, εἶπεν, ὦ οὗτος, ἀθύμει· οὐδὲ γὰρ ἔχων, τὸν χρυσὸν εἶχες· λίθον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θὲς, καὶ νόμιζε σοι τὸν χρυσὸν εἶναι· τὴν αὐτὴν γάρ σοι πληρώσει χρείαν. ὡς ὁρῶ γὰρ, οὐδ' ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει ἦσθα τοῦ κτήματος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἡ κτῆσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις, προσῇ.

60 Χῆνες καὶ Γέρανοι.

Χῆνες καὶ Γέρανοι ἐπὶ ταὐτοῦ λειμῶνος ἐνέμοντο. τῶν δὲ θηρατῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν Γέρανοι κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν· οἱ δὲ Χῆνες διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μείναντες συνελήφθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἁλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἁλισκόμενοι.

61. Χελώνη καὶ Ἀετός.

Χελώνη Ἀετοῦ ἐδεῖτο ἵπτασθαι ταύτην διδάξαι. τοῦ δὲ παραινοῦντος πόῤῥω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. λαβὼν οὖν ταύτην τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ᾽ ἀφῆκεν. ἡ δὲ κατὰ πετρῶν πεσοῦσα, συνετρίβη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐκ φιλονεικίας τῶν φρονιμωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἔβλαψαν

62. Ψύλλα.

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν· ὁ δὲ τὸν Ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. τῆς δὲ ἐκεῖθεν αὖθις ἀφαλομένης στενάξας, εἶπεν, ὦ Ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ οὐ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσιν ἀνταγωνισταῖς συνεργήσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τῶν ἐλαχίστων τοῦ θείου δεῖσθαι, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

63. Ἔλαφος.

Ἔλαφος τὸν ἕτερον πεπηρωμένη τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ᾽ ἠιόνος ἐνέμετο, τὸν μὲν ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ξηρὰν διὰ τοὺς κυνηγετοῦντας ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν πρὸς θάλατταν, ὅθεν

ὅθεν οὐδὲν ὑπώπτευε. παραπλέοντες δέ τινες, καὶ τοῦτο στοχασάμενοι, αὐτῆς κατετόξευσαν. ἡ δ' ἑαυτὴν ὠλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἧς μὴ ἐδεδοίκει, μηδὲν παθοῦσα, ἣν δ' οὐκ ᾤετο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης προδεδομένη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκοῦντα, ὠφέλιμα γίνεται· τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερά.

---

64. Ἔλαφος καὶ Λέων.

Ἔλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, εἰς ἄντρον εἰσέδυ. Λέοντι δ' ἐκεῖ περιτυχοῦσα, ὑπ' αὐτοῦ συνελήφθη, θνήσκουσα δ' ἔλεγεν, οἴμοι ὅτι ἀνθρώπους φεύγουσα, τῷ θηρίων ἀγριωτάτῳ περιέπεσον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικροὺς κινδύνους φεύγοντες, μεγάλοις ἐπεφεράσθησαν.

---

65. Ἔλαφος καὶ Ἄμπελος.

Ἔλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, ὑπ' Ἀμπέλῳ ἐκρύβη. παρελθόντων δ' ὀλίγον, ἡ Ἔλαφος τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς Ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ὅπερ ἦν ἀληθὲς, νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν Ἔλαφον. ἡ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ' ἔλεγε. δίκαια πέπονθα, οὐ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας ἀπὸ Θεοῦ κολάζονται.

---

66. Ὄνος καὶ Λέων.

Ὄνῳ ποτὲ Ἀλεκτρυὼν συνεβόσκετο. Λέοντος δ' ἐπελθόντος τῷ Ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε, καὶ ὁ μὲν Λέων (φασὶ γὰρ τοῦτον τὴν ἀλεκτρυόνος φωνὴν φοβεῖσθαι) ἔφυγεν. ὁ δ' Ὄνος νομίσας δι' αὐτὸν πεφευγέναι, ἐπέδραμεν εὐθὺς τῷ Λέοντι, ὡς δὲ πόῤῥω τοῦτον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἡ τοῦ ἀλεκτρυόνος ἐφικνεῖτο φωνὴ, στραφεὶς ὁ Λέων κατεθοινήσατο. ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα, ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος· πολεμιστῶν γὰρ μὴ ὢν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρμήθην;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων τεταπεινωμένοις ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

---

7. Κηπωρὸς καὶ Κύων.

Κηπωροῦ Κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ Κηπωρὸς βουλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀνενεγκεῖν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰηθεὶς δ' ὁ Κύων ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδῦναι, τὸν Κηπωρὸν στραφεὶς ἔδακεν. ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιὼν, δίκαια, φησι, πέπονθα, τί δή ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

---

68. Σῦς καὶ Κύων.

Σῦς καὶ Κύων ἀλλήλοις διελοιδορεῦντο. καὶ ἡ μὲν Σῦς ὤμνυε κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἦ μὴν τοῖς ὀδοῦσιν ἀναρρήξειν τὴν κύνα. ἡ δὲ Κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις, δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἣ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γευόμενον, οὐδ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίεται. καὶ ἡ Σῦς, διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δήλη ἐστὶν ἡ Θεὸς στέργουσά με. τὸν γὰρ κτείναντα ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασιν ἀποστρέφεται. σὺ μέντοι κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνείδη, εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

---

69. Σῦς καὶ Κύων.

Σῦς καὶ Κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον· ἔφη δ' ἡ Κύων εὔτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν. καὶ ἡ ὗς ὑποτυχοῦσα, πρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθι ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

70. Ὄφις καὶ Καρκῖνος.

Ὄφις Καρκίνῳ συνδιῃτᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. ὁ μὲν οὖν Καρκῖνος ἁπλοῦς ὢν τὸν τρόπον, μεταβαλέσθαι κἀκεῖνον παρῄνει τῆς πανουργίας· ὁ δὲ οὐδόλως ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον· ἐπιτηρήσας δ' ὁ Καρκῖνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ ὅσον οἷόν τε πιέσας φονεύει. τοῦ δ' Ὄφεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν, οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι. οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔπαθες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

71. Ποιμὴν καὶ Λύκος.

Ποιμὴν νεογνὸν Λύκου σκύμνον εὑρὼν, καὶ ἀναλαβόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. ἐπεὶ δ' ηὐξήθη, εἴ ποτε Λύκος πρόβατον ἥρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῶν δὲ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν Λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβὼν, οἷα δὴ Λύκος, συμμετέχῃ τῆς θήρας, εἶτα ὑπέστρεφεν. εἰ δὲ μὴ Λύκος ἔξωθεν ἁρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο, ἕως ὁ ποιμὴν στοχασάμενος, καὶ συνεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

72. Λέων καὶ Λύκος.

Λέων γηράσας, ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ. παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα πλὴν ἀλώπεκος, τἆλλα τῶν ζώων. ὁ τοίνυν Λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ Λέοντι τῆς Ἀλώπεκος, ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. ἐν τοσούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ Ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τοῦ Λύκου ῥημάτων. ὁ μὲν οὖν Λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο, ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καί τις ἔφη, τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ πανταχόσε περινοστήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ' ἰατρῶν ζητήσασα, καὶ μαθοῦσα; τοῦ δὲ Λέοντος εὐθὺς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ Λύκον ζῶντα ἐκδείρας τὴν αὐτοῦ δορὰν θερμὴν ἀμφιέσῃ. καὶ τοῦ Λύκου κειμένου, ἡ Ἀλώπηξ γελῶσα εἶπε, οὕτως οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑκάστην μηχανώμενος, καθ' ἑαυτοῦ τὴν πάγην περιτρέπει.

73. Γυνή.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε, τοῦ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιόνδε τι σοφίζεται. κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκροῦ δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδρειον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο, καὶ ἀπῆλθεν. ἡνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐστοχάσατο, προσελθοῦσα τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρείου. ἐκείνου δὲ φήσαντος, τίς ὁ τὴν θύραν κόπτων; ἡ Γυνὴ ἀπεκρίνατο,

ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων ἐγὼ πάρειμι. κἀκεῖνος, μή μοι φαγεῖν ἀλλὰ πιεῖν, ὦ βέλτιστε, μᾶλλον προσένεγκε. λυπεῖς γάρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονεύων. ἡ δὲ τὸ στῆθος πατάξασα, οἴμοι τῇ δυστήνῳ, φησὶν, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ σοφισαμένη ὤνησα. σὺ γὰρ ἄνερ οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι καταστάντος τοῦ πάθους.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τῷ κακῶς πράξειν ἐγχρονίζειν. ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

---

74. Κύκνος.

Ἀνὴρ εὔπορος χῆνά τε ἅμα καὶ Κύκνον ἔτρεφεν, οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μέντοι. τὸν μὲν γὰρ ᾠδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἕνεκεν. ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ᾽ οἷς ἐτρέφετο, νὺξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. ὁ δὲ Κύκνος ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, ᾄδει τι μέλος, θανάτου προοίμιον. καὶ τῇ μὲν ᾠδῇ μηνύει τὴν φύσιν, τὴν δὲ τελευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μουσικὴ τελευτῆς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

75. Αἰθίοψ.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον αὐτῷ τὸ χρῶμα εἶναι δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος· καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο καθαίρειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ τὸ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὴν ἀρχήν.

76. Χελιδὼν καὶ Κορώνη.

Χελιδὼν καὶ Κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν. ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὴν εἶπεν· ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τοῦ σώματος εὐπρεπείας κρείττων ἐστί.

77. Βοῦταλις.

Βοῦταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο· νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ᾄδει· τῆς δὲ μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν λεγούσης, ἡμέρας γάρ ποτε ᾄδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ τοῦτο

ἀπ'

ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρονίσθη. ἡ νυκτερὶς εἶπεν, ἀλλ' οὐ νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν ἢ συλληφθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόητος ἡ μετάνοια.

---

78. Κοχλίαι.

Γεωργοῦ παῖς ὤπτα κοχλίας· ἀκούσας δὲ αὐτῶν τριζόντων, ἔφη, ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ᾄδετε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον ἐπονείδιστον.

---

79. Γυνὴ καὶ θεράπαιναι.

Γυνὴ χήρα φιλεργὸς θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα, πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ᾠδάς· αἱ δὲ συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ ἐξανιστάντος τὴν δέσποιναν· συνέβη δ' αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις χαλεπωτέροις περιπεσεῖν τοῖς δεινοῖς. ἡ γὰρ δεσπότις ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν, ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίστη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βουλεύματα κακῶν αἴτια γίνεσθαι.

80. Γυνὴ Μάγος.

Γυνὴ μάγος θείων μηνιμάτων ἀποτροπιασμοὺς ἀπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος ἐντεῦθεν ἔχουσα. γραψάμενοι δέ τινες αὐτὴν ἀσεβείας, εἷλον καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπῆγον εἰς θάνατον· ἰδὼν δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν ἔφη, ἡ τὰς τῶν Θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλὴν μεταπεῖσαι ἠδυνήθης;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

81. Γαλῆ.

Γαλῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσελθοῦσα χαλκέως, τὴν ἐκεῖ κειμένην περιέλειχε ῥίνην· ξυομένης δὲ τῆς γλώττης, αἷμα πολὺ ἐφέρετο· ἡ δὲ ἥδετο, νομίζουσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖν, ἄχρις οὗ παντελῶς πᾶσαν τὴν γλῶσσαν ἀνήλωσε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

82. Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπτων χρυσίῳ περιέτυχε· καθ' ἑκάστην οὖν τὴν γῆν ὡς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθεὶς, ἔστεφε. τῷ δὲ ἡ Τύχη ἐπιστᾶσα, φησὶν, ὦ οὗτος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἅπερ ἐγώ σοι δέδωκα πλουτίσαι σε βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι, καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τοῦτο σὸν τὸ χρυσίον ἔλθοι· οἶδ' ὅτι τηνικαῦτά με τὴν Τύχην μέμψῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγινώσκειν, καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

83. Ὁδοιπόροι.

Δύο τινὲς κατὰ τ' αὐτὸν ὡδοιπόρουν, καὶ θατέρου πέλεκυν εὑρόντος ἅτερος ὁ μὴ εὑρὼν παρῄνει αὐτὸν μὴ λέγειν, εὕρηκα, ἀλλ' εὑρήκαμεν· κατὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὑρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν, ἀπολώλαμεν· ὁ δ' εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν· καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν ηὗρες, ηὕρηκα ἔλεγες, οὐχ ηὑρήκαμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

84. Βάτραχοι.

84. Βάτραχοι.

Δύο Βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειτνίων. ἐνέμοντο δὲ, ὁ μὲν εἰς ἐν βαθείᾳ καὶ πόῤῥω τῆς ὁδοῦ λίμνῃ, ὁ δὲ ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ λίμνῃ θατέρῳ παραινοῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκεῖνος οὐκ ἐπείθετο, λέγων, δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας, ἕως οὗ συνέβη, ἅμαξαν παρελθοῦσαν αὐτὸν συνθλάσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

85. Μελιττουργός.

Εἰς μελιττουργεῖόν τις εἰσελθὼν τοῦ κεκτημένου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὁ δὲ ἐπανελθὼν ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἱστήκει τὸ κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χείριστα διετίθουν· ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, κάκιστα ζῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῷον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς δι' ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβούλους ἀπωθοῦνται.

86. Ἀλ-

86. Ἀλκυών.

Ἀλκυὼν ὄρνις ἐστὶ φιλέρημος, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην· ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. καὶ δή ποτε τίκτειν μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσατο. ἐξελθούσης δέ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρου κυματωθεῖσαν πνεύματος, ὑπαρθῆναι τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. ἡ δ' ἐπανελθοῦσα, καὶ γνοῦσα τὸ πραχθὲν, εἶπε, δειλαία ἔγωγε. ἥ τις γῆν ὡς ἐπίβουλον φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἣ μοι πολλῷ γέγονεν ἀπιστοτέρα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι· λανθάνουσι πολλῷ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

87. Ἁλιεύς.

Ἁλιεὺς ἔν τινι ποταμῷ ἡλίευεν. διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥεῦμα περιλαβὼν ἑκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι· τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τις θεασάμενος τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα, καὶ διαυγὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. καὶ ὃς ἀπεκείνατο, ἀλλ' εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσιν περιάγωσιν.

---

88. Πίθηκος καὶ Δελφίς.

Ἔθους ὄντος τοῖς πλέουσι Μελιταῖα κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σούνιον τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. τῆς δὲ νεὼς περιτραπείσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. Δελφὶς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ἀπελθὼν ἀνεῖχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. ὡς δὲ κατὰ τὸν πειραιᾶ ἐγένετο τὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστὶν Ἀθηναῖος. τοῦ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν πειραιᾶ ἐπίσταται. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ συνήθη. καὶ ὁ Δελφὶς ἐπὶ τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες, ἀπατᾶν νομίζουσιν.

89. Μῦαι.

89. Μῦιαι.

ΕΝ τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, Μῦιαι προσπτᾶσαι κατήσθιον. ἐμπαγέντων δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀναπτῆναι οὐκ εἶχον, ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγον, ἄθλιαι ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

90. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαλματοποιός.

ΕΡμῆς γνῶναι βουλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστὶν, ἧκεν εἰς Ἀγαλματοποιοῦ, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ, καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἠρώτα, πόσου τὶς αὐτὸ πρίασθαι δύναται. τοῦ δὲ εἰπόντος, δραχμῆς, γελάσας, πόσου τὸ τῆς Ἥρας ἔφη; εἰπόντος δὲ, πλείονος· ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι θεῶν καὶ κερδῷος, πολὺν αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ. ὁ δ' Ἀγαλματοποιὸς ἔφη, ἐὰν τούτους ὠνήσῃ, καὶ τοῦτον προσθήκην σοὶ δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, οὐδεμιᾷ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῇ.

91. Ἑρ-

91. Ἑρμῆς καὶ Τειρεσίας.

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν Τειρεσίου μαντικὴν εἰ ἀληθής ἐστι γνῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βοῦς ἐξ ἀγροικίας, ἧκεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, καὶ παρ' αὐτῷ κατήχθη. τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῷ Τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν Ἑρμῆν, ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενος, καὶ τούτῳ παρῄνει φράζειν αὐτῷ, ὅν τινα ἂν τῶν ὀρνίθων θεάσηται. ὁ δὲ Ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος Ἀετὸν ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διιπτάμενον, ἔφρασε. τοῦ δὲ φήσαντος μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι τοῦτον, ἐκ δευτέρου Κορώνην εἶδεν ἐπί τινος δένδρου καθημένην καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν, καὶ τῷ μάντει φράζει. καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν, ἀλλ' αὕτη γε ἡ Κορώνη διόμνυται τόν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὡς ἐὰν θέλῃς τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βοῦς.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

92. Κύνες.

Ἔχων τις δύο Κύνας τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν, καὶ δὴ εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευέ τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετεῖχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ, κἀκεῖνον ὀνειδίζοντος, εἴ γε αὐτὸς μὲν καθ' ἑκάστην μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτοῦ τρέφεται πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφου, ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπιτήδειοι, οὐ μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

---

93. Ἀνὴρ καὶ Γυνή.

Ἔχων τις γυναῖκα, πρὸς τοὺς κατ' οἶκον ἅπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσαν, ἠβουλήθη γνῶναι εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρῴους οἰκέτας οὕτω διάκειται. διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποστέλλει πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπυνθάνετο, πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διηγάγετο. τῆς δὲ φαμένης, ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο· πρὸς αὐτὴν ἔφη, ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπεχθάνῃ, οἳ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὀψὲ δὲ εἰσίασι, τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τούτων, οἷς πάσης συνδιετρίβες τὴν ἡμέραν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, κἀκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

---

94. Ἔριφος καὶ Λύκος.

Ἔριφος ὑστερήσασα τῆς ποίμνης, ὑπὸ λύκου κατεδιώκετο. ἐπιστραφεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸν, εἶπεν, ὦ Λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὸν βρῶμα γενήσομαι, ἵνα μὴ ἀηδῶς ἀποθάνω αὔλησον πρότερον ὅπως ὀρχήσομαι. τοῦ δὲ Λύκου αὐλοῦντος, καὶ τῆς Ἐρίφου ὀρχουμένης, οἱ κύνες ἀκούσαντες, τὸν Λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς τῇ Ἐρίφῳ φησὶ δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. ἔδει γάρ με μάγειρον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.

 Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἃ πεφύκασιν ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἑτέρων ἐπιτηδεύειν πειρώμενοι, δυστυχίαις περιπίπτουσιν.

---

95. Καρκῖνος καὶ Ἀλώπηξ.

Καρκῖνος ἀπὸ θαλάσσης ἀναβὰς ἐπί τινος ἐνέμετο τόπου. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὃς θαλάττιος ὤν, χερσαῖος ἠβουλήθην γενέσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεῖα καταλιπόντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

---

96. Κιθαρῳδός.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ἐν οἴκῳ κεκονιαμένῳ συνήθως ᾄδων, καὶ ἀντηχούσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ᾠήθη σφόδρα εὔφωνος εἶναι. καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δεῖν καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. ἀφικόμενος δ' ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς ᾄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντες ἀπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἔνιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκοῦντες εἶναί τινες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιοί εἰσι.

97. Κλέ-

97. Κλέπται.

Κλέπται εἴς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εὗρον, ὅτι μὴ ἀλεκτρυόνα, καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπῄεσαν. ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ δὲ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦνται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν εὐεργετήματα.

98. Κορώνη καὶ Κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα Κόρακι, ἐπὶ τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο μεμαρτυρημένῳ ὡς προλέγοντι τὸ μέλλον, θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας, ἧκεν ἐπί τι δένδρον, καὶ στᾶσα, μεγάλως ἔκραξεν. τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχών τις ἔφη ἀπίωμεν ὦ οὗτοι, Κορώνη γάρ ἐστιν ἥτις κέκραγε, καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἁμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐφικέσθαι, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

99. Κορώνη καὶ Κύων.

ΚΟρώνη Ἀθηνᾷ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἑστίασιν ἐκάλει. ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις; ἡ γὰρ Θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὡς καὶ τῶν συνήθων σοι οἰωνῶν τὴν πίστιν περιελεῖν· καὶ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὸν, διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

100. Κόραξ καὶ Ὄφις.

ΚΟ'ραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ Ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον καταπτὰς ἥρπασε. τοῦ δὲ ἐπιστραφέντος, καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἴρηκε, δείλαιος ἔγωγε, ὃς τοιοῦτον εὗρον ἕρμαιον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα διὰ θησαυρῶν εὕρησιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κινδυνεύσαντα.

101. Κολοιὸς καὶ Περιστεραί.

ΚΟλοιὸς ἔν τινι περιστερεῶνι περιστερὰς ἰδὼν καλῶς τρεφομένας, λευκάνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. αἱ δὲ μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμεναι,

μεναι, περιστερὰν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο. ἐπεὶ δέ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγξατο, τηνικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνοῦσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίσασαι, καὶ ὃς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανῆκε πρὸς τοὺς Κολοιοὺς πάλιν. κἀκεῖνοι διὰ τὸ χρῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μεθ' αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν, ὥστε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα, μηδετέρας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τὸ μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

---

102. Κολοιός.

Κολοιόν τις συλλαβὼν, καὶ δήσας αὐτοῦ τὸν πόδα λίνῳ, τῷ ἑαυτοῦ παρέδωκε παιδί· ὁ δὲ μὴ ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἧκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. περιειληθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀποπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς ἑαυτὸν ἔφη, δείλαιος ἔγωγε, ὃς τὴν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλαθον ἐμαυτὸν τῆς ζωῆς στερήσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔσθ' ὅτε μετρίων κινδύνων ἑαυτοὺς βουλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους περιπίπτουσιν.

---

103. Ἑρμῆς.

Ζεὺς Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδους φάρμακον ἐγχεῖν. ὁ δὲ τοῦτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιή-

σας, ἴσον ἑκάστῳ ἐνέχεεν. ἐπεὶ δὲ μόνου τοῦ σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ κατελέλειπτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυείαν ἐνέχεεν αὐτῷ, κἀκ τούτου συνέβη τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

---

104. Ζεύς.

Ζεὺς πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνην δ᾽ ἐνθεῖναι τὴν αἰσχύνην ἐπελάθετο. διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν ἂν αὐτὴν εἰσαγάγῃ, διὰ τοῦ ὄχλου αὐτὴν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθοῦσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη, ἀλλ᾽ ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἂν ἔρως μὴ εἰσέλθῃ· ἂν δ᾽ εἰσέλθῃ αὐτὴ ἐξελεύσομαι παραυτίκα. ἀπὸ δὴ τούτου συνέβη πάντας πόρνους ἀναισχύντους εἶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ὑπ᾽ ἔρωτος κατεχομένους, ἀναισχύντους εἶναι συμβαίνει.

---

105. Ζεύς.

Ζεὺς γάμους τελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἱστία· μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑστερησάσης, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐ παρεγένετο. τῆς δὲ εἰπούσης, οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, ἀγανακτήσας κατ᾽ αὐτῆς, κατεδίκασε, τὸν οἶκον βαστάζουσαν περιφέρειν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἱροῦνται μᾶλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

---

106. Λύκος καὶ Πρόβατον.

ΛΥ'κος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος Πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. εἰ γὰρ σύ μοί, φησι, δώσης ποτὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω. τὸ δὲ ὑποτυχὸν, ἔφη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφῇ μοι χρήσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

---

107. Λαγωοί.

ΛΑγωοί ποτε πολεμοῦντες Ἀετοῖς παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν Ἀλώπεκας. αἱ δ' ἔφασαν, ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ᾔδειμεν τίνες ἐστὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες, ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

108. Μύρ-

108. Μύρμηξ.

Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν· καὶ τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς προσέχων, οὐ τοῖς ἰδίοις ἠρκεῖτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑφῃρεῖτο, ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τούτου πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον· ὃ Μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας, τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε. μέχρι γὰρ τοῦ νῦν τὰς ἀρούρας περιιὼν τοὺς τῶν ἑτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, κἂν τὰ μάλιστα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

109. Νυκτερὶς καὶ Γαλῆ.

Νυκτερὶς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ Γαλῆς συνελήφθη, καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. τῆς δὲ φαμένης, μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν, οὐκ ὄρνις ἀλλὰ μῦς εἶναι· καὶ οὕτως ἀφείθη. ὕστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑφ᾽ ἑτέρας συλληφθεῖσα Γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο· τῆς δὲ εἰπούσης, ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ Μῦς, ἀλλὰ Νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη· καὶ οὕτω συνέβη δὶς αὐτὴν ἀλλαξαμένην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμετασχηματιζόμενοι πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

110. Ὁδοιπόροι.

Ὁδοιπόροι κατά τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπί τινα σκοπιάν. κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόῤῥωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾠήθησαν. διὸ δὴ προσέμενον, ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ, φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὂν προσεδεχόμεθα!

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὑρίσκονται ἄξιοι.

111. Ὄνος ἄγριος.

Ὄνος ἄγριος ὄνον ἰδὼν ἥμερον ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπί τε τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτην ὄπισθεν ἑπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω. ὁρῶ γὰρ ὡς οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

112. Ὄνοι.

Ὄνοι ποτὲ ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τῶν πόνων αἰτούμενοι. ὁ δὲ αὐτοῖς ἐπιδεῖξαι βουλόμενος, ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς κακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποιήσωσι ποταμόν. κἀκεῖνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαβόντες ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἔνθα οὖρον ἑτέρων ἴδωσιν ὄνων ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ περιϊστάμενοι οὐροῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἑκάστῳ τὸ πεπρωμένον ἀθεράπευτόν ἐστιν.

113. Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὄνος ἐνδυσάμενος λεοντῆν περιῄει, τἆλλα τῶν ζώων ἐκφοβῶν, καὶ δὴ θεασάμενος Ἀλώπεκα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδίττεσθαι· ἡ δὲ (ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθεγξαμένου προακηκουῖα) πρὸς αὐτὸν ἔφη, ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένου ἤκουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀπαιδεύτων, τοῖς ἔξω δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

114. Ὄνος

114. Ὄνος καὶ Βάτραχοι.

Ὄνος ξύλα βαστάζων, διέβαινέ τινα λίμνην. ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν, ἐξαναστῆναι μὴ δυνάμενος, ὠδύρετό τε καὶ ἔστενεν. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ Βάτραχοι τῶν στεναγμῶν τούτου ἀκούσαντες, ὦ οὗτος, ἔφασαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν, οὕτως ὀδύρῃ;

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις πρὸς ἄνδρα ῥᾴθυμον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείους ῥᾳδίως ὑφιστάμενος.

115. Ὄνος καὶ Κόραξ.

Ὄνος ἡλκωμένος τὸν νῶτον, ἔν τινι λειμῶνι ἐνέμετο· Κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, καὶ τὸ ἕλκος ξαίνοντος, ὁ Ὄνος ὠγκᾶτο καὶ ἥλατο. τοῦ δὲ ὀνηλάτου πόῤῥωθεν ἱσταμένου καὶ γελῶντος, Λύκος παριὼν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἄθλιοι ἡμεῖς· οἳ κἂν μόνον ὀφθῶμεν αὐτῷ διωκόμεθα, τούτῳ δὲ καὶ προσεγγίζωσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων καὶ μόνον φανέντες δῆλοί εἰσιν.

116. Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλους ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. Λέοντος δ' αὐτοῖς περιτυχόντος, ἡ Ἀλώπηξ τὸν ἐπηρτημένον ὁρῶσα κίνδυνον προσελθοῦσα τῷ Λέοντι, παραδώσειν αὐτῷ τὸν Ὄνον ὑπέσχετο, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. τοῦ δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος· ἐκείνη παραγαγοῦσα τὸν Ὄνον εἴς τινα πάγην ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε, καὶ ὁ Λέων ὁρῶν ἐκεῖνον φεύγειν μὴ δυνάμενον, πρώτην τὴν Ἀλώπεκα συνέσχεν, εἶθ' οὕτως ἐπὶ τὸν Ὄνον ἐτράπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτοὺς προσαπολλῦντες.

---

117. Ὄρνις καὶ Χελιδών.

Ὄρνις Ὄφεως ὠὰ εὑροῦσα, ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα ἐξεκόλαψε. Χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν, ἔφη ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις, ἃ περ αὐξηθέντα ἀπὸ σοῦ πρώτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσευτός ἐστιν ἡ πονηρία· κἂν τὰ μέγιστα εὐεργετῆσαι.

118. Κάμηλος.

Ὅτε πρῶτον Κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφευγον. ὡς δὲ χρόνου προϊόντος συνεῖδον αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάρρησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῶον ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥστε καὶ χαλινοὺς αὐτῇ περιθέντες, παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἡ συνήθεια εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

119. Ὄφις.

Ὄφις ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, τῷ Διῒ ἐνετύγχανεν. ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἔπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τοῦτο ποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνθιστάμενοι τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

120. Περιστερά.

Περιστερὰ δίψῃ συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι τόπῳ κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι, διὸ καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν

τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα, ὥς καὶ τῶν πτερῶν αὐτῆς περικλασθέντων καταπεσεῖν ἐπὶ γῆν, καὶ ὑπό τινος τῶν περιτυχόντων ἁλῶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ σφοδρᾶς προθυμίας, ἀπερισκέπτως πράγμασιν ἐγχειροῦντες, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

---

121. Περιστερὰ καὶ Κορώνη.

Περιστερὰ ἔν τινι περιστερεῶνι τρεφομένη, ἐπὶ πολυτεκνίᾳ ἐφρυάττετο. Κορώνη δ᾽ αὐτῆς ἀκούσασα, ἔφη, ἀλλ᾽, ὦ αὕτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ σεμνυνομένη. ὅσῳ γὰρ ἂν πλείονα τίκτῃς, τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας συνάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχέστατοί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

---

122. Πλούσιος.

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνούσας ἐμισθώσατο. τῆς δὲ ἑτέρας παιδὸς λεγούσης, ὡς ἄθλιαι ἡμεῖς, αἵ γε αὐταὶ ὧν ἐστι τὸ πένθος θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσήκουσαι οὕτω σφοδρῶς κόπτονται. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὗται οὕτω θρηνοῦσιν, ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

---

123. Ποιμήν.

ΠΟιμὴν ἐλάσας εἰς τινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑποστρώσας ὑπὸ δρῦν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς, τὸν καρπὸν κατέσειε. τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίοντα τὰς βαλάνους, ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα· ὁ δὲ ποιμὴν καταβὰς, ὡς εἶδε τὸ γεγονὸς, ὦ κάκιστα, ἔφη, ζῶα, ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτας παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τρέφοντος ὑμᾶς καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι᾽ ἄνοιαν, τοὺς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες κατὰ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται.

---

124. Ἁλιεὺς καὶ Σμαρίς.

ἉΛιεὺς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήνεγκε σμαρίδα, σμικρὰ δὲ οὖσα, ἱκέτευεν αὐτὸν νῦν μὲν μὴ λαβεῖν αὐτήν, ἀλλ᾽ ἐᾶσαι διὰ τὸ σμικρὰν τυγχάνειν, ἀλλ᾽ ὅταν αὐξηθῶ καὶ μεγάλη, φησὶ, γένωμαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ. ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονα σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἁλιεὺς εἶπεν· ἀλλ᾽ ἔγωγε ἄνους ἂν εἴην, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος, κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδοκώμενον κἂν μέγα ὑπάρχῃ ἐλπίζειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἂν εἴη, ὁ δι' ἐλπίδα μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφεὶς σμικρὰ ὄντα.

---

125. Ἵππος καὶ Ὄνος.

Ἄνθρωπός τις εἶχεν Ἵππον καὶ Ὄνον. ὁδευόντων δὲ ἐν τῇ ὁδῷ εἶπεν ὁ Ὄνος τῷ Ἵππῳ, ἆρον ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θέλεις εἶναι με σῶν, ὁ δὲ οὐκ ἐπείθετο, ὁ δὲ Ὄνος πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου ἐτελεύτησεν· τοῦ δὲ δεσπότου πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ, καὶ αὐτὴν τὴν Ὄνου δορὰν, θρηνῶν ὁ Ἵππος ἐβόα, οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δέρμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, ἀμφότεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

---

126. Ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος.

Ἄνθρωπός τις πρὸς Σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος, συνεσθίων ἦν αὐτῷ. χειμῶνος δὲ καὶ ψύχους γινομένου, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφέρων τῷ στόματι ἀπέπνει. τοῦ δὲ Σατύρου ἐπερωτήσαντος, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη, τὰς χεῖρας μου θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύους· μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσματος θερμοῦ προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος προσφέρων τῷ στόματι ἐφύσα αὐτό. πυνθανομένου δὲ πάλιν δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη, τὸ ἔδεσμα καταψύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ Σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσ-

σομαι

τομαί σου τῆς φιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

---

127. Ἀλώπηξ καὶ Δρυοτόμος.

ΑΛώπηξ κυνηγοὺς φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ πολὺν δρόμον ἀνύουσα, ἄνδρα δρυοτόμον εὑρίσκει ἐν ταύτῃ, ὃν καθικέτευε τοῦ κρύψαι αὐτήν, τοῦ δὲ ὑποδείξαντος αὐτῇ ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθοῦσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνίας· τῶν κυνηγετῶν ἐλθόντων, καὶ ἐρωτώντων τὸν ἄνδρα, οὗτος τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι, τῇ δὲ χειρὶ αὐτοῦ τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προσχόντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. ὡς οὖν ἴδεν αὐτοὺς ἡ Ἀλώπηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν οὐ προσφωνοῦσα. μεμφομένου δὲ αὐτὴν ἐκείνου, ὡς σωθεῖσαν μὲν δι' αὐτοῦ, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐκ ὁμολογοῦσαν, ἡ Ἀλώπηξ ἐπιστραφεῖσα, φησίν, ὦ οὗτος ἀλλ' ἔγωγε ᾔδειν ἄν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρὸς καὶ τοὺς τρόπους εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένους τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιοῦντας τοῖς ἔργοις.

---

128. Ἄνθρωπος καταθραύσας ἄγαλμα.

ΑΝθρωπός τις ξύλινον ἔχων θεόν, καθικέτευε τοῦ ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν, ὡς οὖν ταῦτα ἔπραττεν, καὶ οὐδὲν ἧττον ἐν πενίᾳ διῆγε, θυμωθείς, ἄρας αὐτὸν τῶν σκελῶν,

ἔρριψεν εἰς τὸ ἔδαφος. προσκρουσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα κλασθείσης, χρυσὸς ἐρρύη ὅτι πλεῖστος. ὃν δὴ συνάγων ὁ ἄνθρωπος ἐβόα, στρεβλὸς ὑπάρχεις ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων. τιμῶντά σε γὰρ ἥκιστα με ὠφέλησας, τύψαντα δέ σε πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφελήσει τιμῶν πονηρὸν ἄνθρωπον, τύπτων δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

---

129 Ἄνθρωπος καὶ Κύων.

Ἄνθρωπός τις ἡτοίμαζε δεῖπνον ἑστιάσων τινὰ τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων· ὁ δὲ Κύων αὐτοῦ ἄλλον κύνα ἐκάλει, λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο συνδείπνησόν μοι. ὁ δὲ προσελθὼν, χαίρων ἵστατο, βλέπων τὸ μέγα δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαὶ, πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναίως ἐφάνη· τραφήσομαι τὸ γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥστε με οὐ ... μηδαμῇ γε πεινᾶσαι· ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὸ κέρκον ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαρροῦντος· ὁ μάγειρος, ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε κἀκεῖσε τὸ κέρκον περιστρέφοντα, κατασχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔρριψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. ὁ δὲ καπὼν, ἀπῄει μεγάλως κράζων. τῶν τις δὲ κυνῶν τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ συναντώντων, ἐπηρώτα, πῶς ἐδείπνησας, φίλος; ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν, ἔφη, ἐκ πολλῆς πόσεως μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν ὅθεν ἐξῆλθον, οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαρρεῖν τοῖς ἐξ ἀλλοτρίων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

130. Ἁλιεύς.

Ἁλιεὺς ἁλιευτικῆς ἄπειρος, λαβὼν αὐλοὺς καὶ δίκτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ στὰς ἐπί τινος πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον ηὔλει, νομίζων πρὸς τὴν ἡδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δ' ἐπὶ πολὺ διατεινόμενος ἤνυεν οὐδὲν, ἀποθέμενος τοὺς αὐλοὺς ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν· ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη, ὦ κάκιστα ζῶα, ὅτε δὲ πέπαυμαι, τοῦτο ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς παρὰ λόγον, καὶ παρὰ καιρόν τι πράττοντας.

131. Βουκόλος.

Βουκόλος ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον, περιελθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον, διέβιεν ἐρευνῶν, ὡς δὲ οὐδὲν εὑρεῖν ἠδυνήθη ηὔξατο τῷ Διὶ, ἂν τὸν λαβόντα μόσχον κλέπτην ὑποδείξῃ, ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξειν. καὶ δὴ ἐρχόμενος εἴς τινα δρυμῶνα εὑρίσκει λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον. ἔμφοβος οὖν γενόμενος, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν, ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον δώσειν, ἐὰν τὸν κλέπτην εὕρω· νῦν ταῦρον σοι θύσειν ὑπισχνοῦμαι, ἐὰν τούτου τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυστυχεῖς, οἵ τινες ἀποροῦντες μὲν, εὔχονται εὑρεῖν, εὑρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

---

132. Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μῆτερ εὔχου τῷ Θεῷ, καὶ μὴ θρήνει, ἡ δ' ὑπολαβοῦσα ἔφη, τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν Θεῶν ἐλεήσει; τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ ἐκλάπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ ἔχοντες, οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὑρήσουσιν.

---

133. Ἀετός.

Ὑπεράνωθεν πέτρας Ἀετὸς ἐκαθέζετο, Λαγωὸν θηρεῦσαι ζητῶν. τοῦτον δέ τις ἔβαλε τοξεύσας, καὶ τὸ μὲν βέλος ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν· ἡ δὲ γλυφὴ σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἱστήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη, καὶ τοῦτό μοι ἑτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς ἐναποθνήσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινόν ἐστιν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύσῃ.

134. Τέττιξ

134. Τέττιξ καὶ Μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρα τῶν σίτων βρεχθέντων, οἱ Μύρμηκες ἔψυχον. Τέττιξ δὲ λιμώττων ᾔτει αὐτοὺς τροφήν. οἱ δὲ Μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διὰ τί τὸ θέρος οὐ συνῆγες τροφήν; ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ᾖδον μουσικῶς. οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον, ἀλλ' εἰ θέρους ὥραις ηὔλεις, χειμῶνος ὄρχου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

135. Σκώληξ καὶ Ἀλώπηξ.

Ὁ τῷ πηλῷ κρυπτόμενος Σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις, ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν Θεῶν ἰατρὸς Παίων· καὶ πῶς, εἶπεν Ἀλώπηξ, ἄλλους ἰώμενος, σαυτὸν χωλὸν ὄντα οὐκ ἰάσω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἢ πεῖρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

136. Ὄρνις χρυσοτόκος.

Ὄρνιθά τις εἶχεν ὠὰ χρυσᾶ τίκτουσαν· καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίου εἶναι, κτείνας εὕρηκεν ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὑρήσειν, καὶ τοῦ μικροῦ ἐστέρηται ἐκείνου.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

---

137. Λέων καὶ Ἀλώπηξ.

ΛΕ'ων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῷ εἰς τροφὴν, ἔγνω δι' ἐπινοίας τι πρᾶξαι. καὶ δὴ παραγενόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ, καὶ καταλκλιθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν· παραγινόμενα οὖν τὰ ζῶα ἐπισκέψεως χάριν, συλλαμβάνων κατήσθιεν αὐτὰ, πολλῶν οὖν ζώων ἀνηλωθέντων, Ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα τοῦτο γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν καὶ στᾶσα ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου ἐπυνθάνετο πῶς ἔχει. τοῦ δ' εἰπόντος, κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν οὐκ εἰσέρχεται; ἡ Ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρῶ ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δ' ἐξιόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

---

138. Λύκος καὶ Γραῦς.

ΛΥ'κος λιμώττων περιῄει ζητῶν τροφήν· γενόμενος δὲ κατά τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίοντος, καὶ Γραὸς λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι τοῦ κλαίειν εἰ δὲ μὴ, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ Λύκῳ· οἰόμενος δὴ ὁ Λύκος ὅτι ἀληθεύει ἡ Γραῦς, ἵστατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. ὡς δ' ἑσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς Γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ Λύκος δεῦρο, φονεύσομεν, ὦ τέκνον,

τέκνον, αὐτόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ Λύκος ἐπορεύετο, λέγων, ἐν ταύτῃ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵ τινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

---

139. Ἔριφος καὶ Λύκος.

Ἔριφος ἐπὶ τινος δώματος, ἑστὼς, ἐπειδὴ Λύκον παριόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. ὁ δὲ Λύκος ἔφη, ὦ οὗτος, οὐ σύ με λοιδορεῖς ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

---

140. Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκίρτησε βοῶν, καὶ λέγων, πατήρ μου ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, κἀγὼ αὐτῷ ὅλος ἀφωμοιώθην, καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τοῦ δρόμου ἐπαύσατο, τοῦ πατρὸς ὄνου εὐθὺς ὑπεμνήσθη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρῃ τινὰ, τῆς ἑαυτοῦ γενομένης τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθω, ἀβέβαιος γάρ ἐστιν ὁ βίος οὗτος.

141. Ὄφις

141. Ὄφις καὶ Γεωργός.

Ὄφις ἐν Γεωργοῦ προθύροις φωλεύων, ἀνεῖλεν αὐτοῦ π
νήπιον παιδίον. πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετ
μέγα. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἔμελλε
τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν ἀπεύσα
ὁ γεωργὸς τοῦ πατάξαι αὐτὸ, ἠστόχησε, μόνον κρούσας τὴν
τρώγλης ὀπήν. ἀπελθόντος δὲ τοῦ Ὄφεως, ὁ Γεωργὸς νο
μίσας τὸν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἅλας, ἔθηκε
ἐν τῇ τρώγλῃ· ὁ δὲ Ὄφις λεπτὸν συρίξας, εἶπεν, οὐκ ἔσα
ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὁρῶ, σὺ
τὸν τύμβον τοῦ τέκνου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους, ἢ ἀμύνης ἐπιλανθά
νεται, ἐφ᾽ ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι᾽ οὗ ἐλυπήθη.

142. Σαλπιγκτής.

Σαλπιγκτὴς στρατὸν ἐπισυνάγων, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶ
πολεμίων, ἐβόα, μὴ κτείνετέ με, ὦ ἄνδρες, εἰκῇ
μάτην. οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα, πλὴν γὰρ τοῦ χαλκοῦ τ
του οὐδὲν κέκτημαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλ
λον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντ
πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον πταίουσιν οἱ τοὺς κακοὺς καὶ βα
ρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

143. Κα

143. Κάλαμος καὶ Ἐλαία.

Διὰ καρτερίαν καὶ ἰσχὺν καὶ ἡσυχίαν, Κάλαμος καὶ Ἐλαία ἤριζον. τοῦ δὲ καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτου καὶ ῥαδίως ὑποκλινομένου πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν οὐκ ἐφθέγξατο καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσεισθεὶς καὶ ὑποκλινθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη. ἡ δ' ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικούντων.

144. Λύκος καὶ Γέρανος.

Λύκου λαιμῷ ὀστέον ἐπεπήγει. ὁ δὲ Γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐμβαλοῦσα τὸ ὀστοῦν ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ ἐκβάλοι. ἡ δὲ τοῦτ' ἐκβαλοῦσα, δολιχόδειρος οὖσα, τὸν μισθὸν ἐπεζήτει. ὅς τις γελάσας καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοι μισθὸς, ἔφη, τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ Λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξῆρες κάραν σῶαν μηδὲν παθοῦσαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἵ τινες ἀπὸ κινδύνου διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπονέμουσι χάριτας.

145. Ἀλέκτορες.

Ἀλέκτορων δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἷς τὸν ἕτερον κατετροπώσατο, καὶ ὁ μὲν ἡττηθεὶς, εἰς τόπον κατάσκιον ἀπιὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθεὶς, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ τοίχου στὰς, μεγαλοφώνως ἐβόησε, καὶ παρ' εὐθὺς Ἀετὸς καταπτὰς, ἥρπασεν αὐτὸν, ὁ δ' ἐν σκότῳ κεκρυμμένος, ἀδεῶς ἐκ τότε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

146. Γέρων καὶ Θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας, ταῦτα φέρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε, καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον ἀποθέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, τὸν Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ Θανάτου παριόντος, καὶ πυνθανομένου τὴν αἰτίαν δι' ἣν αὐτὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ γέρων ἔφη, ἵνα μου τὸν φόρτον ἄρῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ καὶ δυστυχεῖ, καὶ πτωχός ἐστι.

147. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ξηρανθείσης τῆς λίμνης ἐν ᾗ κατῴκουν, περιῄεσαν ζητοῦντες ποῦ καταμεῖναι, καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθὺ, καὶ κύψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἷς συνεβούλευεν, ἵνα πηδήσωσι παρ' εὐθὺς κάτω· ὁ δὲ ἕτερος εἶπεν, εἰ δὲ καὶ τοῦτο ξηρανθῇ, πῶς δυνησόμεθα ἀναβῆναι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄνευ συμβουλῆς μὴ ποιεῖν τι.

148. Ἀρνὸς καὶ Λύκος.

Ἀρνὸς ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἱστάμενος Λύκον κάτωθεν παριόντα τὴν ὁδὸν ἔσκωπτε, καὶ θηρίον κακὸν ἀπεκάλει καὶ ὠμοβόρον, ὁ δὲ Λύκος στραφεὶς, εἶπε πρὸς αὐτὸν, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἵστασαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ὑπομένοντας ὕβριν ἀπὸ ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

149. Κώνωψ καὶ Λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε, οὐδὲ φοβοῦμαί σε, οὐδὲ δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ τί σοί ἐστιν ἡ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι καὶ δάκνεις ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰσχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπίσας ὁ Κώνωψ, ἐνεπήγετο δάκ-

δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. ὁ δὲ Λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἠγανάκτησεν. ὁ Κώνωψ δὲ νικήσας τὸν Λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ἐπινίκιον ᾄσας ἔπτατο. Ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλακεὶς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου τῆς Ἀράχνης ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

ΜΥ-

ΜΥΘΟΙ ΑΦΘΟΝΙΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

1. Μῦθος ὁ τῶν τεττίγων καὶ μυρμήκων, προτρεπόμενος τοὺς νέους εἰς πόνον.

Θέρους ἦν ἀκμή, καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον, τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἐπῄει, καὶ συλλέγειν τοὺς καρπούς, ἐξ ὧν ἔμελλον τοῦ χειμῶνος τραφήσεσθαι. χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, οἱ μύρμηκες μὲν οἷς ἐπόνουν ἐτρέφοντο· τοῖς δὲ ἡ τέρψις ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν.

Οὕτως νεότης πονεῖν οὐκ ἐθέλουσα, παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ.

2. Μῦθος τοῦ χηνὸς καὶ κύκνου, τοὺς νέους εἰς λόγους παρακαλῶν.

Ἀνὴρ εὔπορος ὢν χῆνά τε ἅμα καὶ κύκνον, ἄμφω τρέφειν ἐβούλετο· ἔτρεφε δέ, οὐκ ἐφ᾽ ὁμοίοις βουλεύμασι. τὸν μὲν γὰρ ᾠδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἐκέκτητο χάριν· ὡς δὲ ἔδει τὸν χῆνα ἀποθανεῖν ἐφ᾽ οἷς ἐτρέφετο, νὺξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. ὁ κύκνος δὲ ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς ᾠδῇ σημαίνει τὴν φύσιν, καὶ τὴν τελευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Οὕτως ἡ μουσικὴ τελευτῆς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

3. Μῦθος τῶν ἰκτίνων καὶ κυκνῶν, παραινῶν μὴ μιμεῖσθαι τὰ μὴ προσήκοντα.

Ὅσην τοῖς κύκνοις ἡ φύσις ᾠδὴν, τοσαύτην ἰκτίνοις παρέσχετο πρότερον· ἵππων δὲ χρεμετιζόντων ἀκούσαντες εἰς ἔρωτα ἧκον τῆς ἐκείνων φωνῆς· καὶ μιμεῖσθαι πειρώμενοι συναποβάλλουσιν ἃ εἶχον, οἷς μαθεῖν ἐπιτήδειον. χρεμετίζειν μὲν γὰρ οὐκ ἔμαθον, ᾄδειν δὲ ἐπελάθοντο.

Φέρει τῶν προσόντων τὴν στέρησιν ἡ τοῦ μὴ προσήκοντος μίμησις.

4. Μῦθος τοῦ ἰξευτοῦ, παραινῶν μὴ λόγοις προσέχειν, ἀλλ' ἔργοις.

Ἰξευτὴς τέττιγος ἀκούσας μέγα τι θηράσειν ἐδόκει μετρεῖν τὴν θήραν ἐκ τῆς ᾠδῆς παρεσχόμενος, ὡς δὲ τὴν τέχνην κινήσας εἷλε τὸ θήραμα, ᾠδῆς μὲν πλέον οὐδὲν ἐκομίσατο· κατηρᾶτο δὲ τὴν δόξαν ὡς ψευδῆ τοῖς πολλοῖς κρίσιν ἐπάγουσαν.

Οὕτως φαῦλοι δοκοῦσι μᾶλλον ἢ περ γεγόνασι.

5. Μῦθος ὁ τῆς αἰγὸς, παραινῶν μὴ κρύπτειν τὰ πρόδηλα.

Αἶγαν ἀποστᾶσαν ἀγέλης ἐπανάγειν αἰπόλος ἐπειρᾶτο πρὸς τὰς λοιπάς. ὡς δὲ φωναῖς καὶ συριγμοῖς χρώμενος οὐδὲν μᾶλλον ἤνυεν λίθον ἀφεὶς, καὶ τοῦ κέρως τυχὼν, ἐδεῖτο.

ἐδεῖτο τῷ δεσπότῃ μὴ κατειπεῖν. ἡ δὲ, ἀνούστατε, εἶπεν, αἰπόλων, τὸ κέρας κεκράξεται, κἂν ἐγὼ σιωπήσομαι.

Οὕτως λίαν εὐήθεις οἱ τὰ πρόδηλα κρύπτειν ἐθέλοντες.

---

6. Μῦθος ὁ τοῦ Αἰθίοπος, δηλῶν τὰς φύσεις μὴ μεταβάλλεσθαι.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος· καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο φαιδρύνειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβάλλειν οὐκ εἶχε. νοσεῖν δὲ τῷ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὸ πρότερον.

---

7. Μῦθος ὁ τῆς παρθένου καὶ τοῦ λέοντος, ἡδονῶν ἀποτρέπων.

Λέων ἤρα παρθένου. καὶ προσελθὼν τῷ πατρὶ τῆς παιδὸς, ἐγγυῆσαι τὴν κόρην πρὸς γάμον ἐδεῖτο. δεδιὼς δὲ ὁ πατὴρ ἀπανήνασθαι, μετὰ τῶν ὀδόντων ἐκβαλεῖν ἐπειρᾶτο τοὺς ὄνυχας. μὴ ταῦτα, λέγων, φόβον τῇ παιδὶ κατεργάσηται· καὶ πεισθεὶς ὁ λέων ὑπ' ἔρωτος, ἀμυντηρίων πρόσεισι γυμνός· προσιὼν δὲ ῥοπάλοις τὴν τελευτὴν ἀντηλάσατο.

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν ὑποστήσῃ τὸν κίνδυνον.

---

8. Μῦθος ὁ τοῦ λέοντος, παραινῶν κακίας ἀρετὴν προτιμᾶν.

Γῆρας ἐλύπει τὸν λέοντα, καὶ θηρᾶν οὐκ ἠδύνατο· βουλόμενος δὲ πορίσασθαι τροφὰς, νοσεῖν ὑπεκρίνετο· καὶ

χή-

σχήματι νόσου· πορείαν τῆς τροφῆς ἀπειργάζετο· τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν ζώων προσιόντα φιλοφρονούμενος, τροφὴν πρόχειρον ἔχων κατήσθιεν· ἐληλυθότων δὲ τῶν πολλῶν, ἀλώπηξ συνεῖσα τῆς τέχνης, ἐν προθύροις μὲν φιλοφρονεῖται τὸν λέοντα, τὰ δὲ τῶν ἐληλυθότων ἴχνη τῆς λύμης ἔλεγχον ἔφερον.

Οὕτως σοφία πανουργίας ἀπαλλάττει.

---

9. Μῦθος ὁ τοῦ ὄνου, παραινῶν μὴ κακοῖς εὖ ποιεῖν.

Ὄνος ἐζήτει τὸν ἰασόμενον, ἐμπαρέντος αὐτοῦ τῷ ποδὶ σκόλοπος. κατοκνούντων δὲ τῶν πολλῶν μόνος ὁ λύκος ὑπισχνεῖτο τὴν ἴασιν· καὶ τοῖς ὀδοῦσιν ἐξαιρεῖται τὸ πάθος· ὁ δὲ τῷ σωθέντι ποδὶ τὸν ἰασάμενον ἔπληττεν.

Οὕτως οἱ πονηροὶ χάριτι ἀμοιβὰς ἀντεισφέρονται βλάβας.

---

10. Μῦθος ὁ τοῦ ὄνου, παραινῶν μὴ πλειόνων ἐρᾶν.

Ὄνος ἐπεθύμει λέων εἶναι δοκεῖν. καὶ μεταθεῖναι τὴν φύσιν οὐκ ἔχων, διὰ τοῦ σχήματος ἀνεπλήρου τὸν πόθον, καὶ λεοντῆν περικείμενος, οἷα λέων τοὺς τῶν γεωργῶν ἐλυμαίνετο πόνους. καὶ πνεύσας βιαιότερος ἄνεμος, γυμνοῖ μὲν αὐτὸν τοῦ περικαλύμματος· φανέντα δὲ ὄνον, ῥοπάλοις ἀνῄρουν ὧν τοὺς πόνους κατήσθιεν.

Νόμος ἐπείσακτος τοῖς χρωμένοις γίνεται κίνδυνος.

11. Μῦ-

11. Μῦθος ὁ τοῦ καρκίνου, παραινῶν μὴ συμβουλεύειν ἀδύνατα.

Ἡ Μήτηρ πρὸς τὸν καρκίνον, τί δὲ λοξῇ, ἔφη, ὦ παῖ, βαδίζεις ὁδὸν, ὀρθὴν εἶναι προσῆκον; ὁ δὲ πρὸς αὐτήν· ἡγοῦ τὴν ὁδὸν, ὦ μῆτερ· καὶ πρὸς αὐτὴν βαδίζειν πειράσομαι· τῆς δὲ βαδίζειν ἀπορούσης ὀρθῶς, κατήγορος ὁ παῖς τῆς παρανοίας ἐγένετο.

Ῥᾷον παραινεῖν ἃ ποιεῖν ὑπάρξεν ἀδύνατον.

12. Μῦθος ὁ τῶν ἀλεκτρυόνων, μετριάζειν παραινῶν ἐν τοῖς εὐτυχήμασιν.

Ἀλεκτρυόνες συμπεσόντες ἀλλήλοις, ὡς νόμος εἶχεν, ἐμάχοντο. καὶ ὁ μὲν νικηθεὶς, κλίνῃ ὑποδὺς ἀπεκρύπτετο. ὁ δὲ νενικηκὼς ἐπὶ στέγους ἀρθεὶς ἀνέκραγε μέγιστον, τὴν νίκην κατάδηλον ἐξ ᾠδῆς ἐργαζόμενος, καὶ καταπτὰς ἀετὸς τοῦτον ἁρπάζει λαβών.

Νίκης ἀσφάλεια μετριότης φρονήματος.

13. Μῦθος ὁ τοῦ ἵππου, παραινῶν σκοπεῖν τὰ ἀνθρώπινα.

Ἵππον ἐλύπει τὸ γῆρας καὶ μύλον ἀντὶ μάχης ἐλάμβανεν· ὡς δὲ ἀλήθειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν ἠναγκάζετο, τὴν παροῦσαν ἐδάκρυε τύχην· τῆς δὲ προτέρας ἐμέμνητο. ἐμοὶ λέγων, ὦ μυλωρὲ, στρατείαις μὲν ὑπῆρχε πρότερον· κόσμος δὲ παντὶ περιέκειτο σώματι καὶ θεραπαινῶν παρηκολούθει τοῖς ἀνθρώποις· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ,τι παθὼν ἀντιλαμβάνω τὸν μύλωνα

τῆς

τῆς μάχης. καὶ ὁ μυλωθρὸς πρὸς αὐτόν· ἐπίσχες, ἔφη, τὰ παλαιὰ θρυλλῶν.

Ἡ τύχη γὰρ θνητοῖς τὴν ἐφ' ἑκάτερα φέρειν οἶδε μεταβολήν.

---

14. Μῦθος ὁ τοῦ πελαργοῦ, παραινῶν μὴ συνεῖναι κακοῖς.

Γεωργὸν ἠδίκουν αἱ γέρανοι, τὰ καταβαλλόμενα τῇ γῇ προαρπάζοντες σπέρματα. πελαργὸς δέ τις ταῖς γεράνοις συνῆν, τῆς μὲν διατριβῆς κοινωνῶν, τῆς δὲ βλάβης οὐ μετασχών· ἀπειπὼν δὲ τῇ βλάβῃ ὁ γεωργὸς, βρόχους στησάμενος, μετὰ τῶν γεράνων εἷλε τὸν πελαργὸν, καὶ δίκην ὑπεῖχεν ὧν οὐδὲν προηδίκηκεν.

Ὁ συνὼν πονηροῖς τὴν αὐτὴν αὐτοῖς ὑποστήσεται δίκην.

---

15. Μῦθος ὁ τῆς καμήλου, τὴν ἐπιθυμίαν κακίζων τοῦ πλείονος.

Εἶδεν εἰς ταῦρον ἡ κάμηλος, καὶ κεράτων ἐπεθύμει μεταλαβεῖν· προσελθοῦσα οὖν τῷ Διῒ, κερῶν ᾔτει τυχεῖν· ὁ δὲ τῆς ἀπληστίας μισήσας, Ἑρμῇ κελεύει προσαφελεῖν τῶν ὤτων· ὅθεν καμήλῳ πάντα τοῦ λοιποῦ καταδεέστερα σώματος.

Ὁ πλειόνων ἐρῶν, καὶ τῶν προσόντων ἀποστερεῖται.

16. Μῦ-

16. Μῦθος ὁ τῶν ταύρων, παραινῶν εἰς ὁμόνοιαν.

Ταῦροι τρεῖς τὴν αὐτὴν δίαιταν ἐπεποίηντο. λέων δέ τις αὐτοῖς παρηκολούθει θηράσαι βουλόμενος. καὶ συνιόντας μὲν, ἑλεῖν οὐκ ἠδύνατο, διαστάντας δὲ προῃρεῖτο χειρώσασθαι. καὶ συγκρούσας, ἀλλήλους ἐν μέρει διαστήσας, ἀπέκτεινε, καὶ καθ' ἕκαστον προχειρότερον ἔφθειρεν, οὓς κοινῇ συνιόντας ἠπόρει χειρώσασθαι.

Οὕτως ὁμόνοια τοῖς χρωμένοις σωτήριον.

17. Μῦθος ὁ τῆς ἐλάφου, νουθετεῖν παραινῶν τὸν καὶ πρᾶξαι δυνάμενον.

Ἔλαφον ἡ μήτηρ ἐνουθέτει ταῦτα λέγουσα· κέρατ', ὦ παῖ, παρὰ τῆς φύσεως εἴληφας, μεγέθει δὲ διενήνοχας σώματος, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ,τε παθὼν ἀποδιδράσκεις ἐπιόντας τοὺς κύνας. ταῦτα ἦν, καὶ κυνῶν δρόμος ἠκούετο πόῤῥωθεν· ἡ δὲ μένειν τῷ παιδὶ παραινέσασα, αὐτὴ τῆς φυγῆς προκατήρξατο.

Παραινεῖν ἕτοιμον, ἃ ποιεῖν ἀπορώτερον.

18. Μῦθος τῆς ἐλάφου, παραινῶν τὴν πεῖραν ἀναμένειν εἰς κρίσιν.

Ἔλαφον τὸ θέρος ἐπὶ νάματος ἐκόμιζε χρεία. ἀφικόμενος δὲ, καὶ προσστὰς, ἑαυτὸν ἐθεᾶτο τοῖς νάμασι. καὶ τὸ μὲν κέρας τῆς πλοκῆς ἀπεθαύμαζε, κατῃτιᾶτο δὲ τῶν πο-

δῶν

δῶν τὴν ἀσθένειαν· καὶ τὴν φύσιν κατ' ἄμφω τιμῶντος ὁμοῦ καὶ κακίζοντος, οἱ θηρῶντες προσῆεσαν. ὁ δὲ τοῖς μὲν κατηγορουμένοις διαφεύγει ποσὶ, τοῖς δὲ ἐπαινουμένοις ἁλίσκεται κέρασιν.

---

19. Μῦθος ὁ τοῦ κολοιοῦ, παραινῶν μὴ μειζόνων ἐρᾷν.

'Αετὸς ἀρνίον ἁρπάσας, ἐντεῦθεν ἐτρέφετο· κολοιὸς δέ τις ἑωρακὼς, ἐνεχείρει τοῖς ἴσοις· καὶ καταπτὰς ἐπὶ ποίμνην, τὴν κρειῶν λαβεῖν ἐπειρᾶτο τὸ μέγιστον· καὶ περιπαρεὶς τοῖς ἐρίοις τοὺς ὄνυχας ἑάλω μᾶλλον, ἢ θηρᾶσαι δεδύνηται.

Τὸ μεῖζον ἀεὶ τοῖς καταδεεστέροις καθέστηκε σφαλερόν.

---

20. Μῦθος τῆς ἀλώπεκος, παραινῶν μὴ βλέπειν τὰ μείζονα.

'Αλώπηξ λέοντι συνῆν ἐν ὑπηρέτου προσχήματι· καὶ ἡ μὲν ἄγρας ἐμήνυεν· ὁ δὲ ἐμπίπτων, ἐλάμβανε. ἑκατέρῳ τοίνυν πρὸς τὴν ἀξίαν διῃρεῖτο μοῖρα· ζηλοτυπήσασα δὲ ἡ ἀλώπηξ τὴν πλεόνων τὸν λέοντα, θηρᾷν, ἀντὶ τοῦ μηνύειν ᾑρεῖτο καὶ πειρωμένη ποίμνης τι λαβεῖν, κατέστη πρότη τοῖς θηρῶσιν εἰς θήραμα.

"Αρχεσθαι μᾶλλον ἀσφαλῶς ἄμεινον, ἢ κρατεῖν σφαλερῶς.

Μῦ-

21. Μῦθος ὁ τῶν προβάτων, παραινῶν ἀπατῶσι μὴ πείθεσθαι.

Οἱ λύκοι πρὸς τὰ πρόβατα. τί δὲ ἡμῖν ἄσπονδος ἀεὶ καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος; αἴτιοι δὲ οἱ κάκιστα ἀπολούμενοι κύνες· οἳ προσιόντας δὲ ἡμᾶς ὑλακτοῦσιν· οὐδὲν δὲ ἠδικηκότας, συγκρούουσιν· ἀλλ' εἰ τούτους ἐκ ποδῶν καταστήσετε, σπονδαὶ ἐνθένδε καὶ διαλλαγαὶ καταστήσονται, εἶπεν εἰς ἀπάτην· τὰ δὲ, ῥαδίως ὑπήγετο· καὶ οἱ μὲν κύνες ἐλήλαντο· αὐτὰ δὲ ἔρημα φυλακῆς διεφθείρετο.

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν, ὑποστήσῃ τὸν κίνδυνον.

22. Μῦθος ὁ τῆς ἐλαίας καὶ τῆς συκῆς, σωφρονεῖν παραινῶν τῇ νεότητι.

Ἐλαία κατεγέλα συκῆς, ὡς αὐτὴ μὲν ἀνθοῦσα, πρὸς ἅπασαν ὥραν· συκῆς δὲ τὸ ἄνθος συμμεταβαλλούσῃ, ταῖς ὥραις, αἷς καὶ καταῤῥυεῖσα χιὼν· τὴν μὲν ἐλαίαν κομῶσαν εὑροῦσα, τοῖς θαλλοῖς ἐνιζάνουσα, σὺν τῷ κάλλει καθάπαξ ταύτην διέφθειρεν, τὴν δὲ φύλλων εὑροῦσα γυμνὴν, οὐδὲν ἠδίκει πρὸς γῆν ὑπεῤῥέουσα.

Κάλλος μὴ σωφρονοῦν, τοῖς κεκτημένοις καθέστηκεν ὄνειδος.

23. Μῦθος τῶν λαγωῶν, τοὺς ἀτυχοῦντας ψυχαγωγῶν.

Θάνατον ἑαυτῶν κατεψηφίζοντο λαγωοὶ, καὶ τελευτᾶν μὲν ἐδόκει· τὸ δὲ ὅποι, ζητεῖν ὑπελείπετο· λίμνην δὲ τοῦ θανάτου προσήκοντα χῶρον ὁρίσαντες, ἔθεον ἅπαντες ὡς παρὰ ταύτην ἀποθανούμενοι. προσιόντων δὲ τὸν κτύπον οὐκ ἤνεγκαν οἱ παρὰ τὰς ὄχθας διατρίβοντες βάτραχοι· τοὺς δὲ τῆς λίμνης μυχοὺς κατελάμβανον. καὶ δὴ πρεσβύτης ἑωρακὼς λαγωὸς, Λυέσθω, ἔφη, τοῦ θανάτου ἡ ψῆφος· πεφήνασι γὰρ ἡμῶν ἀνανδρότεροι.

Ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀτυχήσαντας οἱ μᾶλλον κακοπραγήσαντες.

24. Μῦθος ὁ τῶν βατράχων, παραινῶν κρινεῖν περὶ τοῦ κέρδους τὸ ὑπισχνούμενον.

Ὁ βάτραχος τῆς τῶν ἰατρῶν κατηλαζονεύετο τέχνης. πάντα μὲν εἰδέναι φάρμακα γῆς ὑπισχνούμενος. πᾶσι δὲ μόνος εἰς ὑγιείαν ἀρκέσειν. καὶ παρεστῶσα, τοῖς λόγοις ἀλώπηξ, τὸ ψεῦδος ἀπὸ τοῦ χρώματος ἤλεγχεν· τί δῆτα λέγουσα νόσου μὲν τοὺς ἄλλους ἐλευθεροῖς· νόσου δὲ φέρεις ὅτι τῆς ὄψεως σύμβολον;

Ἀλαζονεία, τὸν ἔλεγχον οἴκοθεν εὕρατο.

25. Μῦθος ὁ τοῦ λύκου, παραινῶν μὴ φαύλους εὐεργετεῖν.

Λύκῳ περιεπάρη ὀστέον· καὶ ἐζήτει τὸν ἰασόμενον. ἑκάστου δὲ τὴν πρὸς αὐτὸν ἴασιν φεύγοντος, μόνη τῶν ἄλλων ἐπὶ ῥητοῖς ὑπέσχετο ποιήσειν ἡ γέρανος. καὶ θεῖσα τὴν κεφαλὴν, ἐξαιρεῖται τοῦ πάθους τὸν λύκον, καὶ προσαιτουμένη μισθὸν τῆς ἰάσεως, ἀρκοῦντα μισθὸν ὁ λύκος ἔλεγεν τὴν κεφαλὴν ἔχειν ἀκέραιον.

Πονηροὶ σωθέντες ἀδικοῦσι τοὺς σώσαντας.

26. Μῦθος ὁ τῶν μυῶν, παραινῶν στέργειν τὰ μέτρια.

Μῦς ἀρουραῖος ἀστικῷ γίνεται φίλος μυῒ, καὶ τὴν φιλίαν πιστούμενος, πρῶτος εἰς ἀγρὸν τὸν ἀστικὸν παρελάμβανεν· καὶ ξενίαν αὐτῷ παρετίθει καὶ τράπεζαν· ἃ φέρειν οἶδε τοῖς ἐνοικοῦσιν ἀγρόν· ἀμειβόμενος δὲ τὴν ξενίαν ὁ ἀστικὸς, εἰς ἄστυ τὸν ἀρουραῖον ἐκόμιζεν, καὶ εἰς ἀνδρὸς εὐπόρου παρελάμβανεν οἶκον. ὡς δὲ τῶν ὄντων ἤδη προσάπτεσθαι ἤθελον, προσπεσών τις ἀνέκοπτε. καὶ τοσαυτάκις τῶν ἐν τοῖς ὄψοις ἀπηλαύνοντο πείρας, ὁσάκις ἐπειρῶντο μεταλαμβάνειν. καὶ τελευταῖον ὁ ἀρουραῖος, ἄπειμι, ἔφη, τὴν ἐν ἀγροῖς προῃρημένην μετριότητα, τὴν ἐν ἄστει τρυφῆς.

Οὕτως οἱ μέτρια κτώμενοι, τῶν πλουτούντων εἰσὶν αἱρετώτεροι.

27. Μῦθος ὁ τῶν μελισσῶν καὶ τοῦ ποιμένος, παραινῶν πονηροῖς μὴ πίθεσθαι κέρδεσιν.

ΕΝ κοίλῃ δρυΐ, μέλι κατειργάζοντο μέλισσαι· ποιμὴν δέ τις αὐταῖς ἐργαζομέναις περιτυχὼν, ἀφελέσθαι προῃρεῖτο, τοῦ μέλιτος· αἱ δὲ ἄλλ' οὐκ ἢν ἄλλως περιϊπτάμεναι, αὐτὸν ὤθουν τοῖς κέντροις· καὶ τελευταῖον ὁ ποιμὴν, Ἄπειμι ἔφη, μηδὲν δεόμενος μέλιτος, εἰ δεῖ μελίσσαις περιτυχεῖν.

Τὰ κακὰ κέρδη, τοῖς δρῶσι κίνδυνος.

28. Μῦθος ὁ τοῦ ἀετοῦ καὶ τοῦ δράκοντος, παραινῶν ἀρχεσθαι χάριτος.

ΔΡάκων καὶ ἀετὸς συμπλακέντες ἀλλήλοις ἐμάχοντο, καὶ ὁ μὲν δράκων, εἶχε τὸν ἀετὸν συλλαβών· γεωργὸς δὲ ἰδὼν, λύσας τὴν πλοκὴν τοῦ δράκοντος, αὐτονόμον ἀφῆκε τὸν ἀετόν. χαλεπήνας δὲ ἐπὶ τούτοις ὁ δράκων, ἰὸν ἀφῆκε τῷ τοῦ σώσαντος πόματι, πιεῖν δὲ τοῦ γεωργοῦ πρὸς ἄνοιαν μέλλοντος, ὁ ἀετὸς καταπτὰς, τῶν τοῦ γεωργοῦ χειρῶν ἐξαιρεῖται τὴν κύλικα.

Τοὺς εὖ ποιοῦντας μένουσι χάριτες.

29. Μῦθος ὁ τοῦ κόρακος καὶ τῆς ἀλώπεκος, παραινῶν ἀπατῶσι μὴ πείθεσθαι.

ΤΩι κόρακι τὸ θήραμα τυρὸς ἦν, καὶ ἐν μετεώρῳ φέρων ἐκάθητο· ἰδοῦσα δὲ ἀλώπηξ, ἀπάτῃ περιενόσει τὸν κόρακα· τί ταῦτα, λέγουσα, μετειότητι μὲν ὁ κόραξ διενήνοχεν

νεώσγεν σώματος· χροιὰν δὲ φέρεις τῇ τῶν ὀρνίθων ἡγεμονίᾳ πρέπουσαν· εἰ δὲ φωνὴν παρῆν, ἅπασαν εἶχες τὴν τῶν ὀρνίθων ἀρχήν. ταῦτα δὲ εἶπεν πρὸς ἀπάτην. ὁ δὲ ὑπαχθεὶς, τὸν τυρὸν ἐκβαλὼν, ἀνέκραγε μέγιστον, φωνῆς ἐπίδειξιν τὴν ἀφαίρεσιν ποιῶν τοῦ θηράματος. ἡ δὲ λαβοῦσα, φωνὴν μὲν, ὦ κόραξ, εἶπεν, πρόσεστι· ὁ δὲ νοῦς ἐκλέλοιπεν.

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν, ὑποστήσῃ τὴν βλάβην.

---

30. Μῦθος ὁ τοῦ συὸς, ἑκάστῳ διδοὺς τὰ οἰκεῖα μαθεῖν.

ΕΞ ἀγροῦ τις ἤλασεν σῦν, αἶγα, καὶ πρόβατον. ὄνος δὲ πάντα ἦγεν εἰς ἄστυ. καὶ τὰ μὲν ἄλλα καθίστη σιγῇ· μόνη δὲ ἡ ὗς μεγέθει βοῆς παρηνώχλει τὸν ἄγοντα· καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν, τί δῆτα, ἔφη, κομιδῇ ἥσυχον ἅμα τοῖς ἄλλοις οὐ ποιῇ; ὅτι γάλακτος μὲν ἕνεκεν αἶξ· ἐρίων δὲ χάριν ἄγεται πρόβατον· ἐγὼ δὲ σφαγῆς, προσεῖπεν ἡ ὗς.

Οἶδε τὴν πρόφασιν ἕκαστος τὴν ἰδίαν.

---

31. Μῦθος ὁ τοῦ κολοιοῦ, παραινῶν τὴν πλεονεξίαν μισεῖν.

ΚΆλλους ἦν ἀγών· καὶ παρὰ τῷ Διῒ κριθησόμενοι πάντες οἱ ὄρνεις ἐφοίτων, Ἑρμοῦ τὴν κυρίαν ὁρίζοντος· ποταμούς τε καὶ λίμνας ἅπαντες κατελάμβανον, τὰ μὲν φαῦλα τῶν πτερῶν ἀποβάλλοντες· τὰ δὲ κρείττω φαιδρύνοντες. κολοιὸς δὲ οὐδὲν εὐπρεπὲς ἔχων ἀπὸ τῆς φύσεως, ἃ τῶν ἄλλων ἐξέπιπτε, ταῦτα οἰκεῖον συνέθηκε κόσμον· γλαὺξ δὲ μόνη ἐπιγνοῦσα, τὸ ἑαυτῆς ἀφῃρεῖτο τὸν κολοιόν. καὶ τὰ ἄλλα πράττειν ἀνέπειθεν. ἀφαιρεθεὶς δὲ τὰ παρὰ πάντων ὁ κολοιὸς, γυμνὸς εἰς τὴν Διὸς ἀφίκετο κρίσιν.

Νόμος ἐπείσακτος, αἰσχύνη τοῖς ἔχουσι.

32. Μῦθος ὁ τοῦ τοξότου, λέγων πλείονα τὴν ἐπιβουλὴν τῶν οἰκείων ἀνδρῶν.

Τοξότης ἀετοῦ κατεστοχάζετο· καὶ βέλος ἀφεὶς, εἷλε τὸν ἀετόν· ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ ἀετὸς, καὶ τὸ βέλος ἰδὼν ἐπτερωμένον τοῖς οἰκείοις πτεροῖς, ἔφη, τὰ παρ' αὐτοῦ τοῖς πολλοῖς πράγματα οἰκείων ἐπιβουλή.

33. Μῦθος ὁ τοῦ ἁλιέως καὶ τοῦ αὐλητοῦ, παραινῶν τῇ τέχναις προσφόρως χρήσασθαι.

Ἀνὴρ ἁλιεὺς ὁμοῦ καὶ αὐλεῖν ἐπιστάμενος, τοὺς αὐλοὺς λαβὼν καὶ τὰ δίκτυα παρὰ τὴν θάλασσαν, οὐδὲν εἶχε λαβεῖν. ὡς δὲ τοῖς αὐλοῖς ἠπόρει θήραν τούτους ἀφεὶς, ἐπὶ τὸ δίκτυον ἤει· χρώμενος εἷλεν ἃς αὐλῶν οὐκ ἐθήρασεν.

Γέρας αἱ τέχναι τοῖς προσήκουσι πράγμασι νέμουσιν.

34. Μῦθος λέοντος καὶ ἀνθρώπου, παραινῶν δικαιοσύνην ἀγαπᾶν, καὶ μὴ μεγαλαυχεῖν.

Εἰς ἔριν ἀλλήλοις ἀνήρ τε καὶ λέων προῆλθον· καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ τὸ τῶν ἀνθρώπων κρεῖττον ἀπέφηνε γένος· ὁ δὲ τοῖς λέουσιν ἐδίδου τὸ πλέον. ἁμιλλωμένων δὲ περὶ τοῦ κρείττονος, πίστιν ὁ ἀνὴρ ἐξ ἀνδρὸς εἰκόνος ἐλάμβανε, ἐν ᾗ λέων ἐγέγλυπτο ἐξ ἀνδρὸς ἁλισκόμενος· καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὁ λέων,

εἰ δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ἦσαν οἱ γλύφοντες, πλείους ἂν εἶδες ἐδαμακότας ἐκ λεόντων ἀνθρώπους, ἢ παρὰ ἀνθρώπων λέοντας.

Ὁ τοῖς ἴσοις δικαίων χρώμενος, οὐκ ἀπορήσει τῆς νίκης.

---

35. Μῦθος τοῦ κυνὸς, παραινῶν ἀπληστίαν φεύγειν.

ΚΡέας ἁρπάσας τις κυῶν παρ' αὐτὴν δίῃει τὴν ὄχθην τινὸς ποταμοῦ· καὶ θεωρῶν τὴν σκιὰν διπλασίαν τοῖς νάμασιν, ὃ μὲν εἶχεν, ἀφῆκε· πειρώμενος δὲ λαβεῖν τὸ μεῖζον, συνδιαμαρτάνει μετὰ τοῦ μέρους τοῦ πλείονος.

---

36. Μῦθος τῆς δρυὸς καὶ τοῦ καλάμου, παραινῶν μὴ ἰσχύϊ θαῤῥεῖν.

ΕΙς ἔριν δρυῒ καθίστατο κάλαμος· ἡ μὲν γὰρ αὐτὴν τῆς ἰσχύος ἐθαύμαζε, καὶ πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων ἀντέχειν ἠλαζονεύετο μάχην. τῆς δὲ ἀσθενείας κατηπιᾶτο τὸν κάλαμον, εἴκειν ἅπασι πεφυκότα τοῖς πνεύμασι. ταύτῃ τοι· καὶ πνεύσαντος ἀνέμου σφοδροτέρου, ἡ μὲν πρόῤῥιζος ἀνατετραμμένη κατέπεσε· ὁ δὲ ἀκέραιος καταklινόμενος ἔμεινε.

Ὁ καιροῖς ὑπείκων, οὐκ ἐκπεσεῖται τοῦ σώζεσθαι.

---

37. Μῦθος τῆς ἀμπέλου.

ΑΜπελος ἐκόμα βότρυσι· παραπλήσιον δὲ ἦν τοῖς καρποῖς καὶ τὸ βλάστημα. τράγος δέ τις ὕβρει χρώμενος πλείονι τὴν ἄμπελον παρέτρωγε, καὶ διελυμαίνετο προσπαίων τοῖς βλαστήμασιν· ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη, μένει σοι

τῆς ὕβρεως δίκη, σὺ μὲν γὰρ οὐ μικρὸν ὕστερον ἱερεῖον τοῖς θύμασιν· ἐγὼ δὲ παρ' ἐμαυτῆς ἀντιπαρείσω τὸν οἶνον.

Ἃ δρᾷ τις, καὶ πείσεται.

38. Μῦθος ὁ τοῦ γεωργοῦ καὶ τῆς Ἀλώπεκος.

Γεωργῷ πονηρῷ φθόνον ἐμπιεῖ τὸ τοῦ γείτονος αὐξανόμενον λήϊον, καὶ διαφθείρειν τοὺς ἐκείνου πόνους ἐζήτει· καὶ θηράσας ἀλώπεκα, προσάψας δαλὸν, πρὸς τὸ τοῦ γείτονος ἀφίησι λήϊον· ἡ δὲ καθ' ἧς ἀφεῖτο μὴ παρεῖσα, βουλομένου τοῦ δαίμονος, τὸ τοῦ πέμψαντος ἐνέπρησεν λήϊον.

Πονηροὶ γείτονες, πρῶτον τῆς ἑτέρων μετέχουσι βλάβης.

39 Μῦθος τῆς τροφοῦ καὶ τοῦ λύκου, παραινῶν μὴ ἐλπίδι μένειν περὶ ἐκβάσεως.

Τιθήνη ἐλύπει δακρύον παιδίον· ὡς δὲ ἐνοχλούμενον οὐκ ἐπαύετο, ἠπείλει λύκῳ παραδοθῆναι, εἰ μὴ παύσαιτο· λύκος δέ τις παρατυχὼν, ἔμενε τὸν λόγον ἐκβῆναι πρὸς ἔργον· καὶ τὸ μὲν παιδίον ἐδεδώκει πρὸς ὕπνον, κενὸς δὲ ὁ λύκος ἀπεχώρει θήρας, τῆς τε παρούσης, καὶ τῆς ἀλλαχόθεν ἐλπιζομένης γενήσεως.

Ἄπορον ἐλπὶς μὴ περιλαβοῦσα τὴν ἔκβασιν.

40. Μῦ-

40. Μῦθος ὁ τοῦ κόρακος, παραινῶν τῇ φύσει μὴ πειθαρχεῖν.

Ἑωρακὼς τὸν κύκνον ὁ κόραξ ἐζήλου τοῦ χρώματος. οἰηθεὶς δὲ εἶναι τοιοῦτον, οἷς ἀπελούετο, τοὺς βωμοὺς ἐκλιπὼν, ὅθεν ἐτρέφε, τοῖς λίμναις καὶ ποταμοῖς ἐνδιέτριβε. καὶ τὸ μὲν σῶμα φαιδρύνων, οὐκ ἤμειβε. τροφῆς δὲ ἀπορῶν διεφθείρετο.

Φύσιν οὐκ οἶδε μεταβάλλειν ἡ δίαιτα.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ.

Περὶ Ἀνθρώπου καὶ λιθίνου Λέοντος.

ΑΝδρὸς ποσὶν πατεῖτο πέτρινος Λέων.
Καί τις Λέοντί φησι, τί ἰσχὺν βλέπεις;
Ἀλλ᾽, εἰ Λέοντες εἶπεν, ᾔδεισαν γλύφειν,
Πολλοὺς ἂν εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι ἐπ᾽ ἀρετῇ οὐ δεῖ σεμνύνεσθαι.

2. Περὶ Λέοντος κοιμωμένου καὶ Μυός.

ΛΕ'οντος ὑπνώττοντος, αὐχένος μέσον
Διέδραμεν Μῦς, ὃς δ᾽ ἀνέστη συντόμως,
Γελᾷ δ᾽ Ἀλώπηξ καὶ Λέων ἀπεκρίθη.
Οὐ μὴν πτοοῦμαι, τὴν ὁδὸν ἀνατρέπω.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι οὐ δεῖ καὶ μικρὰν περιφρόνησιν ὑποφέρεσθαι.

3. Πε-

3. Περὶ Λέοντος, καὶ Κάπρου καὶ Γυπῶν.

Λέων μάχην ἔστησε πρὸς ποτὲ Κάπρον.
Γῦπες δ' ἄνωθεν ἐσκόπευον τὴν ἔριν,
Βρῶσιν τὸν ἡττηθέντα ποιῆσαι τάχα.
Φίλους δ' ὁρῶντες ἠστόχουν τῶν ἐλπίδων.

Ἐπιμύθιον.
Ὅτι οὐ δεῖ ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρειν.

4. Περὶ Δορκάδος καὶ Λέοντος θυμωθέντος.

Λέοντα Δορκὰς ὡς ἴδεν μεμηνότα,
Ὦ μοῖρα θηρῶν, εἶπεν, ἀθλιωτάτη.
Εἰ σωφρονῶν γε δυσκάθεκτος εἶ Λέων,
Πῶς νῦν μανεὶς οὐ μεστὰ δακρύων δράσεις.

Ἐπιμύθιον.
Ὅτι ἐξουσίαν ἔχοντα οὐ δεῖ θυμοῦσθαι.

5. Περὶ Λέοντος, Ὄνου, Ἀλώπεκος.

Λέων, Ὄνος, Κερδώ τε πρὸς θήραν ἴον.
Ὄνου δὲ ταύτην εἰς τρίτον δεδασμένου,
Λέων κατεσπάραξε. Κερδὼ δὲ πλέον
Ἔνειμεν αὐτῷ, σωφρονισθεῖσ' ἐξ Ὄνου.

Ἐπιμύθιον.
Ὅτι δεῖ ἐξ ὧν πάσχουσιν ἕτεροι, παιδεύεσθαι.

6. Πε-

6. Περὶ Ὄνου βαστάζοντος εἴδωλον.

Ὤμοις Ὄνος παρῆγεν ἀργυροῦν βρέτας,
Ὅπερ συναντῶν πᾶς τις αὖ ἐπροσκύνει·
Τύφῳ δ' ἐπαρθεὶς, μὴ θέλων μένειν Ὄνος,
Ἤκουσεν, οὐ Θεὸς σὺ, τὸν Θεὸν δ' ἄγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τοὺς ἐν ἀξιώμασι τιμωμένους δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἄνθρωποί εἰσιν.

7. Περὶ παιδὸς ἐσθίοντος σπλάγχνα.

Βοὸς φαγὼν παῖς εἰς ἑορτὴν ἔγκατα,
Οἴμοι κέκληγ' ὡς σπλάγχνα, μῆτερ, ἐκχέω·
Ἡ δ' αὖ γελῶσα, μὴ φοβοῦ τέκνον, ἔφη.
Τῶν σῶν γὰρ οὐδὲν, ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτρίων.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι δεῖ τἀλλότρια ἀντιστρέφειν καὶ μὴ γογγύζειν.

8. Περὶ Ἀλώπεκος καὶ Βάτου.

Φραγμὸς Ἀλώπηξ ὡς ὑπερβαίνειν θέλων,
Ὀλισθάνουσα, καὶ βάτου δεδραγμένη,
Ἔξεσο πέλμα, λοιδορεῖ δὲ τὴν βάτον.
Μέμφου σεαυτὴν, μὴ μέ γε, κεῖνος φάτο.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν κακὰ σιωπῶντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων κατηγοροῦντας.

9. Περὶ Κώνωπος καὶ Ταύρου.

Κώνωψ καθῖσε πρὸς κέρας Ταύρου πάλαι.
Ὅν τἄρ' κέλευεν, εἴ γ' ἄρ' ἐκπτῆναι θέλει.
Ἤκουσε δ', ὧ τἄρ' οὐκ ἔγνω καθημένον,
Οὔτω γὰρ μὴ πτήσαντος αἴσθησιν λάβῃ.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς εἶναι ἢ σοφοὺς, ἢ δυνατοὺς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δέ.

10. Περὶ Ἐλάφου καὶ Ἀμπέλου.

Ἔλαφον ἐξήλαυνον οἱ κυνηγέται,
Ἥ τις δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη,
Τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἀμπέλων,
Κυνηγέτουσιν ἐνδίκως ἐθηράθη.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς κακοποιοῦντας τοὺς αὐτῶν εὐεργέτας;

11. Περὶ Ὄφεως καὶ Γεωργοῦ.

Ὄφιν θέλων τὶς ἀντ' ὀλέθρου παιδίου
Πλήττειν, πέτραν τ' ἔσχισε, καὶ φιλεῖν θέλεν.
Ὄφις δέ φησι πῶς γένοιντο συμβάσεις,
Ἕως σὺ τύμβον τοῦ δ', ἐγὼ πέτραν βλέπω;

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι ἀδιάλλακτοί εἰσιν.

12. Περὶ Παιδὸς καὶ Σκορπίου.

ΩΣ ἀκρίδας θήρευε, παῖς τις Σκορπίῳ
Προὔνε χεῖρας. ὃς δὲ μὴ ψαύσῃς, ἔφη.
Ὡς εἶχε μου ψαύσειας, ἐκ κόλπων στένων,
Καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκενώσεις ἀκρίδας.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις μὴ συμμίγνυσθαι.

13. Περὶ Συὸς καὶ Μυός.

ΣΥ͂ς εἷλκέ τις Μοῦν ἔργον ὄντ' ἀσπίας.
Ὁ ὗς χαλκέες βλέποντες, ἔστησαν γέλων.
Ὁ Μοῦς δ' ἔτι ζῶν εἶπε μεστὸς δακρύων,
Ὡς οὐδὲ Σοῦ δύνασθε κἂν τρέφειν ἕνα;

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν παραπτώματα παραβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελῶντας.

14. Περὶ Ὄνου καὶ Λεοντῆς.

ΦΕ'ρων Λέοντος δέρμα τοῖς ὤμοις Ὄνος.
Ηὔχει Λέων εἶναί τις αἰπόλους βλέπων.
Ἐπεὶ δὲ γυμνὸς τῆς Λεοντῆς εὑρέθη,
Τοῦτον μύλων ἔμνησε τῆς ἀταξίας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμαὶ τάχισται λύονται.

15. Περὶ Τράγου καὶ Ἀμπέλου.

Τράγῳ προσεῖπεν ἄμπελος, βλάπτεις σύ με
Κείρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ οὐκ ἔστι χλόη;
Ὅσον γὰρ ἂν βλάψῃς, εὑρήσω τάχα
Πρὸς θυσίαν σὴν εἰς Θεοὺς οἶνον βλύσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλάκις θέλων τις ἀδικεῖν τινα, ὠφελεῖ αὐτόν.

16 Περὶ Ἀνδρὸς καὶ Γαλῆς γυναικός.

Ἀνὴρ γαλῆν γυναῖκα πρὸς δόμους ἄγει.
Παρὼν δὲ κύπρεις εἰς ἑορτὴν τοῦ γάμου.
Νύμφη δὲ μῦν βλέψασα, συντόνῳ τάχει
Δίωκε τοῦτον, μὴ τραπεῖσα τὴν φύσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τὸ ἐκ φύσεως ὂν οὐ μετατρέπεται.

17. Περὶ Δορκάδος τῆς τῶν ποδῶν λεπτότητα μεμφομένης.

Πηγαῖς ὁρῶσα Δορκὰς αὐτῆς τοι θέαν,
Λεπτοὺς πόδας μωμεῖτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα.
Λέων δ' ἐπεὶ δίωκε, τούτους ἠγάπα,
Κέρα καθυβρίζουσα, θήρας ὡς πάγην.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλάκις τις ὠφελεῖται, ἐξ ὧν δοκεῖ βλάπτεσθαι.

18. Περὶ Ἀλώπεκος καὶ Σταφυλῆς.

Κερόεν βότρυν βλέπουσα μακρᾶς ἀμπέλου,
Πρὸς ὕψος ἦρτο, καὶ καμοῦσα πολλάκις
Ἑλεῖν ἀπεῖπε. πρὸς δ' ἑαυτὴν τοῦτ' ἔφη,
Μὴ κάμνε· ῥάγες ὀμφακίζουσιν μάλα.

Ἐπιμύθιον.
Πρὸς τοὺς πιοῦντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

19. Περὶ Κόρακος καὶ Ἀλώπεκος.

Τυρὸν Κόραξ ἔδακνε, Κερδὼ δ' ἠπάτα,
Εἰ γλῶσσαν εἶχες, ζηνὸς ἦς ὄρνις μέγας.
Εὐθὺς δ' ὁ τοῦτον ῥίψεν, ἡ δ' αὐτὸν φάγεν.
Ἔχεις Κόραξ ἅπαντα, νοῦν κτῆσαι μόνον.

Ἐπιμύθιον.
Πρὸς τοὺς ἐπὶ κολακείαις χαίροντας.

20. Περὶ Βατράχων καὶ Ἡλίου.

Γάμοις ἔχαιρον Βάτραχοι τοῦ ἡλίου.
Καί τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν, ὦ δειλὸν γένος.
Εἰ γὰρ μόνας τρέμοιμι αὐγὰς ἡλίου,
Τίς, εἴγε τεκνώσειε. τοῦτον βαστάσει;

Ἐπιμύθιον.
Πρὸς τοὺς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ ἀγνωσίας χαίροντας

21. Περὶ

21. Περὶ ὄρνιθος ὠὸν χρυσοῦν τικτούσης, καὶ φιλαργύρου.

Ἔτικτε χρυσοῦν ὠὸν ὄρνις εἰσάπαξ
Καί τις πλανηθεὶς χρυσεραστὴς τὰς φρένας.
Ἔκτεινε ταύτην, χρυσὸν ὡς λαβεῖν θέλων·
Ἐλπὶς δὲ μεῖζον δῶρον ὤλεκε τύχης.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν ἐκ μικροψυχίας ἐμπίπτοντας.

22. Περὶ ἀστεροσκόπου καὶ ὁδοιπόρου.

Ἄστροις προσκοπῶν τις ἀστεροσκόπος.
Πίπτει λαθηθὼς πρὸς φρέαρ· τυχὼν δέ τις
Ὁδοιπόρος, στένοντι ταῦτ' ἔφη λέγων,
Νοῦν θεὶς ἄνω, βέλτιστε τὴν γῆν οὐ βλέπεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεστῶτα μὴ γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκειν.

23. Περὶ Ἵππου καὶ Κάπρου.

Ἤριζεν Ἵππος ἀγριωτάτῳ Κάπρῳ,
Ὁρμῶν δὲ θηρὸς Ἵππος οὐ σθένων ὅλως,
Ἑαυτὸν ἐκδέδωκεν, εὑρὼν σύμμαχον
Εὔπειρον ἄνδρα πρὸς σφαγὴν τοῦ θηρὸς

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι δι' ἔχθραν τινὲς καὶ εἰς δουλείαν ἑαυτοὺς ἐμβάλλουσιν.

24. Περὶ ἀνδρὸς μιξοτρίχου καὶ δυοῖν ἑταίραιν.

Ἐρωμένας δύ' εἶχεν ἀνὴρ μιξότριξ,
Χρόνῳ δ' ἐνιαυσίως χῆμαι πάντη καὶ τρόπῳ,
Ἡ μὲν μελαίνας, ἡ δὲ λευκὰς ἔκφερεν,
Ἐξ ὧν ψιλωθεὶς, πᾶσιν ὤφθη γέλως.

Ἐπιμύθιον.
Πρὸς τοὺς εἰς δύο ἐναντία πράγματα ἑαυτοὺς ἐμβάλλοντας.

25. Περὶ Ἀετοῦ τε καὶ Κολοιοῦ.

Ἀρνὸν καταπτὰς Ἀετὸς καθαρπάσας,
Ἰδὼν Κολοιὸς, ἐν ἐκείνῳ πράττει τάδε·
Ὃν εἷλε ποιμήν. παῖς δ' ἐφώνει τοῦτό τι,
Ἐμοὶ Κολοιὸς, Ἀετὸς δ' αὐτῷ πέλει.

Ἐπιμύθιον.
Ὅτι οὐ δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς κρείττονας.

26. Περὶ Κολοιοῦ καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Ἀλλοτρίοις πτεροῖσιν ἠμφιεσμένος,
Ηὔχει Κολοιὸς ὀρνέων διαφέρειν.
Πρῶτον δὲ δῶρον ἡ Χελιδὼν ἥρπακει,
Μεθ' ἣν ἅπαντες, εἶτα γυμνὸς εὑρέθη.

Ἐπιμύθιον.
Ὅτι τὸ ἐξ ἐράνου κάλλος διαλύεται.

27. Περὶ Ἀετοῦ τοῦ καὶ οἰστοῦ.

Βέλει τὸ στῆθος Ἀετὸς τρώθη πάλαι,
Ἀλγῶν δὲ λοιπὸν ἦστο πολλὰ δακρύων.
Βλέπων δ᾽ οἰστὸν εἶπεν ἐπτερωμένον,
Βαβαὶ, πτερόν με τοῦ πτερωτὸν ὀλλύει.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πάσχοντας.

28. Περὶ θηρῶν καὶ ὀρνέων μάχης καὶ Στρουθοῦ.

Πᾶσι πεφύκει θηρσὶ καὶ πτηνοῖς μάχη,
Ἦλω λίβυσσα Στρουθὸς, ἣ τοὺς δ᾽ ἐπλάνα,
Εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέρους δὲ θηρίον,
Πτηνοῖς κέρας δεικνῦσα, τοῖς θηρσὶ πόδας.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δουλεύοντας, καὶ πλανῶντας ἀμφοτέρους.

29. Περὶ Χελιδόνος καὶ Κριτηρίου.

Πῆξε Χελιδὼν νεοσσιὰν Κριτηρίου
Ὕπερθεν ἧσπερ τὴν γονὴν βλάπτει Δράκων.
Ἡ δ᾽ αὖτ᾽ ἔφησεν, ὦ πολυστόνου τύχης,
Ὅπου γὰρ ἐκδίκησις, ἐβλάβην μόνη.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς παθόντας κακὸν ἀπὸ καλῶν ἀνθρώπων.

30. Περὶ

30. Περὶ τριῶν Βοῶν ὁμοφρόνων, εἶτα ἀσυμφρόνων καὶ Λέοντος.

Ὁμόφρονες νέμοντο τρεῖς ὁμοῦ Βόες,
Οὓς οὐδὲ θὴρ ἔβλαπτε πολλάκις Λέων.
Ἔχθρας δὲ μίσει, καὶ μάχης διαστάσας,
Ἕκαστον ἐκβέβρωκε γυμνὸν ὡς ἕνα.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς χωριζομένους ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ διὰ τοῦτο κακῶς πάσχοντας.

31. Περὶ Γεωργοῦ καὶ Γεράνου.

Ἔθνει Γεράνων πῆξέ τις σπορεὺς πάγην.
Μεθ' ὧν Πελαργὸν εἷλεν, ὅς θρηνεῖ μέγα.
Ἔφη δ' ἀγροβοὺς, ὡς φίλος μὲν εἶ σύ μοι.
Ἀλλ' ἡ πάγη λαβοῦσα σὺν κακοῖς ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς φίλον τινὸς, ἐνούμενον τοῖς ἐχθροῖς τοῦ φίλου αὐτοῦ.

32. Περὶ Κυνὸς καὶ εἰδώλου αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι.

Φέρων ποταμοῦ πλησίον Κύων κρέας,
Κύψας ἑαυτὸν, ἄλλον εἰς ὕδωρ βλέπει.
Καινὸν δὲ λοιπὸν τοῦ κάτω λαβεῖν κρέας,
Ἀπεστερεῖτο καὶ τοῦ οὗπερ ἐκράτει.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μᾶλλον ζημιοῦται.

33. Περὶ Ὄνου καὶ ἁλὸς καὶ Σπόγγων.

ΠΕρῶν ποταμὸν φόρτον ἦγ' ἁλὸς Ὄνος,
Ἐν ᾧ τε καὶ πέπλωκε κουφισθεὶς βάρος.
Σπόγγων δ' ἔπειτα πλῆθος οὕτως ὡς φέρεν,
Πεσὼν ἑκόντι, δυστυχῶς ἀπεπνίγη.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλάκις προσδοκία κέρδους εἰς ζημίαν καταντᾷ.

34. Περὶ Καμήλου καὶ Διός.

ΚΥρτὴ Θεὸν Κάμηλος ἐξῄτει κέρα,
Ἣν ἐξεμυκτήρισε τῆς ἀβουλίας.
Ζημιοῖ γὰρ αὐτὴν λοιπὸν ὦτα καὶ κάραν,
Ὡς ἄν γε παντάπασιν αἰσχίστη πέλῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι δεῖ παρὰ τοῦ Θεοῦ αἰτεῖν τὰ προσήκοντα.

35. Περὶ Λύκου καὶ Ἀρνός.

ΛΥ'κος πρὸς Ἄρνα φησὶν, ὃ πρόσθεν σύ μοι
Ὕδωρ τάραττες; ἁρπάγας πρὸς ἐξέφυ,
Καὶ πῶς ὕδωρ τάραττον ἀγνοῶ ποτε,
Θοίνη γένῃ μοι κἂν θέμις, κἂν μὴ θέμις.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἀδεῶς φανερῶς ἀδικοῦντας.

36. Περὶ

36. Περὶ δειλοῦ Κυνηγοῦ καὶ Ποιμένος.

Δειλὸς Κυνηγὸς πρός τιν' εἶπε ποιμένα·
Εἴπου Λέοντος ἴχνη εἶδες, μοι φράσον.
Σοὶ τοῦτον εἶπεν, ἐθέλεις δείξω πέλας
Ἴχνος. Κυνηγὸς εἶπεν, οὐ ζητῶ πλέον.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς ἀνθρώπους θρασεῖς πρὸς λόγους, καὶ πρὸς ἔργα δειλούς.

37. Περὶ Ἱππότου καὶ Ἀγροίκου.

Ἤτει λαβεῖν Ἀγροῖκον Λαγὼν Ἱππότης.
Λαβὼν δὲ χερσὶ τοῦτον, ἠρώτα, πόσου;
Καὶ πῶλον ἐξήλαυνεν. Ἀγροῖκος δ' ἔφη,
Μὴ σπεῦδε, σοὶ δώρημα τοῦτο προσφέρω.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἐξ ἀνάγκης παραιτουμένους τὰ ἴδια.

38. Περὶ Λύκου καὶ Ὄνου.

Ὀδοῦσιν ἧλον εἷλεν ἐξ Ὄνου Λύκος.
Αἰτῶν δὲ μισθὸν, πλήττεται λὰξ τὴν γένυν.
Λύκος δ' ἔφησε, πῶς μάγειρος ὢν πάλαι
Ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίως;

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμπάνοντας, καὶ ἑτέραν μετερχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

39. Περὶ Λύκου καὶ Γεράνου.

Εἰς λαιμὸν ὀστοῦν ἐμπεπήγει τοῦ Λύκου.
Μισθῷ γ' ἑλὼν Γέρανος, ᾔτει τὴν χάριν.
Ζῷον τράχηλον ἐκ Λύκου λαιμοῦ φέρων,
Μήδ' ἄλλο μηδὲν μισθὸν ἢ τοῦτο σκόπει.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἐπὶ κίνδυνον πρᾶξιν ἐγχειρήσαντας, καὶ μετὰ τὸ σώθημα ζητοῦντας μισθόν.

40. Περὶ Ταύρου καὶ Τράγου.

Ἤλαυνε Ταῦρον ἐξ ἑῆς κοίτης Τράγος.
Ὃν θὴρ Λέων δίωκεν, εἶπεν δὲ στένων,
Εἴπερ με μὴ Λέοντος ἐπτόει φόβος.
Ἔγνως ὅσον Ταύρου τε καὶ Τράγου σθένος.

Ἐπιμύθιον

Πρὸς τοὺς καταδεχομένους ὕβρεις ὑπὸ μικρῶν, διὰ φόβον ἑτέρων μειζόνων.

41. Περὶ Μύρμηκος καὶ Τέττιγος.

Ἤτει τροφὴν Μύρμηκα Τέττιξ ἐν κρύει.
Μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θέρους ὄντος ἔδρας;
Ὡς ἐν θέρει, εἴρηκεν, ᾖδον ὀξέως.
Χειμῶνος ὀρχοῦ, φησὶ, μὴ τροφῆς ἔρα.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς μὴ θέλοντας ἐν νεότητι κοπιᾶν· καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ γήρᾳ πτωχεύοντας.

42. Πε-

42. Περὶ Ὄφεως καὶ Γεωργοῦ.

Ἔθαλπέ τις Γεωργὸς ἐν κόλποις Ὄφιν
Ὥρα κρύους, ἐπεὶ δὲ θέρμης ἥσθετο,
Ἔπληξε τὸν θάλψαντα, κἀκτεινε τάχος.

Ἐπιμύθιον.
Οὕτω κακοὶ ποιοῦσι τοὺς εὐεργέτας.

43. Περὶ Χελιδόνος καὶ Ἀηδόνος.

Ἀγροῦ Χελιδὼν μακρὰν ἐξεπετήθη,
Εὗρε δ᾽ ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
Ἀηδόν᾽ ὀξύφωνον ἡ δ᾽ ἀπεθρήνει
Τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
Χ᾽ ἡ μὲν Χελιδών φησι, φιλτάτη ζώοις,
Πρῶτον βλέπω σε, σήμερον μετὰ Θρᾴκην.
Ἀλλ᾽ ἐλθ᾽ ἐς ἀγρὸν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
Σύσκηνος ἡμῖν, καὶ φίλη κατοικήσεις,
Ὅπου γεωργοῖς, κοὐχὶ θηρίοις ᾄσεις.
Τὴν δ᾽ αὖτ᾽ Ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη,
Ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις.
Οἶκος δέ μοι πᾶς, ἥτε μίξις ἀνθρώπων
Μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.

Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρεῖττον ἐν ἐρήμοις ζῆν ἀλύπως, ἢ συνοικεῖν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

Sequuntur BABRIÆ FABULÆ nunquam hactenus editæ.

1. Κύπρις καὶ Δούλη.

Ἀνδρὸς πόθον μετῆξεν εἰς δούλην Κύπρις.
Ἡ δ' αὖ γ' ἐτίμα τὴν θεὰν καθ' ἡμέραν.
Ἕως καθ' ὕπνους φησὶν μὴ τίμα σύ με
Τὸν ἄνδρα τιμαίνω γὰρ, οὐ ποθῶ σέγε.

Ἐπιμύθιον.

Ὀφείλομεν τὸ αἴτιον στοχάζεσθαι.

2. Ὄρνις καὶ Αἴλουρος.

Κάμνουσαν Ὄρνιν εἶδεν Αἴλουρος νόσῳ.
Πρὸς ἣν ἔφησε, πῶς ἔχεις τὰ τῆς νόσου;
Τρέμουσα δ' εἶπεν, εἰ παρέλθῃς μακρόθεν,
Ζωὴν ὑπέλθω δορκάδων ὑπερτέραν.

Ἐπιμύθιον.

Φυλάττεσθαι πολεμίων ὑπόκεισιν.

3. Λέων καὶ Τοξότης.

Μάχην Λέων συνῆπτεν ἀνδρὶ τοξότῃ
Βέλει τυπεὶς δὲ, θηρσὶν εἶπε τοιάδε.
Εἰ δὴ προπομπὸς εὐπορεῖ τοίους ὄγκ,
Τίς αὐτὸς εἴη συσταδὴν ἁρμημένος.

Ἐπιμύθιον.

Γνωσιμαχεῖν ἐκ πείρας διδασκόμεθα.

4. Κερδώ.

Εἰσδῦσα Κερδὼ πρὸς δρυὸς κοίλης βάθος
Εὕρισκε δαῖτα ποιμένος, καὶ δὴ φάγεν.
Ὡς μὴ προκύπτειν ἐκ πάχους, εἶπεν δέ τις,
Θέλεις προελθεῖν, ὥσπερ εἰσῆλθες γλύου.

Ἐπιμύθιον.

Τὰ ὀλέθρια πάθη ζημίας ἴσας θεραπεύονται.

5. Ἀρνὸς καὶ Λύκος.

Πύργου προκύπτων Ἀρνὸς ἔσκωπτε Λύκον,
Ὡς ἐχθρὸν, ὡς ἥκιστον, ὡς μεστὸν φόνου.
Ἄνω δὲ βλέψας φησὶν οὐ σκώπτεις σύ με.
Πύργος δ', ὅς ἐπλίξε σε πρὸς μέγα θάρσος.

Ἐπιμύθιον.

Καιρῷ μὴ θρασύνεσθε.

6. Καρ-

6. Καρκῖνος καὶ Τέκνον.

Ὀρθῶς βαδίζειν εἶπεν Καρκῖνος Τέκνον·
Μὴ δῆγε λοξὸς τὴν ὁδὸν παρατρέχεις.
Προῆγε μάτερ, καὶ καθηγῦ τῦ τέκνυ.
Κἀγὼ βλέπων ἔψοιμι πρὸς τὰς σὰς τρίβυς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ παραινεῖ τις, ποιείτω.

7. Αἰπόλις καὶ Αἴξ.

Ῥάβδῳ κατῆξεν Αἰγὸς Αἰπόλις κέρας.
Ἡ πρὸς πασῶν ἐδεῖτο δακρύων μέγα.
Μὴ δὴ σαφήσοις ταῦτα πρὸς τὸν δεσπότην,
Ἡ δ' αὖ γέ φησι, πλέον ἠχήσει κέρας.

Ἐπιμύθιον.

Φανερὸν ἁμάρτημα μὴ σαφίζεσθαι.

8. Χελώνη καὶ Ἀετός.

Νωθρὴ Χελώνη σὺν πτεροῖς ἦτει δρόμον
Ὕψει δὲ ταύτην Αἰετὸς συναρπάσας
Ἔρριψε πέτραις, καὶ θλάσας μόλις δ' ἔφη
Κρεῖσσον βάρος μοι μᾶλλον, ἢ πτερῶν τάχος.

Ἐπιμύθιον.

Τῦ ἀδυνάτυ μὴ ἐρᾶν, τῶν δυνατῶν ὀρέγεσθαι.

9. Λέων καὶ Κερδὼ καὶ Γέρανος.

Ἄγρην Γεράνῳ μέριζε καὶ Κερδοῖ Λέων.
Πρώτην δὲ μοῖραν, εἶπεν ὡς νομεὺς ἔχω.
Τὴν δ' αὖ ἑτέραν δέ φησὶ, ὡς ἄναξ φέρω
Τρίτη δ' ὃς ἂν ψαύσειεν ἔργῳ μανθάνοι.

Ἐπιμύθιον.

Ἀνίσοις κοινωνίαν φυλάττεσθαι.

10. Πτῶκες καὶ Βάτραχος.

Θανεῖν ἔθελον πτῶκες, ἢ ζῆν ἐν βίῳ
Ὡς εὐτελεῖς ὡς ὄντες ἀδρανεῖς ἄγαν.
Λίμνῃ δ' ἑαυτοὺς ἐμβαλεῖν ἠπειγμένοι
Ἔσχον φυγόντα βατράχῳ θάρσος μέγα.

Ἐπιμύθιον.

Μὴ ἀπογινώσκειν.

11. Δρῦς.

Δρῦν ἦγε ῥεῖθρον πνεύμασι βεβλημένην,
Αὐτὴ δ' ἄλεξι καὶ δόναξι πεύθετο,
Πῶς εἰσὶν ὀρθοὶ, πνεύμασι δουλόμεθα.
Πτῶσις ἐκείνων ἐστὶν ἡμῶν ἡ στάσις.

Ἐπιμύθιον.

Βίᾳ κρείσσω μὴ ἀντιτάσσεσθαι.

ΚΕΒΗ-

ΚΕΒΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ

ΠΙΝΑΞ.

Ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες ἐν τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ, ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν· ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἔμπροσθε τοῦ νεώ. ἐν ᾧ ἦν γραφή τις ξένη, καὶ μύθους ἔχουσα ἰδίους· οὓς οὐκ ἠδυνάμεθα συμβαλεῖν, τίνες καὶ πόθεν ἦσαν· οὔτε γὰρ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶναι τὸ γεγραμμένον, οὔτε στρατόπεδον, ἀλλὰ περίβολος, ἐν αὑτῷ ἔχων ἑτέρους περιβόλους δύο, τὸν μὲν μείζω τὸν δὲ ἐλάττω. ἦν δὲ καὶ πύλη ἐπὶ τοῦ πρώτου περιβόλου· πρὸς δὲ τῇ πύλῃ ὄχλος ἐδόκει ἡμῖν πολὺς ἐφεστάναι· ἔνδον δὲ τοῦ περιβόλου, πλῆθός τι γυναικῶν ἑωρᾶτο· ἐπὶ δὲ τῆς εἰσόδου τοῦ πρώτου πυλῶνος καὶ περιβόλου γέρων τις, ἑστὼς, ἔμφασιν ἐποίει, ὡς προστάττων τι τῷ εἰσιόντι ὄχλῳ. ἀπορούντων δὲ ἡμῶν περὶ τῆς μυθολογίας πρὸς ἀλλήλους πολὺν χρόνον, πρεσβύτης τις παρεστὼς, Οὐδὲν δεινὸν πάσχετε, ὦ ξένοι, ἔφη, ἀποροῦντες περὶ τῆς γραφῆς ταύτης· οὐ γὰρ τῶν ἐπιχωρίων πολλοὶ ἴσασι, τί ποτε αὕτη ἡ μυθολογία δύναται. οὐδὲ γάρ ἐστι πολιτικὸν ἀνάθημα· ἀλλὰ ξένος τις πάλαι ποτὲ ἀφίκετο δεῦρο, ἀνὴρ ἔμφρων, καὶ δεινὸς περὶ σοφίαν, λόγῳ δὲ καὶ ἔργῳ Πυθαγόρειόν τινα καὶ Παρμενίδειον ἐζηλωκὼς βίον· ὅς τό τε ἱερὸν τοῦτο καὶ τὴν γραφὴν ἀνέθηκε τῷ Κρόνῳ. Πότερον οὖν ἔφην ἐγὼ, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνδρα γινώσκεις ἑωρακώς; Καὶ ἐθαύμασά γε, ἔφη, αὐτὸν πολὺν χρόνον, νεώτερος γὰρ ὤν, πολλὰ καὶ σπουδαῖα διελέγετο· καὶ περὶ ταύτης δὲ τῆς μυθολογίας πολλάκις αὐτοῦ ἠκηκόειν διεξιόντος. Πρὸς Διὸς τοίνυν ἔφην ἐγὼ, εἰ μή τις σοὶ μεγάλη ἀσχολία τυγχάνει οὖσα, διήγησαι ἡμῖν, πάνυ γὰρ ἐπιθυμοῦμεν ἀκοῦσαι, τί ποτέ ἐστιν ὁ μῦθος;

μενος. Οὐδεὶς φθόνος, ὦ ξένοι, ἔφη· ἀλλὰ τοῦτο δεῖ ὑμᾶς ἀκοῦσαι, ὅτι ἐπικίνδυνόν τι ἔχει ἡ ἐξήγησις. Οἷόν τι; ἔφην ἐγώ. Ὅτι, εἰ μὲν προσέξητε, ἔφη, καὶ συνήσετε τὰ λεγόμενα, φρόνιμοι καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε· εἰ δὲ μὴ, ἄφρονες, καὶ κακοδαίμονες, καὶ πικροὶ καὶ ἀμαθεῖς γενόμενοι, κακῶς βιώσεσθε. Ἔστι γὰρ ἡ ἐξήγησις ἐοικυῖα τῷ τῆς Σφιγγὸς αἰνίγματι. ὃ ἐκείνη προυβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις. εἰ μὲν οὖν αὐτὸ συνίη τις, ἐσώζετο· εἰ δὲ μὴ συνίη, ἀπώλλυτο ὑπὸ τῆς Σφιγγός· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης. ἡ γὰρ Ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις Σφίγξ ἐστιν, αἰνίττεται δὲ καὶ τάδε, τί ἀγαθὸν, τί κακὸν τί οὔτε ἀγαθὸν, οὔτε κακόν ἐστιν ἐν τῷ βίῳ. ταῦτ' οὖν ἐὰν μή τις συνίῃ, ἀπόλλυται ὑπ' αὐτῆς οὐκ εἰσάπαξ, ὥσπερ ὁ ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς καταβρωθεὶς ἀπέθνησκεν· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθείρεται, καθάπερ οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ παραδιδόμενοι. ἂν δέ τις γνῷ, ἀνάπαλιν ἡ μὲν Ἀφροσύνη ἀπόλλυται, αὐτὸς δὲ σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ. Ὑμεῖς οὖν προσέχετε, καὶ μὴ παρακούετε. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς εἰς μεγάλην τινὰ ἐπιθυμίαν ἐμβέβληκας ἡμᾶς, εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει. Ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα. Οὐκοῦν φθάνοις ἡμῖν διηγούμενος, ὡς ἡμῶν προσεξόντων οὐ παρέργως, ἐπείπερ καὶ τὸ ἐπιτίμιον τοιοῦτόν ἐστιν. Ἀναλαβὼν οὖν ῥάβδον τινὰ, καὶ ἐκτείνας, πρὸς τὴν γραφὴν, Ὁρᾶτε, ἔφη, τὸν περίβολον τοῦτον; Ὁρῶμεν. Τοῦτο πρῶτον δεῖ εἰδέναι ὑμᾶς, ὅτι καλεῖται ὁ τόπος οὗτος, Βίος· καὶ ὁ ὄχλος ὁ πολὺς, ὁ παρὰ τὴν πύλην ἐφεστὼς, οἱ μέλλοντες εἰσπορεύεσθαι εἰς τὸν βίον, οὗτοί εἰσιν. ὁ δὲ γέρων, ὁ ἄνω ἑστηκὼς, ἔχων χάρτην τινὰ ἐν τῇ χειρὶ καὶ τῇ ἑτέρᾳ ὥσπερ δεικνύων τι, οὗτος Δαίμων καλεῖται· προστάττει δὲ τοῖς εἰσπορευομένοις τί δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον· καὶ δεικνύει ποίαν ὁδὸν αὐτοὺς δεῖ βαδίζειν, εἰ σώζεσθαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ. Ποίαν οὖν ὁδὸν κελεύει βαδίζειν ἢ πῶς; ἔφην ἐγώ. Ὁρᾷς, εἶπε, παρὰ τὴν πύλην θρόνον τινὰ κείμενον κατὰ τὸν τόπον τοῦτον, καθ' ὃν εἰσπορεύεται ὁ ὄχλος, ἐφ' οὗ κάθηται γυνὴ πεπλασμένη τῷ ἤθει, καὶ πιθανὴ φαινομένη, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσα ποτήριόν

τι.

τι; Ὁρῶ· ἀλλὰ τίς ἐστιν αὕτη, ἔφην; Ἀπάτη καλεῖται, φησιν, ἡ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλανῶσα· Εἶτα τί πράττει αὕτη; Τοὺς εἰσπορευομένους εἰς τὸν βίον ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει. Τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; Πλάνη, ἔφη, καὶ Ἄγνοια. Εἶτα τί; Πιόντες τοῦτο πορεύονται εἰς τὸν βίον· Πότερον οὖν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον, ἢ οὔ; Πάντες πίνουσιν, ἔφη· ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖον, οἱ δὲ ἧττον· ἔτι δὲ οὐχ ὁρᾷς ἔνδον τῆς πύλης πλῆθός τι γυναικῶν ἑταιρῶν, παντοδαπὰς μορφὰς ἐχουσῶν; Ὁρῶ. Αὗται τοίνυν, Δόξαι καὶ Ἐπιθυμίαι, καὶ Ἡδοναὶ καλοῦνται· ὅταν οὖν εἰσπορεύηται ὁ ὄχλος, ἀναπηδῶσιν αὗται, καὶ συμπλέκονται πρὸς ἕκαστον· εἶτα ἀπάγουσι. Ποῖ δὲ ἀπάγουσιν αὐτούς; Αἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι, ἔφη, αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι, διὰ τὴν ἀπάτην. Ὦ δαιμόνιε, ὡς χαλεπὸν τὸ πόμα λέγεις. Καὶ πᾶσαί γε, ἔφη, ἐπαγγέλλονται ὡς ἐπὶ τὰ βέλτιστα ἄξουσαι, καὶ εἰς βίον εὐδαίμονα καὶ λυσιτελῆ· οἱ δὲ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ὃν πεπώκασι παρὰ τῆς Ἀπάτης, οὐχ εὑρίσκουσι ποία ἐστὶν ἡ ἀληθινὴ ὁδὸς ἡ ἐν τῷ βίῳ· ἀλλὰ πλανῶνται εἰκῆ, ὥσπερ ὁρᾷς. Ὁρᾷς καὶ τοὺς πρότερον εἰσπορευομένους, ὡς περιάγονται, ὅπη ἂν αὗται δεικνύωσιν; Ὁρῶ τοῦτο, ἔφην, ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη τίς ἐστιν, ἡ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἶναι δοκοῦσα, καὶ ἑστηκυῖα ἐπὶ λίθου τινὸς στρογγύλου; Καλεῖται μὲν, ἔφη, Τύχη· ἔστι δὲ οὐ μόνον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή. Αὕτη οὖν τί ἔργον ἔχει; Περιπορεύεται πανταχοῦ, ἔφη· καὶ παρ' ὧν μὲν ἁρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἑτέροις δίδωσι· παρὰ δὲ τῶν αὐτῶν πάλιν ἀφαιρεῖται παραχρῆμα ἃ δέδωκε, καὶ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῆ καὶ ἀβεβαίως. διὸ καὶ τὸ σημεῖον καλῶς μηνύει τὴν φύσιν αὐτῆς. Ποῖον τοῦτο; ἔφην ἐγώ. Ὅτι ἐπὶ στρογγύλου λίθου ἕστηκεν. Εἶτα τί τοῦτο σημαίνει; Ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς, οὐδὲ βεβαία ἐστὶν ἡ παρ' αὐτῆς δόσις· ἐκπλώσεις γὰρ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίγνονται, ὅταν τις αὐτῇ πιστεύσῃ. Ὁ δὲ ὄχλος ὁ πολὺς οὗτος, ὁ περὶ αὐτὴν ἑστηκὼς, τί βούλεται, καὶ τίνες καλοῦνται; Καλοῦνται καὶ οὗτοι ἀπροβούλευτοι, αἰτοῦσι δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἃ ῥίπτει. Πῶς οὖν οὐχ ὁμοίαν ἔχουσι τὴν μορφὴν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν δοκοῦσι χαίρειν, οἱ δὲ ἀθυμοῦσιν ἐκτετακότες τὰς χεῖρας; Οἱ μὲν δοκοῦντες, ἔφη, χαίρειν καὶ γελᾶν αὐτῶν, οὗ

εἰλη-

εἰληφότες τι παρὰ τῆς Τύχης εἰσίν· οὗτοι δὲ καὶ Ἀγαθὴν Τύχην αὐτὴν καλοῦσιν· οἱ δὲ δοκοῦντες κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτετακότες, εἰσὶ παρ' ὧν ἀφείλετο ἃ δέδωκε πρότερον αὐτοῖς· οὗτοι πάλιν Κακὴν Τύχην αὐτὴν καλοῦσι. Τίνα οὖν ἐστιν ἃ δίδωσιν αὐτοῖς, ὅτι οὕτως οἱ μὲν λαμβάνοντες χαίρουσιν, οἱ δὲ ἀποβάλλοντες κλαίουσι; Ταῦτα, ἔφη, ἃ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ εἶναι ἀγαθά· ταῦτα οὖν τίνα ἐστί; Πλοῦτος δηλαδὴ, καὶ δόξα, καὶ εὐγένεια, καὶ τέκνα, καὶ τυραννίδες, καὶ βασιλεῖα, καὶ τἄλλα ὅσα τούτοις παραπλήσια. Ταῦτα οὖν πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθά; Περὶ μὲν τούτων, ἔφη, καὶ αὖθις διαλεξόμεθα, νῦν δὲ περὶ τὴν μυθολογίαν γενώμεθα. Ἔστω οὕτως. Ὁρᾷς οὖν, ὡς ἂν παρέλθοις τὴν πύλην ταύτην, ἀνώτερον ἄλλον περίβολον, καὶ γυναῖκας ἔξω τοῦ περιβόλου ἑστηκυίας, κεκοσμημένας ὥσπερ ἑταῖραι εἰώθασι; Καὶ μάλα. Αὗται τοίνυν, ἡ μὲν Ἀκρασία καλεῖται, ἡ δὲ Ἀσωτία, ἡ δὲ Ἀπληστία, ἡ δὲ Κολακεία. Τί οὖν ὧδε ἑστήκασιν αὗται; Παρατηροῦσιν, ἔφη, τοὺς εἰληφότας τι παρὰ τῆς Τύχης. Εἶτα τί; Ἀναπηδῶσι καὶ συμπλέκονται αὐτοῖς, καὶ κολακεύουσι, καὶ ἀξιοῦσι παρ' αὐταῖς μένειν, λέγουσαι ὅτι βίον ἕξουσιν ἡδὺν, καὶ ἄπονον, καὶ κακοπάθειαν ἔχοντα οὐδεμίαν. Ἐὰν οὖν τις πεισθῇ ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, μέχρι μέν τινος ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διαβιβὴ, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον· εἶτ' οὐκ ἔστιν· ὅταν γὰρ ἀνανήψῃ αἰσθάνεται ὅτι οὐκ ἤσθιεν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς κατησθίετο, καὶ ὑβρίζετο· διὸ καὶ ὅταν ἀναλώσῃ πάνθ' ὅσα ἔλαβε παρὰ τῆς Τύχης, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερὰ, οἷον ἀποστερεῖν, ἱεροσυλεῖν, ἐπιορκεῖν, προδιδόναι, λῄζεσθαι καὶ πάνθ' ὅσα τούτοις παραπλήσια. ὅταν οὖν πάντα αὐτοὺς ἐπιλείπῃ παραδίδονται τῇ Τιμωρείᾳ. Ποία δέ ἐστιν αὕτη; Ὁρᾷς ὀπίσω τι αὐτῶν, ἔφη, ὥσπερ θύριον μικρὸν καὶ τόπον στενόν τινα καὶ σκοτεινόν. Οὐκοῦν καὶ γυναῖκες αἰσχραὶ, καὶ ῥυπαραὶ, καὶ ῥάκη ἠμφιεσμέναι δοκοῦσι συνεῖναι; Καὶ μάλα. Αὗται τοίνυν ἔφη ἡ μὲν τὴν μάστιγα ἔχουσα, καλεῖται Τιμωρεία· ἡ δὲ τὴν κεφαλὴν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχουσα, Λύπη· ἡ δὲ τὰς τρίχας τίλλουσα ἑαυτῆς, Ὀδύνη. Ὁ δ' ἄλλος ἑστὼς ὁ παρεστηκὼς αὐταῖς, δυσειδής τις καὶ

λεπτὸς

λεπτὸς, καὶ γυμνὸς, καὶ μετὰ ταῦτά τις ὁμοία αὐτῷ, αἰσχρὰ, καὶ λεπτὴ τίς ἐστιν; Ὁ μὲν Ὀδυρμὸς καλεῖται, ἔφη· ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἀθυμία. τούτοις οὖν παραδίδοται, καὶ μετὰ τούτων σύμβιοι τιμωρούμενος· εἶτα πάλιν ἐνταῦθα εἰς ἕτερον οἶκον ῥίπτεται, εἰς τὴν Κακοδαιμονίαν, καὶ ὧδε τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, ἂν μὴ Μετάνοια αὐτῷ ἀπὸ τῆς τύχης συναντήσῃ. Εἶτα τί γίνεται; Ἐὰν ἡ Μετάνοια αὐτῷ συναντήσῃ, ἐξαίρει αὐτὸν ἐκ τῶν κακῶν, καὶ συνίστησιν αὐτῷ ἑτέραν Δόξαν καὶ Ἐπιθυμίαν, τὴν εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἄγουσαν, ἅμα δὲ καὶ τὴν εἰς τὴν Ψευδοπαιδείαν καλουμένην. Εἶτα τί γίνεται; Ἐὰν μέν, φησι, τὴν δόξαν ταύτην προσδέξηται τὴν ἄγουσαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, καθαρθεὶς ὑπ᾽ αὐτῆς σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ· εἰ δὲ μὴ, πάλιν πλανᾶται ὑπὸ τῆς Ψευδοδοξίας. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς μέγας ὁ κίνδυνος ἄλλος οὗτος! ἡ δὲ Ψευδοπαιδεία, ποία ἐστίν; ἔφην ἐγώ. Οὐχ ὁρᾷς τὸν ἕτερον περίβολον ἐκεῖνον; Καὶ μάλα, ἔφην ἐγώ. Οὐκοῦν ἔξω τοῦ περιβόλου παρὰ τὴν εἴσοδον γυνή τις ἕστηκεν, ἣ δοκεῖ πάνυ καθαρὰ καὶ εὔτακτος εἶναι; Καὶ μάλα. Ταύτην τοίνυν οἱ πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι τῶν ἀνθρώπων, Παιδείαν καλοῦσιν· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ Ψευδοπαιδεία, ἔφη· οἱ μέντοι σωζόμενοι, ὁπόταν βούλωνται εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἐλθεῖν, ὧδε πρῶτον παραγίνονται. Πότερον οὖν ἄλλη ὁδὸς οὐκ ἔστιν ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἄγουσα; Ἔστιν, ἔφη. Οὗτοι δὲ οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔσω τοῦ περιβόλου ἀνακάμπτοντες, τίνες εἰσίν; Οἱ τῆς Ψευδοπαιδείας, ἔφη, ἐρασταὶ, ἠπατημένοι, οἰόμενοι μετὰ τῆς ἀληθινῆς Παιδείας συνομιλεῖν. Τίνες οὖν καλοῦνται οὗτοι; Οἱ μὲν Ποιηταὶ, ἔφη, οἱ δὲ Ῥήτορες, οἱ δὲ Διαλεκτικοὶ, οἱ δὲ Μουσικοὶ, οἱ δὲ Ἀριθμητικοὶ, οἱ δὲ Γεωμέτραι, οἱ δὲ Ἀστρολόγοι, οἱ δὲ Ἡδονικοὶ, οἱ δὲ Περιπατητικοὶ, οἱ δὲ Κριτικοὶ· καὶ ὅσοι ἄλλοι τούτοις εἰσὶ παραπλήσιοι. Αἱ δὲ γυναῖκες ἐκεῖναι αἱ δοκοῦσαι περιτρέχειν ὅμοιαι ταῖς πρώταις, ἐν αἷς ἔφης εἶναι τὴν Ἀκρασίαν, καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ᾽ αὐτῶν, τίνες εἰσίν; Αὗται ἐκεῖναί εἰσιν, ἔφη. Πότερον οὖν καὶ ὧδε εἰσπορεύονται; Νὴ Δία καὶ ὧδε· σπανίως δὲ, καὶ οὐχ ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ περι-

περίβολον. Πότερον οὖν καὶ αἱ Δόξαι; Ναὶ, ἔφη. ἐπεὶ μὲν γὰρ καὶ ἐν τούτοις τὸ πόμα, ὃ ἔπιον παρὰ τῆς Ἀπάτης, καὶ ἡ Ἄγνοια, μένει νὴ Δία καὶ μετ' αὐτῆς γε ἡ Ἀφροσύνη· καὶ οὐ μὴ ἀπέλθῃ ἀπ' αὐτῶν οὔθ' ἡ Δόξα, οὔθ' ἡ λοιπὴ Κακία, μέχρις ἂν ἀπογνόντες τῆς Ψευδοπαιδείας, εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν ὁδὸν, καὶ πίωσι τὴν τούτου καθαρτικὴν δύναμιν, καὶ ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάνθ' ὅσα ἔχουσι, καὶ τὰς Δόξας καὶ τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὴν λοιπὴν πᾶσαν Κακίαν· τότε ἂν οὕτω σωθήσονται· ὧδε δὲ μένοντες παρὰ τῇ Ψευδοπαιδείᾳ οὐδέποτε ἀπολυθήσονται, οὐδὲ ἐλλείψει αὐτοὺς κακὸν οὐδὲν ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων. Ποία οὖν αὕτη ὁδός ἐστιν ἡ φέρουσα ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν; Ὁρᾷς ἔφη, ἄνω τόπον τινὰ ἐκεῖνον, ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοικεῖ, ἀλλ' ἔρημος δοκεῖ εἶναι; Ὁρῶ. Οὐκοῦν καὶ θύραν τινὰ μικρὰν, καὶ ὁδόν τινα πρὸ τῆς θύρας, ἥτις οὐ πολὺ ὀχλεῖται, ἀλλὰ πάνυ ὀλίγοι πορεύονται ὥσπερ δι' ἀνοδίας τινὸς καὶ τραχείας καὶ πετρώδους εἶναι δοκούσης; Καὶ μάλα ἔφην. Οὐκοῦν καὶ βουνός τις ὑψηλὸς δοκεῖ εἶναι, καὶ ἀνάβασις στενὴ πάνυ καὶ κρημνοὺς ἔχουσα ἔνθεν κἀκεῖθεν βαθεῖς; Ὁρῶ. Αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ ὁδὸς, ἔφη, ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν. Καὶ μάλα γε χαλεπὴ προσιδεῖν. Οὐκοῦν καὶ ἄνω γε περὶ τὸν βουνὸν ὁρᾷς πέτραν μεγάλην καὶ ὑψηλὴν κύκλῳ ἀπόκρημνον; Ὁρῶ, ἔφην. Ὁρᾷς οὖν καὶ γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῆς πέτρας λιπαρὰς καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι, καὶ ὡς ἐκτετάκασι τὰς χεῖρας προθύμως; Ὁρῶ· ἀλλὰ τίνες καλοῦνται, ἔφην, αὗται; Ἡ μὲν Ἐγκράτεια καλεῖται ἔφη· ἡ δὲ, Καρτερεία. εἰσὶ δὲ ἀδελφαί. Τί οὖν τὰς χεῖρας ἐκτετάκασιν οὕτω προθύμως; Παρακαλοῦσιν ἔφη, τοὺς παραγινομένους ἐπὶ τὸν τόπον, θαῤῥεῖν, καὶ μὴ ἀποδειλιᾶν, λέγουσαι, ὅτι βραχὺ ἔτι δεῖ καρτερῆσαι αὐτοὺς, εἶτα ἥξουσιν εἰς ὁδὸν καλήν. Ὅταν οὖν παραγίνωνται ἐπὶ τὴν πέτραν, πῶς ἀναβαίνουσιν; ὁρῶ γὰρ ὁδὸν φέρουσαν οὐδεμίαν ἐπ' αὐτήν. Αὗται ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ προσκαταβαίνουσι, καὶ ἕλκουσιν αὐτοὺς ἄνω πρὸς ἑαυτάς. εἶτα κελεύουσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι, καὶ κατὰ μικρὸν διδόασιν Ἰσχὺν καὶ Θάρσος, καὶ ἐπαγγέλλονται αὐτοὺς καταστῆσαι πρὸς τὴν ἀληθινὴν

Παι-

Παιδείαν, καὶ δεικνύουσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ὡς ἔστι καλή τε, καὶ ὁμαλὴ, καὶ εὐπόρευτος, καὶ καθαρὰ παντὸς κακοῦ, ὥσπερ ὁρᾷς. Ἐμφαίνεται νὴ Δία. Ὁρᾷς οὖν, ἔφη, καὶ ἔμπροσθε τοῦ ἄλσους ἐκείνου τόπον τινὰ, ὃς δοκεῖ καλός τε εἶναι καὶ λειμωνοειδὴς, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενος. Καὶ μάλα. Κατανοεῖς οὖν καὶ ἐν μέσῳ τοῦ λειμῶνος περίβολον ἕτερον, καὶ πύλην ἑτέραν; Ἔστιν οὕτως. Ἀλλὰ τίς καλεῖται ὁ τόπος οὗτος; Εὐδαιμόνων οἰκητήριον, ἔφη, ὧδε γὰρ διατρίβουσιν αἱ Ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ ἡ Εὐδαιμονία. Εἶεν, ἔφην ἐγὼ, ὡς καλὸν τὸν τόπον εἶναι. Οὐκοῦν παρὰ τὴν πύλην ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι γυνή τις ἐστὶ καλὴ, καὶ καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον, μέση δὲ καὶ κεκριμένη ἤδη τῇ ἡλικίᾳ, στολὴν δ' ἔχουσα ἁπλῆν, καὶ οὐδένα καλλωπισμόν; ἕστηκε δὲ οὐκ ἐπὶ στρογγύλου λίθου, ἀλλ' ἐπὶ τετραγώνου, ἀσφαλῶς κειμένου. καὶ μετὰ ταύτης ἄλλαι δύο εἰσὶ θυγατέρες τινὸς δοκοῦσιν εἶναι. Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. Τούτων τοίνυν ἡ μὲν ἐν τῷ μέσῳ, Παιδεία ἐστίν· ἡ δὲ, Ἀλήθεια· ἡ δὲ Πειθώ. Τί δὲ ἕστηκεν ἐπὶ λίθου τετραγώνου αὕτη; Σημεῖον, ἔφη, ὅτι ἀσφαλής τε καὶ βεβαία ἡ πρὸς αὐτὴν ὁδός ἐστι τοῖς ἀφικνουμένοις, καὶ τῶν διδομένων ἀσφαλὴς ἡ δόσις τοῖς λαμβάνουσι. Καὶ τίνα ἐστὶν, ἃ δίδωσιν αὕτη; Θάρσος καὶ Ἀφοβία, ἔφη ἐκεῖνος. Ταῦτα δὲ τίνα ἐστίν; Ἐπιστήμη, ἔφη, τοῦ μηδὲν ἄν ποτε δεινὸν παθεῖν ἐν τῷ βίῳ. Ἡράκλεις ὡς καλὰ, ἔφην, τὰ δῶρα. Ἀλλὰ τίνος ἕνεκεν ἔξω τοῦ περιβόλου ἕστηκεν οὕτως; Ὅπως τοὺς παραγινομένους, ἔφη, θεραπεύῃ καὶ ποτίζῃ τὴν καθαρτικὴν δύναμιν. εἶθ' ὅταν καθαρθῶσιν, οὕτως αὐτοὺς εἰσάγῃ πρὸς τὰς Ἀρετάς. Πῶς τοῦτο; ἔφην ἐγώ. οὐ γὰρ συνίημι. Ἀλλὰ συνήσεις, ἔφη· ὡς ἂν εἴ τις φιλοτίμως κάμνων ἐτύγχανε, πρὸς τὸν ἰατρὸν ἂν δήπου γινόμενος, πρότερον καθαρτικοῖς ὑπεξέβαλε πάντα τὰ νοσοποιοῦντα. εἶτα οὕτως ἂν αὐτὸν ὁ ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν καθέστηκεν· εἰ δὲ μὴ ἐπείθετο οἷς ἐπέταττεν, εὐλόγως ἂν δήπου ἀπωσθεὶς ἐξώλετο ὑπὸ τῆς νόσου. Ταῦτα συνίημι, ἔφην ἐγώ. Τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον, ἔφη, καὶ πρὸς τὴν Παιδείαν ὅταν τις παραγίνηται, θεραπεύει αὐτὸν, καὶ ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαθάρῃ πρῶτον, καὶ ἐκβάλῃ τὰ κακὰ πάντα, ὅσα ἔχων ἦλθε. Ποῖα ταῦτα; Τὴν Ἄγνοιαν καὶ τὸν Πλάνον, ὃν

ἐπεπώκει παρὰ τῆς Ἀπάτης, καὶ τὴν Ἀλαζονείαν, καὶ τὴν Ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, καὶ τὸν Θυμὸν, καὶ τὴν Φιλαργυρείαν, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ὧν ἀνεπλήσθη ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ. Ὅταν οὖν καθαρθῇ, ποῦ αὐτὸν ἀποστέλλει; Ἔνδον, ἔφη, πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, καὶ πρὸς τὰς ἄλλας Ἀρετάς. Ποίας ταύτας; Οὐχ ὁρᾷς, ἔφη, ἔσω τῆς πύλης χορὸν γυναικῶν, ὡς εὐειδεῖς δοκοῦσιν εἶναι, καὶ εὔτακτοι, καὶ στολὴν ἀθρύφερον καὶ ἁπλῆν ἔχουσιν; ἔτι τε ὡς ἄπλαστοί εἰσι, καὶ οὐδαμῶς κεκαλλωπισμέναι ὥσπερ αἱ ἄλλαι; Ὁρῶ, ἔφην. ἀλλὰ τίνες αὗται καλοῦνται; Ἡ μὲν πρώτη Ἐπιστήμη, ἔφη, καλεῖται. αἱ δὲ ἄλλαι ταύτης ἀδελφαὶ, Ἀνδρεία καὶ Δικαιοσύνη, Καλοκἀγαθία, Σωφροσύνη, Εὐταξία, Ἐλευθερία, Ἐγκράτεια, Πρᾳότης. Ὦ κάλλισται, ἔφην ἔγωγε! ὡς ἐν μεγάλῃ ἐλπίδι ἐσμέν! Ἐὰν συνῆτε, ἔφη, καὶ ἕξιν περιποιήσησθε ὧν ἀκούετε. Ἀλλὰ προσέξομεν ὡς μάλιστα, ἔφην ἔγωγε. Τοιγαροῦν, ἔφη, σωθήσεσθε. Ὅταν οὖν παραλάβωσιν αὐτὸν αὗται, ποῦ ἀπάγουσι; Πρὸς τὴν μητέρα, ἔφη. Αὕτη δὲ τίς ἐστιν; Εὐδαιμονία, ἔφη. Ποία δ' ἐστὶν αὕτη; Ὁρᾷς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν φέρουσαν ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο, ὅ ἐστιν ἀκρόπολις τῶν περιβόλων πάντων; Ὁρῶ. Οὐκοῦν ἐπὶ τοῦ προπυλαίου γυνὴ καθεστηκυῖα εὐειδής τις κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ κεκοσμημένη ἐλευθέρως, καὶ ἀπεριέργως, καὶ ἐστεφανωμένη στεφάνῳ εὐανθεῖ πάνυ καλῶς; Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. Αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ Εὐδαιμονία, ἔφη. Ὅταν οὖν ὧδέ τις παραγένηται, τί ποιεῖ; Στεφανοῖ αὐτὸν, ἔφη, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει ἡ Εὐδαιμονία, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι Ἀρεταὶ ὥσπερ τοὺς νενικηκότας τοὺς μεγίστους ἀγῶνας. Καὶ ποίους ἀγῶνας νενίκηκεν αὐτός; ἔφην ἐγώ. Τοὺς μεγίστους, ἔφη, καὶ τὰ μέγιστα θηρία, ἃ πρότερον αὐτὸν κατήσθιε, καὶ ἐκόλαζε καὶ ἐποίει δοῦλον. ταῦτα πάντα νενίκηκε, καὶ ἀπέρριψεν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ κεκράτηκεν ἑαυτοῦ· ὥστε ἐκεῖνα νῦν τούτῳ δουλεύουσι, καθάπερ οὗτος ἐκείνοις πρότερον. Ποῖα λέγεις ταῦτα τὰ θηρία; πάνυ γὰρ ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι. Πρῶτον μὲν, ἔφη, τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὸν Πλάνον. Ἢ οὐ δοκεῖ σοι θηρία ταῦτα εἶναι; Καὶ πονηρά γε, ἔφην ἐγώ. Εἶτα τὴν Λύπην, καὶ τὸν Ὀδυρμὸν, καὶ τὴν Φιλαργυρείαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν,

καὶ

καὶ τὴν λοιπὴν ἅπασαν κακίαν. πάντων τούτων κρατεῖ, καὶ οὐ κρατεῖται, ὥσπερ τὸ πρότερον. Ὢ καλῶν ἔργων, ἔφην ἐγώ, καὶ καλλίστης νίκης, ἀλλ' ἐκεῖνο ἔτι μοι εἰπέ, τίς ἡ δύναμις τοῦ στεφάνου, ᾧ ἔφης στεφανοῦσθαι αὐτόν; Εὐδαιμονική, ὦ νεανίσκε, ὁ γὰρ στεφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει εὐδαίμων γίνεται, καὶ μακάριος, καὶ οὐκ ἔχει ἐν ἑτέροις τὰς ἐλπίδας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ. Ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις, ὅταν δὲ στεφανωθῇ, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; Ἄγουσιν αὐτὸν ὑπολαβοῦσαι αἱ Ἀρεταὶ πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅθεν ἦλθε πρότερον, καὶ δεικνύουσιν αὐτῷ τοὺς ἐκεῖ διατρίβοντας, ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι, καὶ ὡς ναυαγοῦσιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ πλανῶνται, καὶ ἄγονται κατακεκρατημένοι, ὥσπερ ὑπὸ πολεμίων· οἱ μὲν ὑπ' Ἀκρασίας, οἱ δ' ὑπ' Ἀλαζονείας, οἱ δ' ὑπὸ Φιλαργυρίας, ἕτεροι δὲ ὑπὸ Κενοδοξίας, οἱ δὲ ἐφ' ἑτέρων κακῶν· ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς τῶν δεινῶν, οἷς δέδενται, ὥστε σωθῆναι, καὶ ἀφικέσθαι ὧδε· ἀλλὰ ταράττονται διὰ παντὸς τοῦ βίου. τοῦτο δὲ πάσχουσι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν ἐνθάδε ὁδὸν εὑρεῖν· ἐπελάθοντο γὰρ τὸ παρὰ τοῦ δαιμονίου πρόσταγμα. Ὀρθῶς μοι δοκεῖς λέγειν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ἀπορῶ, διὰ τί δεικνύουσιν αὐτῷ τὸν τόπον ἐκεῖνον αἱ Ἀρεταί, ὅθεν ἧκε τὸ πρότερον. Οὐκ ἀκριβῶς ᾔδει, οὐδὲ ἠπίστατο, ἔφη, οὐδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοίαζε. καὶ διὰ τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὸν Πλάνον, ὃν δὴ ἐπεπώκει, τὰ μὴ ὄντα ἀγαθὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα κακὰ κακά· διὸ καὶ ἔζη κακῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ διατρίβοντες. νῦν δὲ ἀπειληφὼς τὴν ἐπιστήμην τῶν συμφερόντων, αὐτός τε καλῶς ζῇ, καὶ τούτους θεωρεῖ ὡς κακῶς πράσσουσιν· Ἐπειδὰν οὖν θεωρήσῃ πάντα, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; Ὅπου ἂν βούληται, ἔφη· πανταχοῦ γὰρ ἐστιν αὐτῷ ἀσφάλεια, ὥσπερ τὸ κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι. καὶ πανταχοῦ ἂν ἀφίκηται, πάντα καλῶς βιώσεται μετὰ πάσης ἀσφαλείας· ὑποδέξονται γὰρ αὐτὸν ἀσμένως πάντες, καθάπερ ἰατρὸν οἱ πάσχοντες. Πότερον οὖν κἀκείνας τὰς γυναῖκας, ἃς ἔφης θηρία εἶναι, οὐκ ἔτι φοβεῖται, μή τι πάθῃ ὑπ' αὐτῶν;

Οὐδέν· οὐ μὴ ἐνοχληθήσεται, οὔτε ὑπὸ Ὀδύνης, οὔτε ὑπὸ Λύπης οὔτε ὑπ' Ἀκρασίας οὔτε ὑπὸ Φιλαργυρίας, οὔτε ὑπὸ Πενίας, οὔτε ὑπ' ἄλλου κακοῦ οὐδενὸς ἁπάντων γὰρ κυριεύει, καὶ ἐπάνω πάντων ἐστὶ τῶν πρότερον αὐτὸν λυπούντων· καθάπερ οἱ ἐχιοδῆκται· τὰ γὰρ θηρία δήπου πάντας τοὺς ἄλλους κακοποιοῦντα μέχρι θανάτου, ἐκείνους οὐ λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτοὺς τοῦτο· καὶ τοῦτον οὐδὲν λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον. Καλῶς ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν· ἀλλ' ἔτι τοῦτό μοι εἰπὲ, τίνες εἰσὶν οὗτοι οἱ δοκοῦντες ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ βουνοῦ παραγίγνεσθαι; καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἐστεφανωμένοι, ἔμφασιν ποιοῦσιν εὐφροσύνης τινός· οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι, καὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς κεφαλὰς δοκοῦσι τετρῖφθαι· κατέχονται δὲ ὑπὸ γυναικῶν τινῶν. Οἱ μὲν ἐστεφανωμένοι, σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν Παιδείαν, καὶ εὐφραίνονται, τετυχηκότες αὐτῆς· οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι ὑπὸ τῆς Παιδείας, ἀνακάμπτουσι, κακῶς καὶ ἀθλίως διακείμενοι· οἱ δὲ ἀποδεδειλιακότες. καὶ ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν Καρτερίαν, πάλιν ἀνακάμπτουσι, καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ. Αἱ δὲ γυναῖκες, αἱ μετ' αὐτῶν, ἀκολουθοῦσαι, τίνες εἰσὶν αὗται; Λῦπαι, ἔφη, καὶ Ὀδύναι, καὶ Ἀθυμίαι, καὶ Ἀδοξίαι, καὶ Ἄγνοιαι. Πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀκολουθεῖν. Νὴ Δία, πάντα, ἔφη, ἀκολουθοῦσιν· ὅταν δὲ οὗτοι παραγένωνται εἰς τὸν πρῶτον περίβολον πρὸς τὴν Ἡδυπάθειαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, οὐχὶ αὐτοὺς αἰτιῶνται ἀλλ' εὐθὺς κακῶς λέγουσι καὶ τὴν Παιδείαν, καὶ τοὺς ἐκεῖσε βαδίζοντας, ὡς ταλαίπωροι καὶ ἄθλιοί εἰσι, καὶ κακοδαίμονες, οἳ τὸν βίον τὸν παρ' αὐτοῖς ἀπολιπόντες κακῶς ζῶσι καὶ οὐκ ἀπολαύουσι τῶν παρ' αὐτοῖς ἀγαθῶν. Ποῖα δὲ λέγουσιν ἀγαθὰ εἶναι; τὴν Ἀσωτίαν καὶ τὴν Ἀκρασίαν, ὡς εἴποι ἄν τις ἐπὶ κεφαλαίου· τὸ γὰρ εὐωχεῖσθαι βοσκημάτων τρόπον, ἀπόλαυσιν μεγίστων ἀγαθῶν ἡγοῦνται εἶναι. Αἱ δὲ ἕτεραι γυναῖκες αἱ ἐκεῖθεν παραγινόμεναι ἱλαραί τε καὶ γελῶσαι, τίνες καλοῦνται; Δόξαι, ἔφη. καὶ ἀγαγοῦσαι πρὸς τὴν Παιδείαν τοὺς εἰσελθόντας πρὸς τὰς Ἀρετὰς ἀνακάμπτουσιν ὅπως ἑτέρους ἀγάγωσι, καὶ ἀναγγείλωσιν ὅτι εὐδαίμονες ἤδη γεγόνασιν οὓς

τό

τότε ἀπήγαγον. Πότερον οὖν, ἔφην ἐγὼ, οὗτοι εἴσω πρὸς τὰς Ἀρετὰς εἰσπορεύονται; Ἔφη, Οὔ, οὐ γὰρ θέμις. Δόξαν εἰσπορεύεσθαι πρὸς τὴν Ἐπιστήμην· ἀλλὰ τῇ Παιδείᾳ παραδιδόασιν αὐτούς· εἶτα, ὅταν ἡ Παιδεία παραλάβῃ, ἀνακάμπτουσιν αὗται πάλιν, ἄλλους ἄξουσαι· ὥσπερ αἱ νῆες, τὰ φορτία ἐξελόμεναι, πάλιν ἀνακάμπτουσιν, καὶ ἄλλων τινῶν γεμίζονται. Ταῦτα μὲν δὴ καλῶς μοι δοκεῖς, ἔφην, ἐξηγῆσθαι· ἀλλ' ἐκεῖνο οὐδέπω ἡμῖν δεδήλωκας, τί προστάττει τὸ Δαιμόνιον τοῖς εἰσπορευομένοις εἰς τὸν βίον ποιεῖν. Θαῤῥεῖν· ἔφη· διὸ καὶ ὑμεῖς θαῤῥεῖτε· πάντα γὰρ ἐξηγήσομαι, καὶ οὐδὲν παραλείψω. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ. Ἐκτείνας οὖν τὴν χεῖρα πάλιν, Ὁρᾶτε, ἔφη, τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣ δοκεῖ τυφλή τις εἶναι, καὶ ἐπὶ λίθου στρογγύλου ἑστάναι, ἣν καὶ ἄρτι ὑμῖν εἶπον ὅτι Τύχη καλεῖται; Ὁρῶμεν. Ταύτῃ, κελεύει, ἔφη, μὴ πιστεύειν· καὶ βέβαιον μηδὲν πιστεύειν μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν, ὅ,τι ἂν παρ' αὐτῆς λάβῃ τις, μηδὲ ὡς ἴδια ἡγεῖσθαι. οὐδὲν γὰρ κωλύει ταῦτα πάλιν ἀφελέσθαι, καὶ ἑτέρῳ διδόναι· πολλάκις γὰρ τοῦτο εἴωθε ποιεῖν· καὶ διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν κελεύει πρὸς τὰς ἑαυτῆς δόσεις οὐχ ἥττους γίγνεσθαι, καὶ μήτε χαίρειν ὅταν διδῷ, μήτε ἀθυμεῖν ὅταν ἀφέληται, καὶ μήτε ψέγειν αὐτὴν μήτε ἐπαινεῖν· οὐδὲν γὰρ ποιεῖ κατὰ λογισμὸν, ἀλλ' εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, πάντα, ὥσπερ πρότερον ὑμῖν ἔλεξα· διὰ τοῦτο οὖν τὸ Δαιμόνιον κελεύει, μὴ θαυμάζειν ὅ,τι ἂν πράττῃ αὕτη, μηδὲ γίγνεσθαι ὁμοίους τοῖς κακοῖς τραπεζίταις· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον παρὰ τῶν ἀνθρώπων, χαίρουσι καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι· ὅταν δὲ ἀπαιτῶνται, ἀγανακτοῦσι, καὶ δεινὰ οἴονται πεπονθέναι· οὐ μνημονεύοντες, ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἔλαβον τὰ θέματα, ἐφ' ᾧ οὐδὲν κωλύει τὸν θέμενον πάλιν κομίσασθαι· ὡσαύτως τοίνυν κελεύει ἔχειν τὸ Δαιμόνιον καὶ πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς δόσιν· καὶ μνημονεύειν, ὅτι τοιαύτην ἔχει φύσιν ἡ Τύχη, ὥστε, ἃ δέδωκεν, ἀφελέσθαι, καὶ ταχέως πάλιν δοῦναι πολλαπλάσια· αὖθις δὲ ἀφελέσθαι ἃ δέδωκεν· οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὰ προϋπάρχοντα· ἃ γοῦν διδῷ, κελεύει λαμβάνειν παρ' αὐτῆς, καὶ συντόμως ἀπελθεῖν ἔχοντα

πρὸς τὴν βεβαίαν καὶ ἀσφαλῆ δόσιν. Ποίαν ταύτην; ἔφην ἐγώ. Ἣν λήψονται παρὰ τῆς παιδείας, ἣν διασωθῶσιν ἐκεῖ. Αὕτη οὖν τίς ἐστιν; Ἡ ἀληθὴς Ἐπιστήμη, ἔφη, τῶν συμφερόντων, καὶ ἀσφαλὴς δόσις, καὶ βεβαία, καὶ ἀμετάβλητος. φεύγειν οὖν κελεύει συντόμως πρὸς ταύτην· καὶ ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ἃς καὶ πρότερον εἶπον ὅτι Ἀκρασία καὶ Ἡδυπάθεια καλοῦνται, καὶ ἐντεῦθεν κελεύει συντόμως ἀπαλλάττεσθαι· καὶ μὴ πιστεύειν μηδὲ ταύταις μηδὲν, ἕως ἂν πρὸς τὴν Ψευδοπαιδείαν ἀφίκωνται· κελεύει οὖν, αὐτοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιαβίναι, καὶ λαβεῖν ὅ,τι ἂν βούλωνται παρ᾽ αὐτῆς, ὥσπερ ἐφόδιον· εἶτα ἐντεῦθεν ἀπιέναι πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν συντόμως. Ταῦτ᾽ ἐστὶν, ἃ προστάσσει τὸ Δαιμόνιον. Ὅστις τοίνυν παρ᾽ αὐτὰ τι ποιεῖ ἢ παρακούει, ἀπόλλυται κακὸς κακῶς. Ὁ μὲν δὴ μῦθος, ὦ ξένοι, ὁ ἐν τῷ πίνακι, τοιοῦτος ἡμῖν ἐστίν· εἰ δὲ δεῖ τι προσπυθέσθαι περὶ ἑκάστου τούτων, οὐδεὶς φθόνος· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν φράσω. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ· ἀλλὰ τί κελεύει αὐτοὺς τὸ Δαιμόνιον λαβεῖν παρὰ τῆς Ψευδοπαιδείας; Ταῦθ᾽ ἃ δοκεῖ εὔχρηστα εἶναι. Ταῦτ᾽ οὖν τίνα ἐστί; Γράμματα, ἔφη καὶ τὰ τῶν ἄλλων μαθημάτων· ἃ καὶ Πλάτων φησὶν ὡσπερεὶ χαλινοῦ τινος δύναμιν ἔχειν τοῖς νέοις, ἵνα μὴ εἰς ἕτερα περισπῶνται. Πότερον δὲ ἀνάγκη ταῦτα λαβεῖν, εἰ μέλλοι τις ἥξειν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, ἢ οὔ; Ἀνάγκη μὲν οὐδεμία, ἔφη, χρήσιμα μέντοι ἐστί· πρὸς δὲ τὸ βελτίους γενέσθαι οὐδὲν συμβάλλεται ταῦτα. Οὐδὲν ἄρα λέγεις ταῦτα χρήσιμα εἶναι πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι ἄνδρας; Ἔστι γὰρ καὶ ἄνευ τούτων βελτίους γενέσθαι· ὅμως δὲ οὐκ ἄχρηστα κἀκεῖνά ἐστιν, ὡς γὰρ δι᾽ ἑρμηνέως συμβαλλόμενα τὰ λεγόμενά ποτε, ὅμως μὲν τοί γε οὐκ ἄχρηστον ἦν, καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν φωνὴν ἀκριβεστέραν ἔχειν; κἄν τι συνήκαμεν· οὕτω ἄνευ τούτων τῶν μαθημάτων οὐδὲ κωλύει γενέσθαι. Πότερον οὐδὲν προέχουσιν οὗτοι οἱ μαθηματικοὶ πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; Πῶς μέλλοισι προέχειν, ἐπειδὰν φαίνωνται ἠπατημένοι περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν ὥσπερ οἱ ἄλλοι, καὶ ἔτι κατεχόμενοι ὑπὸ πάσης

κακίας; Οὐδὲν γὰρ κωλύει, εἰδέναι μὲν γράμματα καὶ κατέχειν τὰ μαθήματα πάντα, ὁμοίως δὲ μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι, καὶ φιλάργυρον, καὶ ἄδικον, καὶ προδότην, καὶ τὸ πέρας ἄφρονα. Ἀμέλει πολλοὺς τοιούτους ἐστὶν ἰδεῖν. Πῶς οὖν οὗτοι προέχουσιν, ἔφη, εἰς τὸ βελτίους ἄνδρας γενέσθαι, ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων; Οὐδαμῶς φαίνεται ἐκ τούτου τοῦ λόγου. Ἀλλὰ τί ἐστιν, ἔφην ἐγώ, τὸ αἴτιον; Ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ διατρίβουσι, ὥσπερ ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν. Καὶ τί τοῦτο ὠφελεῖ αὐτούς, ἔφη, ὅταν πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν παραγιγνομένους ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου ἀπὸ τῆς Ἀκρασίας, καὶ τῆς ἄλλης κακίας, εἰς τὸν τρίτον περίβολον, πρὸς τὴν Παιδείαν τὴν ἀληθινήν, οἳ τούτους τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσιν; ὥστε, πῶς ἔτι προέχουσιν; ἀργοὶ ἢ ἀκινητότεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι. Πῶς, ἔφην, τοῦτο ἐγώ; Ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ εἰ μηδὲν ἄλλο, προσποιοῦνταί γε ἐπίστασθαι, ἃ οὐκ οἴδασιν, ἕως δ' ἂν ἔχωσι ταύτην τὴν δόξαν, ἀκινήτους αὐτοὺς ἀνάγκη εἶναι πρὸς τὸ ὁρμᾶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν. Εἶτα τὸ ἕτερον οὐχ ὁρᾷς, ὅτι καὶ αἱ Δόξαι ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου εἰσπορεύονται πρὸς αὐτοὺς ὁμοίως; Ὥστε οὐδὲν οὗτοι ἐκείνων βελτίους εἰσὶν, ἐὰν μὴ καὶ τούτοις συνῇ Μεταμέλεια, καὶ πεισθῶσιν, ὅτι οὐ Παιδείαν ἔχουσιν, ἀλλὰ Ψευδοπαιδείαν, δι' ἣν ἀπατῶνται· οὕτω δὲ διακείμενοι, οὐκ ἄν ποτε σωθεῖεν. Καὶ ὑμεῖς τοίνυν, ὦ ξένοι, ἔφη, οὕτω ποιεῖτε, καὶ ἐνδιατρίβετε τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἕξιν λαβεῖν· ἀλλὰ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, καὶ μὴ διαλείπειν· τὰ δὲ ἄλλα πάρεργα ἡγήσασθαι· εἰ δὲ μή, οὐδὲν ὄφελος ἔσται ὧν νῦν ἀκούετε. Ποιήσομεν. Τοῦτο δὲ ἐξήγησαι, λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι παρὰ τῆς Τύχης; οἷον τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν, τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ νικᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις παραπλήσια; ἢ πάλιν, τὰ ἐναντία πῶς οὐκ ἔστι κακά; πάνυ γὰρ ἡμῖν παράδοξον καὶ ἄπιστον δοκεῖ τὸ λεγόμενον. Ἄγε τοίνυν· πειρῶ, ἔφη, ἀποκρίνασθαι τὸ φαινόμενον, περὶ ὧν ἄν σε ἐρωτῶ. Ἀλλὰ ποιήσω τοῦτο, ἔφην ἐγώ. Πότερον οὖν

κἂν

κἂν κακῶς τις ζῇ, ἀγαθὸν ἐκείνῳ; Οὔ μοι δοκεῖ· ἀλλὰ κακὸν, ἔφην ἐγώ. Πῶς οὖν ἀγαθόν ἐστι τὸ ζῆν, ἔφη, εἴπερ τούτῳ ἐστὶ κακόν; Ὅτι τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι, κακόν μοι δοκεῖ εἶναι, τοῖς δὲ καλῶς, ἀγαθόν. Καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ ζῆν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι; Ἔγωγε. Μὴ οὖν ἀπιθάνως λέγε· ἀδύνατον γὰρ, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ κακὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι· οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀεί· Ἀπίθανον μέν. Ἀλλὰ πῶς, εἰ τὸ κακῶς ζῆν, ᾧ ἂν ὑπάρχοι, κακόν τι ὑπάρχει αὐτῷ· κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν ἐστιν; Ἀλλ' οὐ τὸ αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζῆν τῷ κακῶς ζῆν· ἢ οὐ σοι φαίνεται; Ἀμέλει οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι. Τὸ τοίνυν ζῆν οὐ κακόν ἐστιν· ἐπεὶ εἰ ἦν κακὸν, τοῖς ζῶσι καλῶς κακὸν δὴ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρχεν, ὅπερ ἐστὶ κακόν. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν. Ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοτέροις συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι, καὶ τοῖς καλῶς, οὐκ ἂν εἴη οὔτε ἀγαθὸν εἶναι τὸ ζῆν, οὔτε κακόν· ὥσπερ οὐδὲ τὸ τέμνειν, καὶ καίειν· ἐν τοῖς ἀῤῥωστοῦσιν ἐστι νοσερὸν καὶ ὑγιεινόν· οὐκοῦν οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ζῆν ἐστι ταῦτα. Σὺ τοίνυν οὕτω θεώρησον· πότερον ἂν βούλοιο ζῆν κακῶς, ἢ ἀποθανεῖν καλῶς καὶ ἀνδρείως; Ἀποθανεῖν ἔγωγε καλῶς. Οὐκοῦν οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κακόν ἐστιν, εἴπερ αἱρετώτερόν ἐστι πολλάκις τὸ ἀποθανεῖν τοῦ ζῆν. Ἔστι ταῦτα. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ ὑγιαίνειν, καὶ νοσεῖν· πολλάκις γὰρ οὐ συμφέρει ὑγιαίνειν, ἀλλὰ τοὐναντίον, ὅταν ᾖ περίστασις τοιαύτη. Ἀληθῆ λέγεις. Ἄγε δὴ, σκεψώμεθα καὶ περὶ τοῦ πλουτεῖν οὕτως· εἴγε θεωρεῖν ἐστιν ὡς πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν ὑπάρχοντά τινι πλοῦτον, κακῶς δὲ ζῶντα τοῦτον καὶ ἀθλίως. Νὴ Δία πολλούς γε. Οὐκοῦν οὐδὲν τούτοις ὁ πλοῦτος βοηθεῖ εἰς τὸ ζῆν καλῶς. Οὐ φαίνεται· αὐτοὶ γὰρ φαῦλοί εἰσιν. Οὐκοῦν τὸ σπουδαίους εἶναι οὐχ ὁ πλοῦτος ποιεῖ, ἀλλὰ ἡ Παιδεία. Εἰκός γε. Ἐκ τούτου ἄρα τοῦ λόγου πῶς ὁ πλοῦτος ἀγαθόν ἐστιν, εἴπερ οὐ ὀνηθεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτὸν εἰς τὸ βελτίους εἶναι; Φαίνεται. Οὕτως οὐδὲ συμφέρει ἄρα ἐνίοις πλουτεῖν, ὅταν μὴ ἐπίστανται τῷ πλούτῳ χρῆσθαι. Δοκεῖ μοι. Πῶς οὖν τοῦτο ἄν τις κρινεῖ ἀγαθὸν

θὸν εἶναι, ὃ πολλάκις οὐ συμφέρει ὑπάρχειν; Οὐδαμῶς. Οὐκοῦν μέν τις ἐπίσταται πλούτῳ χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, εὐβιώσεται· εἰ δὲ μή, κακῶς. Ἀληθέστατά μοι δοκεῖς τοῦτο λέγειν. Καὶ τὸ σύνολον δὲ, τὸ τιμᾶν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, ἢ ἀτιμάζειν ὡς κακὰ, τοῦτό ἐστι τὸ ταράττον τοὺς ἀνθρώπους καὶ βλάπτον, ὅταν τιμῶσι μὲν αὐτὰ καὶ οἴονται διὰ τούτων μόνων εὐδαιμονεῖν· καὶ πάνθ' ἑτοίμως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι, ταῦτα δὲ πάσχουσι διὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἄγνοιαν.

ΤΕΛΟΣ.

ÆSOPI FABULÆ.

1. *Aquila & Vulpes.*

AQuila & Vulpes inita amicitia prope habitare decreverunt, amicitiam familiaritate confirmantes. Itaque Aquila ſuper alta arbore nidum affixit. Vulpes verò in proximis arbuſtis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando Vulpe profecta, Aquila cibi inopia laborans, devolans in arbuſta, & filios hujus abreptos, unà cum ſuis pullis devoravit. Vulpes itaque reverſa, & re cognita, non tam filiorum triſtata eſt morte, quàm vindictæ inopia: quia enim terreſtris eſſet, volucrem perſequi haud poterat. Quare procul ſtans, quod etiam impotentibus eſt facile, inimicæ maledicebat. Non multo autem pòſt, capram quibuſdam in agro ſacrificantibus, devolans Aquila partem victimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Vento autem vehementer tunc flante, & flamma excitata, Aquilæ pulli involucres adhuc quum eſſent, aſſati in terram deciderunt. Vulpes verò accurrens in conſpectu Aquilæ omnes devoravit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui amicitiam violarint, licèt ab affectis injuriâ fugiant ultionem ob impotentiam, divinum tamen supplicium non depulsuros.

---

2. *Aquila & Scarabeus.*

LEpus Aquila insectante in lustrum Scarabei profugit, rogans ut ab eo servaretur. Scarabeus autem rogabat Aquilam ne occideret supplicem, obtestanti ipsam per maximum Jovem, ne scilicet contemneret parvitatem ejus. Illa verò irata ala percussit Scarabeum, & Leporem arreptum devoravit. At Scarabeus, & cum Aquila volavit, ut nidum ejus disceret: ac jam profectus, ova ejus devoluta disrupit. Illa autem quum grave existimaret, si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundò nidificasset, & illic rursus Scarabeus pariter hanc affecit. Sed Aquila inops consilii penitus adscendit ad Jovem (in ejus enim tutela esse dicitur) & in ipsis genibus tertiam fœturam ovorum posuit, Deo ipsa commendans, & supplicans ut custodiret. Scarabeus autem è stercore pilula facta ascendit, & in sinum Jovis eam demisit. Jupiter verò quum surrexisset ut fimum excuteret, ova quoque projecit oblitus, quæ & contrivit dejecta. Cognito autem à Scarabeo quòd hæc fecisset ut Aquilam ulcisceretur: nam non modo Scarabeum illa injuria affecit, sed & in Jovem ipsum impia fuit: reversæ Aquilæ ait Jupiter, Scarabeum esse qui mœstitiæ causa fuerit, & certè jure fuisse. Nolens igitur genus Aquilarum rarescere, consuluit Scarabeo ut Aquilæ conciliaretur. Eo autem non parente, Jupiter

ter in aliud tempus Aquilarum transmutavit partum, quum Scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat, nullum contemnendum, præsertim quum non sit quisquam, qui lacessitus se ulcisci non queat.

---

3. *Philomela & Accipiter.*

PHilomela super arbore sedens de more canebat, Accipiter autem videns ac cibi indigens, advolans corripuit. Quæ quum occidenda esset, orabat Accipitrem ne devoraretur; neque enim satis esse ad Accipitris ventrem implendum, sed oportere ipsum cibo egentem ad majores aves converti. Accipiter autem respondens ait. Sed ego certè amens essem, si qui in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non videntur persequar.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines eodem modo esse inconsultos, qui spe majorum quæ incerta sunt, quæ in manibus habentur amittant.

---

4. *Vulpes & Hircus.*

VUlpes & Hircus sitientes in puteum descenderunt, sed postquam biberunt, Hirco indagante ascensum, Vulpes ait, Confide, utile quid in utriusque etiam salutem excogitavi: si enim rectus steteris, & anteriores pedes parieti applicueris, &

cornua pariter in anteriorem partem inclinaveris, quum percurrerim ipſa per tuos humeros & cornua, & extra puteum illinc exiluerim, & te poſtea extraham hinc. ab Hirco autem ad hoc promptè officio præſtito, illa quum ex puteo ſic exiluiſſet, exultabat circum os læta. Hircus autem ipſam accuſabat, quòd tranſgreſſa fuerit conventiones. Illa autem, Sed ſi tot, inquit, mentes poſſideres quot in barba pilos, non antè deſcendiſſes, quàm aſcenſum conſideraſſes.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic prudentem virum oportere prius fines altius conſiderare rerum, deinde ſic ipſas aggredi.

---

5. *Vulpes & Leo.*

VUlpes quum nunquam vidiſſet Leonem, quum ei caſu quodam occurriſſet, primùm ſic timuit, ut fermè moreretur. Deinde quum ſecundò vidiſſet, timuit certè, non tamen ut prius: tertiò autem quum ipſum vidiſſet, ſic contra eum auſa eſt, ut accederet & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, converſatione terribilia quoque acceſſu facilia fieri.

6. Fe-

6. *Felis & Gallus.*

FElis comprehenſo Gallo, cum rationabili cauſa volebat devorare: Cæterum accuſabat ipſum, dicendo moleſtum eſſe hominibus nocte clamantem, neque permittentem ſomno frui. Eo verò reſpondente ad illorum utilitatem id ſe facere, ut ad conſueta opera excitarentur; rurſus Felis cauſam afferebat: quòd impius eſſet erga naturam, cum matre ac ſororibus coeundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, quum multa ipſis hinc ova pariantur; Felis præfatus, Sed ſi tu multis abundas evidentibus reſponſionibus, ego tamen jejunus non perſtabo, ipſum devoravit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat pravam naturam peccare volentem, ſi non veriſimili eum prætextu facere id poſſit, apertè tamen malignans.

7. *Vulpes.*

VUlpes laqueo capta, quum abſciſſa cauda evaſiſſet, non vivendam præ pudore exiſtimabat vitam. Decrevit itaque & aliis Vulpibus hoc itidem perſuadere, ut communi malo ſuum celaret dedecus. Et jam omnibus collectis, ſuadebat caudas abſcindere, quòd non indecens ſolùm hoc membrum ſit, ſed & ſupervacuum onus appenſum: Reſpondens autem ex ipſis quædam, ait: Heus tu, niſi tibi hoc conduceret nobis non conſuleres.

Affabulatio.

Fabula significare videtur, pravos homines non benevolentia in propinquos consulere, sed propter suam ipsorum utilitatem.

---

8. *Vulpes & Rubus.*

VUlpes sæpe conscensa, quum lapsa casura foret, apprehendit in adjutorium Rubum. Quamobrem quum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit, Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorem, sed tu pejus me tractasti. Sed errasti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic & homines esse stultos, qui ad eos auxilii gratia accurrunt, quibus magis injuria afficere naturâ insitum est.

---

9. *Vulpes & Crocodilus.*

VUlpes & Crocodilus contendebant de nobilitate. Quum multa autem Crocodilus superba de progenitorum narrasset splendore, quòd exercitationum principes fuerint: Vulpes respondens, O amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamen ex cute videris quàm antiquis temporibus sis exercitatus.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, mendaces viros, res ipsas arguere.

---

10. *Galli & Perdix.*

GAllos quidam habens domi, emptam quoq; Perdicem cum illis pasci dimisit: qui quum ipsam verberarent ac expellerent, illa tristabatur valde, existimans, ut alienigenam hæc se pati à Gallis. Quum verò paulò post & illos videret pugnare, & seipsos cædere, mœrore soluta, ait, Sed quidem posthac non tristabor, videns & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Fabula significat, quòd prudentes facilè ferant ab alienis injurias, quum ipsos videant, neque à suis abstinere.

---

11. *Vulpes.*

VUlpes in domum mimi profecta, & singula ipsius vasa perscrutata, invenit & caput larvæ ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus ait, O quale caput, & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in viros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

12. *Carbo-*

12. *Carbonarius & Fullo.*

CArbonarius in quadam habitans domo, rogabat, ut & Fullo accederet, & ſecum cohabitaret. Fullo autem reſpondens ait, Sed non hoc poſſem ego facere, timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, omne diſſimile eſſe inſociabile.

13. *Piſcatores.*

PIſcatores trahebant verriculum, quod quum grave foret, gaudebant & exultabant, multum ineſſe prædæ exiſtimantes, ſed quum in littus ipſum traxiſſent, piſceſque paucos quidem, ſed lapidem in eo permagnum inveniſſent, triſtari & mœrere cœperunt, non tam piſcium paucitate, quàm quod & contraria antè animo præſumpſerant. Quidam autem inter eos natu grandior dixit, Ne triſtemur, ô ſocii! nam voluptati, ut videtur, ſoror eſt triſtitia: & nos igitur oportebat tantum ante lætatos omnino aliqua in re etiam triſtari.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere triſtari fruſtrata ſpe.

14. *Jactator.*

14. *Jactator.*

VIr quidam peregrinatus, deinde in suam patriam reversus, aliaque multa in diversis viriliter gessisse locis jactabat, atque etiam Rhodi saltasse saltum, quem nullus ejus loci potuerit saltare: ad hoc & testes qui ibi interfuerunt dicebat se habere. Quidam autem ex iis qui aderant respondens, ait, Heus, tu, si verum hoc est, non est tibi opus testibus: En Rhodus, en & saltus.

Affabulatio.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratio sit, omnem sermonem vanum esse & supervacuum.

15. *Impossibilia promittens.*

VIr pauper ægrotans & malè affectus, quum à medicis desperatus esset, Deos rogabat, pollicens si sanitatem sibi rursus restituissent, centum boves ipsis oblaturum esse in sacrificium. Uxore autem ejus rogante, Et ubi tibi hæc si convalueris? Ille ait, Putas enim surgere me hinc, ut dii hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat, multos facilè polliceri, quæ re comprobare non sperent.

16. *Malig-*

16. *Malignus.*

VIr malignus ad eum, qui in Delphis eſt, ivit Apollinem tentaturus ipſum. Atque ideo comprehenſo paſſerculo manu, & eo veſte contecto, ſtetitque proximè tripodem, ac rogavit Deum, dicendo, O Apollo, quod manibus fero, utrum vivum eſt an mortuum? nam ſi mortuum diceret, vivum oſtenſurus erat paſſerculum: ſin vivum, ſtatim ſuffocatum mortuum illum offerret. Sed Deus, malignâ ipſius cognita mente, ait, Utrum vis, heus tu, facere, facito: penes te enim eſt illud facere, ſive vivum quod contines, ſive mortuum oſtendere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, Deum neque decipi poſſe, neque quicquam eum latere.

17. *Piſcatores.*

PIſcatores egreſſi ad venationem, quum multo tempore defatigati nihil cepiſſent, & admodum triſtabantur, & diſcedere apparabant. Sed ſtatim Thunnus maximo quodam inſectante piſce, in navigium ipſorum inſiluit: quo capto, læti abiere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe quæ ars non præbuit, ea donaſſe fortunam.

18. *De-*

18. *Deceptor.*

VIr pauper ægrotans vovebat diis si evaderet boves centum in sacrificium oblaturum; sed dei tentaturi, hoc à morbo liberarunt. At ille surgens, quoniam bobus carebat, ex pasta boves centum à se formatos in ara positos sacrificavit: sed dei ipsum ulturi in somniis adfuerunt ei, dicentes: Abi ad littus ad eum locum: illic enim Atticas mille drachmas invenies. Ille autem excitatus, lætus & alacer ad demonstratum locum perrexit, aurum disquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipsisque comprehensus est. Captus ergo ut dimitteretur piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. Sed quum non crederetur, abactus ab ipsis, divenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat, mendaciis hominum inimicum esse Deum.

19. *Ranæ.*

RAnæ duæ in palude pascebantur, æstate autem siccata palude, illa derelicta quærebant aliam: cæterum profundum invenerunt puteum. Quo viso altera alteri inquit, Descendamus, heus tu, in hunc puteum. Illa respondens ait, Si igitur & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat, non oportere inconsideratè res aggredi.

20. *Se-*

20. *Senex & Mors.*

SEnex quondam incisis in monte lignis, ac in humeros elevatis, ubi multam viam oneratus ivit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut veniret invocabat. At morte illico adstante & causam rogante qua se vocasset, Senex ait, Ut onus hoc sublatum imponeres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem vitæ studiosum esse, & licet infinitis periculis immersus videatur mortem appetere, tamen vivere multò magis quàm mori eligere.

21. *Anus & Medicus.*

MUlier Anus dolens oculos, conduxit Medicum quendam mercede, conventione facta si se curaret, pactam mercedem ei daturam : sin autem minimè, nihil daturam. Aggressus est igitur Medicus curam : quotidie verò accedens ad vetulam, & oculos ei ungens, quum illa nequaquam videre posset ea hora ob unctionem, ipse vas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Anus igitur suam suppellectilem videbat singulis diebus minui adeò, ut tandem omnino sanatæ nihil relinqueretur. At Medicus quum jam pactam pecuniam ab ea efflagitaret, ut quæ purè jam videret, & testes adduceret: Magis certè, ait illa, nunc nihil video. Nam quum oculis laborabam, multa mea in mea videbam domo: uunc autem quum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, pravos homines ex iis quæ agant, ignaros contra seipsos argumentum afferre.

---

22. *Agricola & filii ipsius.*

AGricola quidam vita excessurus, ac volens suos filios periculum facere de agricultura, vocatis ipsis ait, Filii mei, ego jam è vita discedo, vos autem si quæ in vinea à me occultata sunt, quæsieritis, invenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse? omnem vineæ terram post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non invenerunt, sed vinea pulchrè fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

---

23. *Herus & Canes.*

VIr quidam à tempestate in suo suburbio deprehensus, primum oveis comedit, dehinc capras Tempestate autem invalescente, & operarios boves jugulatos comedit. Canes verò his visis, dixerunt inter se, Sed fugiamus nos hinc. Si enim operariis bobus Herus noster non abstinet, quomodo nobis abstinebit?

Affabulatio.

Fabula ſignificat eos maximè fugere & cavere oportere, qui ne ſuis quidem abſtinent.

---

24. *Mulier & Gallina.*

MUlier quædam vidua Gallinam habebat, ſingulis diebus ovum ſibi parientem: rata verò ſi plus Gallinæ hordei projiceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed Gallina pinguefacta, ne ſemel quidem die parere potuit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos qui ob avaritiam plurium ſunt appetentes, & quæ adſunt amittere.

---

25. *Morſus à Cane.*

MOrſus à cane quidam medicaturum circuibat quærens. Quum autem occurriſſet quidam ei, & cognoſceret quod quærebat. Heus tu, ait, ſi ſanari vis, accipe panem, atque eo ſanguinem vulneris ſicca, & ei qui momordit cani ad edendum da; & is ridendo, ait, Sed ſi hoc fecero, oportebit me ab omnibus qui in urbe ſunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pravos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam injuriam exacui.

26. *Ado-*

26. *Adolescentuli & Cocus.*

DUo Adolescentuli juxta Cocum assidebant, & Coco in aliquo domestico opere occupato, alter horum partem quandam carnium subreptam in alterius demisit sinum. Converso autem Coco, & carnem quærente, qui abstulerat jurabat non habere: qui autem habebat, non abstulisse. Cocus verò cognita malitia ipsorum, ait, Sed etsi me latueritis pejerantum Deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quòd licèt homines pejerantes lateamus, Deum tamen non latebimus.

Inimici.

DUo quidam inter se inimici, in eadem navi navigabant: quorum alter in puppi, alter in prora sedebat: Tempestate autem superveniente, & nave jam submergendâ, qui erat in puppi gubernatorem rogabat, utra pars navigii prius obruenda esset. Quumque ille proram dixisset. Sed mihi non est grave, ait, mori, si visurus sum antè me inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modo inimicos suos videant ante se malè affectos.

28. *Felis & Mures.*

IN domo quadam quum multi essent Mures. Felis cognito ivit eo ac eorum singulos captos devorabat. At illi quotidie quum se absumi viderent, dixerunt inter se, Ne posthac infra descendamus, ne penitus intereamus. Nam si Felis non potest huc venire, nos salvi erimus. Sed Felis quum non amplius Mures descenderent, statuit apud se per astutiam eos decipiens evocare. Cæterum quum pessulum quendam conscendisset: de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, visoque eo ait, Heus tu, etsi saccus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, quum aliquorum pravitatem experti fuerint, non ampliùs eorum falli simulationibus.

29. *Vulpes & Simius.*

IN concilio quondam irrationabilium animalium, saltavit Simius, & approbatus, Rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei invidens, ut in casse quodam carnem vidit, Simium secum illuc duxit, quòd invenisset ipsa thesaurum illum dicens, non tamen & uti eo: quippe quem lex Regi tribueret: atque hortata est ipsum ut regem thesaurum accipere. At ille inconsiderate profectus, & captus à casse, ut quæ decepisset, accusabat Vulpem. Illa autem ei, O Simie, quum talem tu habeas dementiam, imperium in bruta tenebis?

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui actiones aliquas inconsultè aggrediuntur, in infortunia incidere.

---

30. *Thunnus & Delphin.*

THunnus Delphino persequente, magno impetu ferebatur. Quum capiendus esset, inscius ob vehementem impetum decidit in insulam quandam, ab eodem verò impetu & Delphin cum eo ejectus est. Thunnus autem conversus, quum agentem animam Delphinum vidisset, ait, Non amplius mihi mors molesta est, quum eum videam qui mihi causa fuit ipsius, unà mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat, facilè miserias ferre homines, si eos qui illarum auctores fuerunt, infeliciter agere videant.

---

31. *Medicus & ægrotans.*

MEdicus ægrotum curabat: ægroto autem mortuo, ille afferentibus dicebat, Homo hic si vino abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non interiisset. Quidam autem ex iis qui aderant respondens ait. Optimè, non oportebat te hæc nunc dicere quum nulla utilitas est, sed tunc admonere quum his uti poterat.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia.

---

32. *Auceps & Vipera.*

AUceps visco accepto & arundinibus aucupatum exiit. Viso autem turdo super alta arbore sedente, & arundinibus inter se in longitudinem conjunctis, sursum eum comprehensurus suspiciebat. Cæterum ignarus Viperam dormientem conculcavit. Quum verò irata momordisset ipsum, ille jam agens animam dicebat, Me miserum, alium enim capturus, ipse ab alio captus sum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui proximis insidiantur, ignaros sæpe ab aliis id ipsum pati.

---

33. *Fiber.*

FIber animal est quadrupes in stagnis plerumque vitam degens, cujus pudenda dicunt usui esse medicis. Hic igitur quum ab hominibus persequentibus jam capiendus sit, cognito cujus gratia petatur, abscissa sua pudenda projicit persequentibus, & sic salutem consequitur.

Affabulatio.

Fabula significat, eo modo homines prudentes pro sua salute nullam habere respectum pecuniarum.

34. Canis

34. *Canis & Cocus.*

CAnis irrumpens in culinam, & Coco occupato, corde arrepto fugit. At Cocus conversus, ut vidit ipsum fugientem inquit, Heus tu, scito ubi ubi fueris me te observaturum: non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe nocumenta hominibus documenta fieri.

35. *Canis & Lupus.*

CAnis ante stabulum quoddam dormiebat: quumque Lupus irrupisset, & devoraturus eum esset, rogabat ne tunc se mactaret. Nunc enim, inquit, tenuis sum, & macilentus: si autem parumper expectaveris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus pinguior ero, & tibi suavior cibus fiam. Lupus igitur persuasus abiit. Post aliquot dies reversus invenit superiùs super domus tecto Canem dormientem, & stans inferiùs ad se vocabat, admonens eum fœderis. Et canis, At, Lupe, si posthac ante stabulum me videris dormientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines quum aliqua in rè periclitati salvi facti fuerint, cavere ab eo quàm diu vixerint.

36. *Canis & Gallus.*

CAnis & Gallus inita ſocietate, iter faciebant. Veſpera autem ſuperveniente, Gallus conſcenſa arbore dormiebat, at Canis ad radicem arboris excavatæ. Quum Gallus, ut aſſolet, noctu cantaſſet, vulpes ut audivit accurrit, & ſtans inferius, ut ad ſe deſcenderet, rogabat, quòd cuperet adeò egregio cantu animal complecti. Quum autem is dixiſſet ut janitorem prius excitaret ad radicem dormientem, ut quum ille aperuiſſet, deſcenderet, & illa quærente ut ipſum vocaret, Canis ſtatim proſiliens eam dilaceravit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes homines, inimicos inſultantes ad fortiores aſtu mittere.

37. *Leo & Rana.*

LEo audita aliquando Rana valde clamante vertit ſe ad vocem, ratus magnum aliquod animal eſſe, parumper autem expectante, ut vidit ipſam ſtagno egreſſam, accedens propiùs proculcavit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere, ante quam videas auditu ſolo perturbari.

38. *Leo*

38. *Leo & Asinus & Vulpes.*

Leo & Asinus & Vulpes inita societate, egressi sunt ad venandum. Multa igitur præda capta, jussit Leo Asino ut divideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent eos hortabatur. Et Leo ira percitus Asinum devoravit. Inde Vulpi ut divideret jussit. Illa verò in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, Quis te, ô optima, dividere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

39. *Leo & Ursus.*

Leo & Ursus simul magnum nacti hinnulum, de eo pugnabant. Graviter igitur à seipsis affecti, ut ex multa pugna etiam vertigine corriperentur, defatigati jacebant. Vulpes autem circumcirca eundo ubi prostratos eos vidit, & hinnulum in medio, jacentem, hunc per medios utrosque percurrens rapuit, fugiensque abiit. At illi videbant quidem ipsam, sed quia non poterant surgere, Nos miseros, dicebant, quòd Vulpi laboravimus.

Affabulatio.

Fabula significat, aliis laborantibus alios lucrari.

40. *Va-*

40. *Vates.*

VAtes in foro sedens differebat. Quum autem supervenisset quidam derepente, & renunciasset quod domus ipsius fenestræ apertæ omnes essent, & quæ intus erant ablata omnia, exilivit suspirans, & cursim ibat. At quum quidam vidisset ipsum currentem. Heus tu, inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non prævaticinabere?

Affabulatio.

Fabula in eos qui suam vitam pravè gubernantes, quæ nihil ad se attinent præscire conantur.

41. *Formica & Columba.*

FOrmica sitiens descendit in fontem, ac tracta à fluxu, suffocabatur. Columba verò hoc viso, ramum arboris decerptum in fontem projecit, super quo sedendo Formica evasit. Auceps autem quidam post hoc calamis compositis ad Columbam comprehendendam ibat. Hoc autem viso Formica aucupis pedem momordit, qui dolens & calamos projecit, & ut Columba statim fugeret, auctor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactoribus gratiam referre.

42. *Vespertilio & Rubus & Mergus.*

VEspertilio & Rubus & Mergus inita societate, mercatoriam decreverunt vitam agere. Itaque Vespertilio argentum mutuata, deposuit in medium, Rubus vestem secum accepit, Mergus tertius æs, & enavigaverunt. Tempestate autem vehementi oborta, & navi emersa, omnibus perditis, ipsi in terram evaserunt. Ex illo igitur Mergus littoribus semper assidet, num quopiam æs ejiciat mare. Vespertilio verò creditores timens, interdiu non apparet, sed noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium vesti inhæret, quærens sicubi suam cognoscat.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea, quibus incumbimus, in posterum nos recidere.

43. *Ægrotus & Medicus.*

ÆGrotus quidam à Medico rogatus quomodo valuisset? Plus, ait, quam oporteret, sudasse. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundò verò ab ipso iterum rogatus quomodo habuisset, horrore correptum, ait, valde concussum fuisse. Ille & hoc bonum esse ait. Tertiò rursum rogatus quomodo valuisset, ait, in intercutem incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, Ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, maximè ex hominibus odio nobis haberi, qui ad gratiam semper loqui student.

---

44. *Lignator & Mercurius.*

Lignator quidam juxta fluvium suam amisit securim. Inops igitur consilii juxta ripam sedens plorabat. Mercurius autem intellecta causa, & miseratus hominem, urinatus in fluvium, auream sustulit securim, & an hæc esset quam perdiderat rogavit. Illo non eam esse dicente, iterum urinatus argenteam sustulit. Illo, neq; hanc esse suam dicente, tertiò urinatus, illam ipsam sustulit, illo hanc verè esse deperditam dicente. Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donavit. Ille profectus omnia sociis quæ acciderant narravit. Quorum unus eadem facere decrevit, & ad fluvium profectus & suam securim consultò demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogavit, an hanc amisisset. Illo lætabundo, &, Verè hæc est, dicente, perosus Deus tantam impudentiam, non solùm illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum justis Deus auxiliatur, tantum injustis esse contrarium.

45. *Asinus & Hortulanus.*

ASinus serviens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum laborabat, precatus est Jovem, ut ab olitore liberatus, alteri venderetur domino. Quum Jupiter exoratus, jussisset ipsum figulo vendi, iterum iniquiore animo perferebat quàm priùs, onera, & cœnum, & tegulas ferens. Rursus igitur ut mutaret dominum rogavit, & coriario venundatus est. Pejorem itaque prioribus herum nactus, & videns quæ ab eo fierent, suspirando ait, Hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere, hic enim, ut video & pellem meam conficiet.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maximè priores dominos à famulis expeti, quum de secundis periculum fecerint.

46. *Auceps & Galerita.*

AUceps avibus struxerat laqueos: Galerita verò hunc pròcul videns, rogavit, quidnam faceret? eo urbem condere dicente, deinde procul regresso, & abscondito, Galerita viri verbis credens accessit ad cassem & capta est. At aucupe occurrente, illa dixit, Heus tu, si talem urbem condis non multos invenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maximè domos & urbes desolari, quum præfecti molesti fuerint.

---

47. *Viator.*

Viator multa confecta via, oravit, si quod invenerit, dimidium Mercurio ejus dedicaturum. Nactus igitur peram cariotarum & amygdalarum plenam, atque ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit, inquiens, Habes, ô Mercuri: votum. Nam rei inventæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula significat, virum avarum, qui & Deos ob cupiditatem fallit.

---

48. *Puer & Mater.*

Puer ex literario ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Quum ea vero non corripuisset, sed potius amplexata fuisset, provectus ætate cœpit & majora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectà ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, ut pauca quædam matri colloqueretur in aurem. Quæ quum illico ori filii se admovisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit. Matre autem & aliis accusantibus, quia non solùm furatus sit, sed jam & in matrem impius esset, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim quum librum furatus

ſuratus eram me corripuiſſet, non ad hæc uſque progreſſus nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eorum qui non in principio puniuntur, in majus augeri mala.

---

49. *Paſtor & Mare.*

PAſtor in maritimo loco gregem paſcens, viſo tranquillo mari, deſideravit navigare ad mercaturam. Venditis igitur ovibus, & palmarum fructibus emptis, ſolvit. Tempeſtate verò vehementi facta, & navis in periculo quum eſſet, ne ſubmergeretur, omni onere ejecto in mare, vix vacua navi evaſit incolumis. Poſt verò dies non paucos, tranſeunte quodam, & maris (erat enim id fortè tranquillum) quietem admirante, ſuſcepto ſermone. Hic ait, cariotas iterum, ut videtur, deſiderat, & propterea videtur quietum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, calamitates hominibus documenta fieri.

---

50. *Punica & Malus.*

PUnica & Malus de pulchritudine contendebant. Multis contentionibus interim factis, rubus ex proxima ſepe audiens, deſinamus, ait, ô amicæ, aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat, in præstantiorum seditionibus vilissimos etiam conari esse aliquos.

51. *Talpa.*

TAlpa cœcum animal est. Dixit igitur aliquando matri, Morum mater video, deinde rursus ait, Thuris odore plena sum: & tertiò iterum, Ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater verò respondens ait, O filia, ut jam percipio, non solùm visu privata es, sed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos jactabundos impossibilia profiteri, & in minimis redargui.

52. *Vespæ & Perdices.*

VEspæ & Perdices sitibundæ ad agricolam iverunt, ab eoque petierunt ut daret eis bibere, promittentes pro aqua hanc gratiam reddituras: Perdices quidem, fodere vineas: Vespæ autem, circumcirca eundo aculeis arcere fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boves, qui nihil promittunt, tamen omnia faciunt. Melius igitur est illis dare quam vobis.

Affabulatio.

Fabula in viros perniciosos, qui promittunt quidem juvare, lædunt autem admodum.

53. *Pa-*

53. *Pavo & Monedula.*

AVibus creaturis regem, Pavo rogabat ut ſe ob pulchritudinem eligerent. Eligentibus autem eum omnibus monedula ſuſcepto ſermone ait, Sed ſi te regnante Aquila nos perſequi aggreſſa fuerit, quomodo nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, principes non modò propter pulchritudinem, ſed & fortitudinem, & prudentiam eligere oportere.

54. *Aper & Vulpes.*

APer, quum cuidam adſtaret arbori, dentes acuebat. Vulpe autem rogante cauſam, quare nulla propoſita neceſſitate dentes, acueret, inquit, Non abs re hoc facio. Nam ſi me periculum invaſerit, minime me tunc acuendis dentibus occupatum eſſe oportebit, ſed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, adverſus periculum præparatum eſſe oportere.

55. *Caſſita.*

CAſſita à laqueo capta plorans dicebat, Hei mihi miſeræ & infelici volucri. Non aurum ſurripui cujuſquam, non argentum, non aliud quicquam pretioſum. Granum autem tritici parvum mortis mihi cauſa fuit.

Affabulatio.

Fabula in eos qui ob vile lucrum magnum ſubeunt periculum.

56. *Hinnulus.*

HInnulus aliquando Cervo ait, Pater, tu natus es & major & celerior canibus, & cornua præterea ingentia geſtas ad vindictam, curnam igitur ſic eos times? Et ille ridens ait: Vera quidem hæc inquis, fili: unum verò ſcio, quòd quum canis latratum audivero, ſtatim ad fugam neſcio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, naturâ timidos nulla admonitione confirmari.

57. *Lepores & Ranæ.*

LEpores aliquando in unum profecti ſui ipſorum deplorabant vitam, quòd foret periculis obnoxia, & timoris plena: ſe enim ab omnibus & canibus & aquilis,

lis, & aliis multis consumi. Melius itaq; esse mori semel, quam toto vitæ tempore timere, hoc igitur confirmato, impetum fecerunt simul in paludem, quasi in eam delapsuri, & suffocandi. Sed quum Ranæ, quæ circum paludem sedebant, cursus strepitu percepto illico in hanc insiluissent, ex leporibus quidam sagacior esse visus aliis, ait, Sistite, ô socii, nihil grave in vos ipsos molimini, jam ut videtis, & nobis alia sunt animalia timidiora.

Affabulatio.

Fabula significat, misero gravioribus aliorum consolari calamitatibus.

---

58. *Asinus & Equus.*

ASinus Equum beatum putabat, quòd abunde nutriretur & accuratè, quum ipse neque palearum satis haberet, idque plurimum defatigatus. Quum autem tempus institit belli & miles armatum ascendit Equum, huc illuc ipsum impellens, cæterum & in medios hostes insiluit, & Equus vulneratus jacebat. His visis, Asinus Equum mutata sententia, miserum existimabat.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere principes & divites emulari, sed in illos invidia & periculo consideratis, paupertatem amare.

59. *Ava-*

59. *Avarus.*

AVarus quidam, quum omnia ſua bona vendidiſſet, & auream maſſam feciſſet, in loco quodam defodit, una defoſſo illic & animo ſuo & mente, atque quotidie eundo, ipſam videbat. Id autem quum ex operariis quidam obſervaſſet, cognovit, & refoſſam maſſam abſtulit. Poſt hæc & ille profectus, & vacuum locum videns, lugere cœpit, & capillos evellere. Hunc quum quidam vidiſſet ſic plorantem & cauſam audiviſſet, Ne ſic, ait, Heus tu, triſtare, neque enim habens aurum habebas. Lapidem igitur pro auro acceptum reconde, & puta tibi aurum eſſe: eundem enim tibi uſum præſtabit. Nam, ut video, neque quum aurum erat, utebare.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nihil eſſe poſſeſſionem, niſi uſus adfuerit.

60. *Anſeres & Grues.*

ANſeres & Grues in eodem prato paſcebantur. Venatoribus autem viſis, Grues, quòd eſſent leves, ſtatim evolaverunt: Anſeres verò ob onus corporum, quum manſiſſent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, & in expugnatione urbis inopes facilè fugere, divites autem ſervire captos.

61. Te-

61. *Teſtudo & Aquila.*

TEſtudo orabat Aquilam, ut ſe volare doceret. Ea autem admonente, procul hoc à natura ipſius eſſe illa magis precibus inſtabat. Accepit ergo ipſam unguibus, & in altum ſuſtulit, inde demiſit. Hæc autem in petras cecidit, & contrita eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, ſeipſos læſiſſe.

62. *Pulex.*

PUlex aliquando ſaltans, viri pedibus inhæſit: hic autem Herculem in auxilium invocabat: at quum illinc rurſus ſaltaſſet, ſuſpirans ait, O Hercules ſi contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra majores adverſarios adjuvabis?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere in minimis Deum rogare, ſed in neceſſariis.

63. *Cerva.*

CErva altero obcœcata oculo, in littore paſcebatur, ſanum oculum ad terram propter venatores habens, alterum verò ad mare, unde nihil ſuſpicabatur: præter

præternavigantes autem quidam, & hoc conjectantes, ipsam sagittarunt. Hæc autem seipsam lugebat, quòd unde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia videntur, utilia fieri: quæ verò utilia, noxia.

---

64. *Cerva & Leo.*

CErva venatores fugiens, in speluncam ingressa est: in leonem autem ibi incidens ab ea comprehensa est: moriens autem dicebat, Hei mihi, quod homines fugiens in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines, dum parva fugiunt pericula, in magna incurrere.

---

65. *Cerva & Vitis.*

CErva venatores fugiens, sub vite delituit. Quum præteriissent autem parumper illi; Cerva prorsus jam latere arbitrata, vitis folia depasci incepit. Illis verò agitatis & venatores conversi, & quod erat verum, arbitrati animal aliquod sub foliis occultari, sagittis confecerunt Cervam. Hæc autem moriens talia dicebat: justa passa sum, non enim offendere oportebat quæ me servaret.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, qui injuria benefactores afficiunt, à Deo puniri.

---

66. Asinus & Leo.

CUm Asino Gallus aliquando pascebatur. Leone autem aggresso Asinum, Gallus exclamavit, & Leo (aiunt enim hunc Galli vocem timere) fugit. At Asinus ratus propter se fugisse, aggressus est statim Leonem, Ut verò procul hunc persequutus est, quò non amplius Galli perveniebat vox, conversus Leo devoravit. Hic verò moriens clamabat, Me miserum & dementem. Ex pugnacibus enim non natus parentibus, cujus gratia in aciem irrui?

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

---

67. Olitor & Canis.

OLitoris Canis in puteum decidit: Olitor autem ipsum illinc extracturus, descendit & ipse in puteum. Ratus autem Canis accessisse, ut se inferiùs magis obrueret, Olitorem conversus momordit. Hic autem cum dolore reversus, Justa, inquit, patior, nam cur unquam sui interfectorem servare studui?

Affa-

Affabulatio.

Fabula in injuſtos, & ingratos.

---

68. *Sus & Canis.*

SUs & Canis mutuò convitiabantur. Et Sus jurabat per Venerem, proculdubio dentibus diſciſſurum Canem. Canis verò ad hæc per Ironiam dixit, Bene per Venerem nobis juras, ſignificas enim ab ipſa vehementer amari, quæ impuras tuas carnes deguſtantem, nullo pacto in ſacellum admittit. Et Sus, propter hoc igitur magis præ ſe fert Dea amare me. Nam occidentem, aut alio quovis modo lædentem omnino averſatur: tu tamen malè oles, & viva, & mortua.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes oratores quæ ab inimicis objiciuntur convicia artificioſe in laudem convertere.

---

69. *Sus & Canis.*

SUs & Canis de fœcunditate certabant: dixit autem Canis fœcundam ſe eſſe maximè pedeſtrium omnium: & Sus occurrens, ad hæc inquit, Sed quum hoc dicis, ſcito & cœcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non celeritate res, ſed perfectione judicari.

70. *Ser-*

70. *Serpens & Cancer.*

SErpens unà cum Cancro vivebat, Inita cum eo societate. Itaque Cancer ſimplex moribus, ut & ille mutaret admonebat aſtutiam: hic autem minimè obediebat. Quum obſervaſſet igitur Cancer ipſum dormientem, & pro viribus compreſſiſſet, occidit. At Serpente poſt mortem extenſo, ille ait, Sic oportebat antehac rectum & ſimplicem eſſe. Neque enim hanc pœnam dediſſes.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui cum dolo amicos adeunt, ipſos offendi potiùs.

71. *Paſtor & Lupus.*

PAſtor nuper natum Lupi catulum reperit, ac ſuſtulit, unaque cum canibus nutrivit. At quum adoleviſſet, ſi quando Lupus ovem rapuiſſet, cum canibus & ipſe perſequebatur. Quum canes verò aliquando non poſſent aſſequi Lupum, atque ideo reverterentur, ille ſequebatur, ut quum ipſum aſſequutus eſſet, ut Lupus particeps foret venationis, deinde redibat. Sin autem Lupus extra non rapuiſſet ovem, ipſe clam occidens unà cum canibus comedebat, donec paſtor quum conjectaſſet & intellexiſſet rem, de arbore ipſum ſuſpendit & occidit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, naturam pravam bonos mores non nutrire.

72. *Leo & Lupus.*

LEo quum consenuisset, ægrotabat jacens in antro. Accesserunt autem visitatura regem, præter Vulpem, cætera animalia. Lupus igitur capta occasione, accusabat apud Leonem Vulpem, quasi nihili facientem suum omnium dominum, & propterea neque ad visitationem profectam. Interim affuit & Vulpes, & ultima audivit Lupi verba. Leo igitur contra eam infremuit: sed defensionis tempore petito, & quis, inquit, eorum qui convenerunt, tantum profuit, quantum ego, quæ in omnem partem circuivi, & medicamentum pro te à medico quæsivi, & didici? Quum autem Leo statim ut medicamentum diceret imperasset, illa inquit, Si Lupo vivente excoriato, ipsius calidam pellem indueris. Et Lupo jacente, Vulpes ridens ait, Sic non oporteret dominum ad malevolentiam movere, sed ad benevolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum vertere.

73. *Mulier.*

MUlier quædam virum ebrium habebat: ipsum autem à morbo liberatura, tale quid comminiscitur. Aggravatum enim ipsum ab ebrietate quum observasset, & mortui instar insensatum in humeros elevatum in sepulcretum allatum deposuit, & abiit. Quum verò

verò ipſum jam ſobrium eſſe conjectata eſt, profecta januam pulſavit ſepulcreti: ille autem quum diceret, Quis eſt qui pulſat januam? uxor reſpondit, Mortuis cibaria ferens, ego adſum: & ille non mihi comeſſe, ſed bibere, ô optime, potius affer: moleſtus enim mihi es, quum cibi non potus meminiſti. Hæc autem pectore percuſſo, Heu mihi miſeræ, inquit: nam neque aſtu profui: tu enim vir non ſolum non emendatus es, ſed pejor quoque te ipſo evaſiſti, cum in habitum tibi deductus ſit morbus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere malis actibus immorari, nam & nolentem quandoque hominem conſuetudo invadit.

---

74. *Cygnus.*

VIr dives & Anſerem & Cygnum ſimul nutriebat, non ad eadem tamen, ſed alterum cantus, alterum menſæ gratia. Quum autem oporteret anſerem ea efficere quorum cauſa nutriebatur, nox erat ac diſcernere tempus non permiſit utrumqne. Cygnus autem pro anſere abductus, cantat cantum quendam, mortis exordium: ac cantu quidem exprimit naturam, mortem verò effugit ſuavitate canendi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe muſicen differre mortem.

74. *Æthiops.*

ÆThiopem quidam emit; talem ei colorem inesse ratus negligentia ejus qui prius habuit. Ac assumpto in domum omnes ei adhibuit absterfiones, omnibus lavacris tentavit mundare: & colorem quidem transmutare non potuit, sed morbum vexatio paravit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à principio provenerunt.

76. *Hirundo & Cornix.*

HIrundo & Cornix de pulchritudine contendebant. Respondens autem Cornix ei dixit, Sed tua pulchritudo verno tempore floret, meum verò corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula significat, durationem corporis decore meliorem esse.

77. *Butalis.*

BUtalis à fenestra quadam pendebat; vespertilio autem profecta rogavit causam, quare die silet, nocte canit. Quum autem ea non incassam hoc facere dixisset, nam die canendo olim capta fuerat, & propterea

pterea ex illo prudens evasit. Vespertilio ait, Sed non te cavere nunc oportet quum nulla utilitas, sed antequam capereris.

Affabulatio.

Fabula significat, in infortuniis inutilem esse pœnitentiam.

---

78. *Cochleæ.*

Rustici filius assabat cochleas: quum autem audiret eas stridentes, ait, O pessimæ animantes, domibus vestris incensis vos canitis.

Affabulatio.

Fabula significat, omne intempestivè factum vituperabile esse.

---

79. *Mulier & Ancillæ.*

Mulier vidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His verò assiduè defatigatis labore, visum est oportere domesticum occidere Gallum, tanquam illum, qui noctu excitaret heram. Evenit autem ipsis hoc facto ut in grandiora inciderent mala. Nam hera, quum ignoraret Gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

---

80. *Mulier venefica.*

Mulier venefica divinarum irarum propulsiones promittens, multa facere perseverabat, & lucrum inde facere: quidam igitur accusaverunt eam impietatis, & convicerunt, & damnatam ducebant ad mortem. Videns autem quidam eam duci ait, Tu quæ Deorum iras avertere promittebas, quomodo neque hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittentes, ne parva quidem facere posse.

---

81. *Mustela.*

Mustela in officinam ingressa ferrarii, ubi jacentem circumlambebat limam. Rasa autem lingua, sanguis multus ferebatur. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos qui in contentionibus seipsos offendunt.

82. *Agricola.*

AGricola quidam fodiens aurum reperit: quotidie igitur terram, ut ab ea beneficio affectus coronabat. Hic autem fortuna adstans, inquit, Heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te? nam si tempus immutetur, & in alias manus hoc tuum aurum veniat, scio te nunc me Fortunam accusaturum.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorem cognoscere, atque huic gratiam referre.

83. *Viatores.*

DUo quidam unà iter faciebant, & quum alter securim reperisset, alter qui non invenit, admonebat ipsum, ne diceret, inveni, sed invenimus: Sed paulò pòst, quum aggrederentur ipsos qui securim perdiderant, habens ipsam persequentibus illis, ad eum qui una iter faciebat, dicebat Periimus. Hic autem aiit, Perii dic, non periimus. Etenim & tunc quum securim invenisti, inveni dixisti, non invenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

84. *Ranæ.*

DUæ ranæ vicinæ ſibi erant. Paſcebantur autem, altera in profundo, & procul à via, ſtagno; altera in via parum aquæ habens. Verùm quum quæ in ſtagno alteram admoneret, ut ad ſe migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens, Firmiſſima teneri hujuſce loci conſuetudine, quouſque obtigit currum prætereuntem ipſam confringere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, homines quoque prava aggredientes, citius mori quam mutentur in melius.

85. *Apiarius.*

IN mellarium ingreſſus quidam domino abſente, favum abſtulit. Hic autem reverſus, ut alveolos vidit inanes, ſtans quod in his erat perſcrutabatur. Apes autem è paſtu redeuntes, ut deprehenderunt ipſum, aculeis percutiebant, peſſiméque tractabant. Hic autem ad eas, ô peſſimæ animantes furatum veſtros favos illæſum dimiſiſtis, me verò ſatagentem veſtri percutitis?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic hominum quoſdam per imprudentiam inimicos non cavere, amicos autem ut inſidiatores repellere.

86. *Alcedo.*

ALcedo avis eſt ſolitaria, ſemper in mari vitam degens. Hanc aiunt, hominum venationes caventem, in ſcopulis maritimis nidum ædificare. Cæterùm aliquando paritura, nidum fecit. Egreſſa autem ea ad pabulum, evenit mare à vehementi concitatum vento elevari ſupra nidum, atque hoc ſubmerſo, pullos perdere. Hæc reverſa, re cognita, ait, Me miſeram, quæ terram ut inſidiatricem cavens, ad hoc confugi, quod mihi longè eſt infidius.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, homines etiam quoſdam ab inimicis cavendo, ignaros in multo graviores inimicis amicos incidere.

87. *Piſcator.*

PIſcator in fluvio quodam piſcabatur: extenſis autem retibus & fluxu comprehenſo, utrimque funi alligato lapide, aquam verberabat, ut piſces fugientes incautè in retia inciderent. Cùm quidam verò ex iis qui circa locum habitabant, id facere videret, increpabat quòd fluvium turbaret, & claram aquam non ſineret bibere. Et is reſpondit, Sed niſi ſic fluvius perturbetur, me oportebit eſurientem mori.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, civitatum etiam rectores tunc maximè quæstum facere, quum patrias in seditionem induxerint.

---

88. *Simius & Delphis.*

MOris quum esset navigantibus Melitenses catulos & Simios adducere in solamen navigationis, navigans quidam habebat secum & Simium. Quum autem pervenisset ad Sunium Atticæ promontorium, tempestatem vehementem fieri contigit. Navi autem eversa, & omnibus enatantibus, natabat & Simius, Delphis autem aliquis ipsum conspicatus, & hominem esse ratus, digressus sustinebat ad terram perferens. Ut verò in Piræo fuit Atheniensium navali, rogavit Simium, an genere esset Atheniensis? Quum autem hic diceret, & claris ibi esse parentibus, rogavit, an & Piræum nosset? Ratus autem Simius de homine eum dicere, ait, & valde amicum esse ei, & familiarem, & Delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in viros qui veritatem ignorantes, decipiendum esse existimant.

89. *Muscæ.*

IN cella quadam melle effuso, Muscæ advolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus evolare non poterant. Quum vero suffocarentur, dicebant, Miseræ nos quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse caussam.

90. *Mercurius & Statuarius.*

MErcurius scire volens quanti apud homines esset, ivit in Statuarii domum, transformatus in hominem, & visa statua Jovis, rogabat, quanti quis ipsam emere posset. Hic autem quum dixisset, drachma, risit, & quanti Junonis, ait, quum dixisset, pluris: visa & sua ipsius statua, ac opinatus quum nuntius sit Deorum & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem, rogavit de se. Statuarius verò ait, Si hasce emeris, & hanc tibi additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in virum gloriosum, qui nullius apud alios est pretii.

91. *Mer-*

91. *Mercurius & Tiresias.*

MErcurius volens Tiresiæ vaticinium an verum esset cognoscere, furatus ipsius boves ex rure venit ad ipsum in urbem similis factus homini, & ad ipsum divertit. Boum autem amissione renunciata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exivit, augurium aliquod de fure consideraturus, & huic jubet dicere sibi, quamnam avem viderit. Mercurius autem primùm vidisse Aquilam à sinistris ad dextram volantem, dixit. Hic non ad se eam attinere quum dixisset: secundò Cornicem super arbore quadam sedentem vidit, & modò superius aspicientem, modò ad terram declinatam, & vati refert. Et is, re cognita, inquit, Sed hæc Cornix jurat & Cœlum & Terram, si tu velis, meas me recepturum boves.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit adversus virum furacem.

92. *Canes.*

HAbens quidam duos Canes, alterum venari docuit, alterum domum servare. Cæterum si quando venaticus caperet aliquid, & domus custos particeps unà cum eo dapis erat: ægrè ferente autem venatico, & illi objiciente, quòd ipse quotidie laboraret, illi nihil laborans suis nutriretur laboribus, respondens ipsi ait, Non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

Affa

Affabulatio.

Fabula significat, adolescentes qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, quum eos parentes sic educaverint.

---

93. *Maritus & Uxor.*

HAbens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, voluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem. Paucis verò pòst diebus ea reversa, rogavit quomodo erga illos habuisset. Hæc verò quum dixisset: bubulci & pastores me suspectabant, ad eam ait, Sed ô uxor, si eos odisti, qui manè greges agunt, serò autem revertuntur, quid sperare oportet in iis quibuscum toto conversaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex parvis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

---

94. *Hœdus & Lupus.*

HOedus derelictus à grege persequente Lupo, conversus ad eum dixit, ô Lupe, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne injucunde moriar, cane tibia primùm ut saltem. Lupo autem canente tibia, atque Hœdo saltante, canes quum audivissent, Lupum persequuti sunt: hic conversus Hœdo, inquit, Meritò hæc mihi fiunt: oportebat enim me, coquus quum sim tibicinem non agere.

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt, quæ verò aliorum sunt exercere conantur, in infortunia incidere.

---

95. *Cancer & Vulpes.*

CAncer è mari quum ascendisset in loco quodam pascebatur. Vulpes verò esuriens, ut conspexit, accessit, ac eum rapuit. Ille devorandus ait, sed ego justa patior, qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam, qui propriis derelictis exercitiis, ea quæ nihil conveniunt aggrediuntur, meritò infortunatos esse.

---

96. *Citharœdus.*

CItharœdus rudis in domo calce incrustata, ut solebat canens, & contrà resonante in se voce, putabat valde canorus esse, itaq; ob id elatus cogitavit etiam theatro sese committere oportere. Profectus verò ad se ostendendum, quum malè admodum caneret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam, qui in scho-

lis

lis videntur esse aliqui, quum ad res publicas se conferunt, nullius pretii esse.

---

97. *Fures.*

FUres in domum quandam ingressi, nihil invenerunt, nisi gallum, atque hoc capto abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitterent, dicens, utilem esse hominibus, ut qui noctu eos ad opera excitet. Hi verò dixerunt, Sed propter hoc te tantò magis occidimus: illos enim excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maximè pravis esse adversa, quæ bonis sunt beneficia.

---

98. *Cornix & Corvus.*

COrnix corvo invidens, quòd is per auguria hominibus vaticinaretur, ob idque crederetur uti futura prædicens, conspicata viatores quosdam prætereuntes ivit super arborem quandam stansque valde crocitavit. Illis verò ad vocem conversis, & stupefactis, re cognita quidam inquit, Abeamus heus vos, Cornix enim est quæ crocitavit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem modo & homines cum præstantioribus certantes, præterquam quòd non ad æqua perveniunt, risu quoque dignos esse.

99. *Cornix & Canis.*

Cornix Minervæ ſacrificans, canem invitavit ad epulas, ille verò ad eam dixit, Quid fruſtra ſacrificia abſumis? Dea enim adeò te odit, ut ex peculiaribus quoque tibi auguriis fidem ſuſtulerit. Cui Cornix, Ob id magis ei ſacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſque ob lucrum non vereri inimicos beneficiis proſequi.

100. *Corvus & Serpens.*

Corvus cibi indigens, ut Serpentem in aprico quodam loco dormientem vidit, hunc devolando rapuit. Hic quum ſe vertiſſet, atque momordiſſet ipſum, Corvus moriturus dixit, Me miſerum, qui tale reperi lucrum ex quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in virum qui ob theſaurorum inventionem de ſalute periclitatus ſit.

101. *Monedula & Columbæ.*

Monedula in Columbario quodam Columbas videns bene nutritas, dealbavit ſeſe, ivitque ut & ipſa eodem cibo impertiretur. Hæ verò, donec tacebat, ratæ eam

eam esse Columbam admiserunt. Sed quum aliquando oblita vocem emisisset, tunc ejus cognita natura, expulerunt percutiendo, eaque privata eo cibo rediit ad Monedulas rursum. Et illæ ob colorem quum ipsam non nossent, à suo cibo abegerunt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos esse, considerantes habendi cupiditatem præterquam quòd nihil juvat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

---

102. *Monedula.*

MOnedulam quum quis cepisset, & pedem alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non ferendo victum inter homines, ubi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumque nidum se contulit. Circumvoluto verò ramis vinculo, evolare haud valens, quum moritura esset, secum loquebatur, Me miseram, quæ apud homines non ferens servitutem, incautè me vita privavi.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnunquam quosdam, dum se à mediocribus student periculis liberare, in majora incidere.

---

103. *Mercurius.*

JUpiter Mercurio jussit, ut artificibus omnibus mendacii medicamentum misceret. Hic eo trito, & ad mensuram facto, æquabiliter singulis miscuit. Quum

 verò

verò ſolo relicto ſutore multum ſupereſſet medicamenti, totum acceptum mortarium ei miſcuit. Atque hinc contigit artifices omneis mentiri, maximè verò omnium ſutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

---

104. *Jupiter.*

JUpiter formatis hominibus, omneis illis affectus indidit, ſolum indere pudorem oblitus eſt. Quapropter non habens unde nam ipſum introduceret, per turbam ingredi eum juſſit. Hic verò primum contradicebat, quòd indigna ferret. Vehementiùs verò eo inſtante ait, Sed ego ſanè his ingredior pactis, ſi amor non ingrediatur: ſi ingrediatur, ipſe exibo quamprimum. Ex hoc profecto evenit omnia ſcorta inverecunda eſſe.

Affabulatio:

Fabula ſignificat, captos amore inverecundos eſſe.

---

105. *Jupiter.*

JUpiter nuptias celebrans, omnia animalia convivio excipiebat. Sola verò teſtudine tardè profecta, admiratus cauſam tarditatis, rogavit eam, quamobrem ipſa ad convivium non acceſſerit. Quum hæc dixiſſet, Domus chara, domus optima, iratus ipſi, damnavit ut domum bajulans circumferret.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines eligere, parcè potius apud se vivere, quàm apud alios lautè.

---

106. *Lupus & Ovis.*

LUpus à canibus morsus, & malè affectus, abjectus jacebat. Cibi verò indigens, visa Ove, rogabat ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inveniam. Illa re cognita, ait. Sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in virum maleficum per simulationem insidiantem.

---

107. *Lepores.*

LEpores olim belligerantes cum Aquilis invocarunt in auxilium Vulpes: hæ autem dixerunt, Vobis auxiliaremur nisi sciremus, qui vos estis, & cum quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cum præstantioribus certant, suam salutem contemnere.

108. *Formica.*

QUæ nunc Formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ aſſiduè incumbens, non erat propriis laboribus contentus ſed & vicinorum fructus ſurripiebat. Jupiter autem indignatus hujus habendi cupiditate, tranſmutavit eum in hoc animal, quæ Formica appellatur. Verùm quum mutaſſet formam, non & affectum mutavit. Nam hucuſque arva circumeundo aliorum labores colligit, & ſibi recondit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, natura pravos, etſi maximè ſpeciem tranſmutaverint, mores non mutare.

106. *Veſpertilio & Muſtela.*

VEſpertilio in terram cum cecidiſſet, à Muſtela capta eſt, & quum occidenda foret, pro ſalute rogabat. Hac verò dicente, non poſſe ipſam dimittere, quòd natura volucribus omnibus inimica foret, ait. Non autem, ſed murem eſſe: & ſic dimiſſa eſt. Poſtremò autem quum iterum cecidiſſet, & ab alia capta Muſtela, ne voraretur orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicam eſſe muribus, ſe non Murem, ſed Veſpertilionem eſſe dicebat, & rurſus dimiſſa eſt. Atque ita evenit, bis mutato nomine, ſalutem conſequutam fuiſſe.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, neque nos in eiſdem ſemper eſſe oportere, conſiderantes eos qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

110. *Viatores.*

VIatores juxta littus quoddam iter facientes, venerunt in ſpeculam quandam, & illic conſpicati ſarmenta procul natantia, navim eſſe magnam exiſtimarunt: quamobrem expectarunt tanquam appulſura ea eſſet. Quum verò à vento lata ſarmenta propiùs forent, non navim amplius, ſed ſcapham videre videbantur. Advectis autem illis, quum ſarmenta eſſe vidiſſent, inter ſe dixerunt, Ut nos igitur fruſtrà quod nihil eſt expectabamus!

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nonnullos homines qui ex improviſo terribiles eſſe videntur, quum periculum feceris, nullius eſſe pretii inveniri.

111. *Aſinus Sylveſtris.*

ASinus ſylveſtris Aſino viſo domeſtico in loco quodam aprico, profectus ad ipſum, beatum dicebat, & corporis bona habitudine, & cibi perceptione. Deinde verò quum vidiſſet eum ferentem onera, & agaſonem retro ſequentem, & baculis ipſum percutientem ait, Aſt ego non amplius beatum te exiſtimo. Video enim non ſine magnis malis habere te fœlicitatem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non eſſe æmulanda lucra, in quibus inſunt pericula & miſeriæ.

112. *Aſini.*

ASini olim propterea quòd aſſiduè onera ferrent & fatigarentur, legatos miſerunt ad Jovem, ſolutionem laborum petentes. Hic autem oſtendere ipſis volens, id non poſſe fieri ait, tunc eos liberatum iri laboribus quum mingendo fluvium fecerint. At illi eum verum dicere exiſtimantes ex illo & nunc uſque, ubi aliorum urinam viderint Aſinorum, illic & ipſi circumſtando mingunt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, unicuique quod fatale eſt incurabile eſſe.

113. *Aſinus & Vulpes.*

ASinus Indutus pelle Leonis, vagabatur reliqua bruta perterrens. Cæterùm viſa Vulpe, tentavit & hanc perterrefacere. Hæc autem (caſu enim ipſius vocem audiverat) ad ipſum ait, Sed bene noſti, quòd & ego te timuiſſem, niſi rudentem audiviſſem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nonnullos indoctos, qui externis aliqui eſſe videntur, ex ſua loquacitate redargui.

114. *Asinus & Ranæ.*

ASinus ligna ferens pertransibat paludem quandam. Lapsus autem, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ autem, quæ erant in palude, auditis ejus suspiriis, Heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos fuisses, quum quia ad breve tempus cecidisti, sic lamentaris?

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit in virum segnem, qui ob minimos quosque labores tristatur, quum ipse majoribus facilè resistat.

115. *Asinus & Corvus.*

ASinus ulcerato dorso in prato quodam pascebatur. Corvo autem insidente ei, & ulcus percutiente, Asinus rudebat ac saltabat. Sed Agasone procul stante ac ridente. Lupus præteriens ipsum vidit, & dixit, Miseri nos, quos si tantùm viderint, persequuntur, huic autem & arrident.

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantùm appareant, ignosci.

116. *Asi-*

116. *Asinus & Vulpes.*

ASinus & Vulpes, inita inter se societate exiverunt ad venationem, Leo verò quum occurrisset ipsis, Vulpes imminens periculum videns, profecta ad Leonem tradituram ei Asinum pollicita est, si sibi impunitatem promiserit. Qui quum dimissurum eam dixisset, illa adducto Asino in casses quosdam ut incideret, fecit, Sed Leo videns illum fugere minimè posse, primam Vulpem comprehendit, deinde sic ad Asinum versus est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui sociis insidiantur, sæpe & seipsos nescios perdere.

117. *Gallina & Hirundo.*

GAllina Serpentis ovis inventis, diligenter calefacta excludit. Hirundo autem quum eam vidisset, ait, O demens, quid hæc nutris, quæ cum excreverint, à te prima injuriam auspicabuntur?

Affabulatio.

Fabula significat, implacabilem esse pravitatem, licet afficiatur maximis beneficiis.

118. *Camelus.*

CUm primùm visa est Camelus, homines perterriti, & magnitudinem admirati fugiebant: ubi verò procedente tempore cognoverunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eo usque ut ad eam accederent. At intellecto paulò pòst belluæ non inesse bilem, eo contemptus iêre, ut & fræna ei imponerent, & pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula significat, terribiles res consuetudine contemptibiles fieri.

119. *Serpens.*

SErpens à multis hominibus pessundatus, Jovem postulavit. Jupiter autem ad eum dixit: sed si qui prior conculcavit pupugisses, nequaquam id facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui priùs invadentibus resistunt, aliis formidolosos fieri.

120. *Columba.*

COlumba siti correpta, ut vidit quodam in loco poculum aquæ depictum, verum rata, atque multo

elata impetu, imprudens in tabulam offendit, ut & pennis ipsius perfractis in terram decideret, atque à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines ob vehementes alacritates, inconsultò res aggredientes, injicere sese in perniciem.

---

121. *Columba & Cornix.*

COlumba in columbario quodam nutrita, fœcunditate superbiebat. Cornix verò ea audita, ait, Sed heus tu, desine hac re gloriari: nam quo plures paris, eo plus mœroris accumulas.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoque eos esse infelicissimos qui in servitute multos liberos procreant.

---

122. *Dives.*

DIves duas habens filias, altera mortua, præficas conduxit: quum verò altera filia dixisset, Ut nos miseræ, ipsæ ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ verò non necessariæ, sic vehementer plangunt: mater ait, Ne mirare filia, si hæ ita lamentantur, nam nummorum gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines pecuniæ amore non vereri ex alienis calamitatibus quæstum facere.

---

123. *Pastor.*

PAstor actis in quercetum quoddam ovibus, strata sub quercu veste, ascendit, & fructum decutiebat. Oves verò inter edendum glandes nesciæ & vestes unà devorarunt. At quum Pastor descendisset, & quod erat factum vidit, O pessima, ait, animalia, vos cæteris vellera ad vestes præbetis, à me verò, qui vos nutrio, etiam vestem surripuistis.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines ob dementiam, eos qui nihil ad se attinet beneficio afficientes, domesticos malè tractare.

---

124. *Piscator & Cerrus.*

PIscator demisso reti in mare, retulit Cerrum: qui parvus quum esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tunc se caperet, sed dimitteret, quod parvus esset: at quum crevero, & magnus, inquit, evasero, me capere poteris, quoniam & majori tibi ero utilitati. Tum Piscator ait, Sed ego demens fuerim, si quod in manibus est misso lucro, licet sit parvum, expectando etiam magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui spe majoris rei, quæ in manibus sunt amittat, quòd parva sint.

---

125. *Equus & Asinus.*

HOmo quidam habebat equum & asinum. Quum autem iter facerent in via ait Asinus Equo, Tolle à me oneris partem, si vis me esse salvum. Illo non persuaso, Asinus cecidit, atque è labore mortuus est. Ab hero autem omnibus impositis ei, & ipsa Asini pelle, conquerens Equus clamabat, Hei mihi miserrimo, quid mihi obtigit afflicto? quia enim parum oneris nolui accipere, ecce omnia gesto, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum parvis jungantur, utrosque servari in vita.

---

126. *Homo & Satyrus.*

HOmo quidam cum Satyro inita societate, unà cum eo comedebat. Hyems verò & frigus quum accessisset, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autem Satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulò pòst, edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Rogante rursus, quare id faceret, ait, Ferculum frigefacio. Suscepto sermone Satyrus, Sed ego ait, posthac

hac renuncio tuam amicitiam: quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, quarum anceps est affectio.

---

127. *Vulpes & Lignator.*

VUlpes venatores fugiens, & in deserto multa decursa via, virum Lignatorem in eo invenit, cui supplicabat ut se absconderet. A quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. Ac venatoribus profectis, & virum rogantibus, hic voce quidem negabat scire quidquam, sed manu locum ejus demonstrabat. Hi verò quum non advertissent, confestim abiere. Ut igitur vidit eos Vulpes præteriisse, exivit nihil alloquuta. Illo autem ipsam accusante, quòd servata à se gratias sibi non ageret, Vulpes conversa inquit, Heus tu, ego verò egissem tibi gratias, si verbis similes & manuum gestus & mores habuisses.

Affabulatio.

Fabula in eos qui verbis quidem utilia promittunt, sed contrà rebus faciunt.

---

128. *Homo perfractor statuæ.*

HOmo quidam ligneum habens deum, supplicabat ut sibi benefaceret. Quum igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate degeret, iratus elevatum ipsum

cruribus, projecit in pavimentum. Illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri quam plurimum effluxit: quod ille jam quum colligeret, exclamabat, Perversus es, ut puto, & ingratus: colenti enim mihi nequaquam profuisti, verberanti autem te multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, non profuturum te tibi, honorando pravum hominem, sed verberando ipsum profuturum magis.

---

12. *Homo & Canis.*

HOmo quidam parabat cœnam, accepturus amicum quendam suum & familiarem. Canis item ipsius alium invitans Canem dicebat, O amice veni, cœna unà mecum. Is quum accessisset, lætus adstabat, magnam spectans cœnam secum loquens, Papæ, quanta mihi lætitia nuper derepente oblata est: nam & nutriar, & ad satietatem cœnabo, item ut nullo modo cras esuriam. Hæc secum quum diceret Canis, simulque moveret caudam, ut qui jam amico fideret, coquus ut vidit ipsum huc & illuc caudam circumagentem, arreptis ipsius cruribus, ejecit statim de fenestris. At is quum decidisset, abibat vehementer exclamans. Sed Canum quidam quum illa in via occurrisset, percontabatur, ut bellè cœnatus es amice? Qui respondens ei dixit, Multo potu inebriatus supra satietatem, ne ipsam quidem viam qua egressus sum, novi.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere confidere iis qui ex alienis benefacere pollicentur.

130. *Piſcator.*

PIſcator piſcandi rudis, acceptis tibiis ac retibus, perrexit ad mare, & ſtans ſuper petram quandam, primùm quidem ſonabat tibiis, exiſtimans ad vocis ſuavitatem piſces aſſilire. Ut verò multum contendens nihil proficeret, depoſitis tibiis, aſſumit rete, ac jacto in aquam, multum piſcium cepit. Quibus evacuato reti, ut ſalientes vidit, ait, O peſſimæ animantes, quum ſonabam tibia, non ſaltabatis: quum verò ceſſavi, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos qui præter rationem, & inopportunè aliquid agunt.

131. *Bubulcus.*

BUbulcus armentum taurorum paſcens amiſit vitulum, luſtrandique omnem ſolitudinem, indagando moram traxit, ubi autem invenire nihil potuit, precatus eſt Jovem, ſi furem qui vitulum cepit oſtenderit, hœdum in ſacrificium oblaturum. Cæterum proficiſcens in quercetum quoddam, invenit à Leone devorari vitulum. Trepidus igitur, & perterrefactus elevatis manibus ſuis in cœlum, ait, ô domine Jupiter, promiſeram tibi hœdum me daturum eſſe, ſi furem invenirem: nunc taurum tibi polliceor ſacrificaturum, ſi hujus manus effugero.

Affa-

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inveniant, precantur: quum invenerint, quærunt effugere.

---

132. *Corvus.*

Corvus ægrotans, ait Matri, Mater precare Deum, nec lamentare. Ea verò respondens, ait, Quis Deus, ô fili, miserebitur tui? cujus enim tu carnes non es furatus?

Affabulatio.

Fabula significat, qui in vita multos inimicos habent, eos amicum in necessitate inventuros neminem.

---

133. *Aquila.*

Super petram Aquila sedebat, Leporem captura, hanc autem quidam percussit sagitta, quæ intra ipsam ingressa est. Sed crena cum pennis ante oculos stabat: quam quum vidisset, Et hæc, inquit, mihi altera mœstitia, quòd propriis pennis inteream.

Affabulatio.

Fabula significat, durum esse, quum quis à suis periculum patitur.

134. *Cicada & Formicæ.*

HYemis tempore quum triticum maderet, Formicæ ventilabant. Cicada autem esuriens petebat ab eis cibum. Formicæ verò dixerunt ei, Cur æstate non colligebas alimentum? hæc ait, Non eram ociosa, sed canebam musicè: tum hæ ridentes dixerunt, Si ætate modulabaris, hyeme salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quenquam aliqua in re esse negligentem, ne mœreat, ac periclitetur.

135. *Vermis & Vulpes.*

QUi sub cœno celabatur Vermis, super terram egressus, dicebat omnibus animalibus, Medicus sum medicaminum doctus, qualis est Pæon deorum medicus. Et quomodo, ait Vulpes, alios curans, teipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præstò experientia fuerit, omne verbum inane esse.

136. *Gallina auripara.*

GAllinam quis habens, ova aurea parientem, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam aliis Gallinis

Gallinis ſimilem reperit. Hic multum ſperans ſe inventurum divitiarum, etiam exiguis illis privatus eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere contentum eſſe præſentibus & fugere inſatiabilitatem.

---

137. *Leo & Vulpes.*

LEo ſenio confectus, quum ſuppeditare ſibi cibum non poſſet, decrevit aſtu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & devolutus ſimulabat ægrotum. Advenientes igitur animantes viſitationis gratia, comprehenſas devorabat. Multis igitur abſumptis animantibus, Vulpes ea arte cognita, acceſſit ad ipſum, & ſtans extra ſpeluncam rogabat, quomodo ſe haberet. Quum autem is dixiſſet, malè: cauſamq; rogaret, quamobrem non ingrederetur, Vulpes ait, quia me veſtigia terrent, omnia introrſum ſpectantia, nulla retrorſum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes homines conjecturis præviſa pericula evitare.

---

138. *Lupus & Vetula.*

LUpus eſuriens circuibat quærens cibum. Profectus autem ad locum quendam, audivit lugentem puerulum, eique dicentem anum, Deſine plorare: ſin minus hac hora tradam te Lupo. Ratus igitur Lupus seriò loqui aniculam, exſpectabat ad multam horam. Sed quum

quum advenisset vespera, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentem, Si venerit Lupus huc, interficiemus eum, fili. His auditis Lupus abiens dicebat, In hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt:

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta verbis non respondent.

---

139. *Hœdus & Lupus.*

HOedus super tecto quodam quum staret, viso lupo prætereunte, conviciabatur, & mordebat ipsum. sed Lupus ait, Heus tu, non tu mihi, sed locus conviciatur.

Affabulatio.

Fabula significat, plerumque & locum & tempus præbere audaciam adversus præstantiores.

---

140. *Mulus.*

MUlus ordeo pinguefactus, lasciviebat clamans ac dicens, Pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis: atque aliquando quum necesse foret ei currere, ut à cursu cessavit, patris Asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoveat aliquem, non suæ tamen ipsius fortunæ obliviscatur: instabilis enim est vita hæc.

141. *Serpens & Agricola.*

SErpens in Agricolæ veſtibulis deliteſcens, ſuſtulit ejus infantem puerulum. Luctus autem parentibus fuit magnus: at pater præ mœrore accepta ſecuri, egreſſum Serpentem occiſurus erat. Ut verò proſpexit parumper, feſtinans agricola ut ipſum percuteret, erravit, tantùm percuſſo foraminis orificio. Digreſſo autem Serpente, agricola ratus Serpentem non ampliùs injuriæ meminiſſe, accepit panem & ſalem, appoſuitque in foramine. Sed Serpens tenui ſibilo ait, non erit nobis poſthac fides amicitiave, quamdiu ego lapidem video, tu filii tumulum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nullum odii aut vindictæ obliviſci, quamdiu videt monimentum, quo triſtatus eſt.

142. *Tubicen.*

TUbicen exercitum congregans, ac ſuperatus ab hoſtibus clamabat, Ne me temerè & fruſtrà viri, occidite: Non enim veſtrum quemquam occidi: nam præter æs hoc poſſideo aliud nihil, & hi ad ipſum dixere, Ob id magis, morieris, qui quum nequeas ipſe pugnare, omneis ad pugnam excitas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, plus peccare, qui malos ac graveis principes concitant ad malè agendum.

143. *Arun-*

143. *Arundo & Oliva.*

DE tolerantia, & viribus, & quiete, Arundo & Oliva contendebant. Quum autem arundini oliva convicium faceret, utpote imbecillæ, ac facilè cedenti ventis omnibus, arundo tacendo nihil loquuta est. Ac parumper præstolata, ubi acer afflavit ventus, arundo succussa, & declinata ventis, facilè evasit, oliva autem quum ventis restitisset, vi diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui tempori ac præstantioribus non resistunt, meliores esse iis qui cum potentioribus contendunt.

144. *Lupus & Grus.*

LUpus gutturi osse infixo, mercedem Grui se præbiturum dixit, si capite injecto os ex gutture sibi extraxerit: hæc autem eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat. Qui subridendo, dentesque exacuendo, Sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quòd ex ore Lupi & dentibus salvum caput & illæsum exemeris.

Affabulatio.

Fabula in viros, qui à periculo servati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

145. *Galli.*

DUobus Gallis pugnantibus de Gallinis fœminis alter alterum in fugam vertit, ac victus in locum obſcurum profectus delituit. Sed qui vicit, in altum elevatus, ſtanſque ſuper alto pariete, magna voce clamavit: & ſtatim advolans Aquila, eum rapuit. At qui in tenebris deliteſcebat, ex illo intrepidè gallinas conſcendit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, Dominum ſuperbis reſiſtere, dare autem humilibus gratiam.

146. *Senex & Mors.*

SEnex olim inciſa à ſe ligna quum ferret, multam ibat viam, ac ob multum laborem depoſito in loco quodam onere, mortem invocabat. Sed mors quum adeſſet, cauſamque peteret, propter quam ſe vocaret, perterrefactus ſenex ait, ut meum onus attollas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, omnem hominem eſſe vitæ ſtudioſum, licet infortunatus ſit, & mendicus.

147. *Ranæ.*

DUæ Ranæ ſiccata palude ubi habitabant circumibant, quærendo ubi manerent: ac profectæ in profundum puteum, & acclinatæ deorſum, viſa aqua, altera conſulebat, ut ſaltarent continuò deorſum: altera verò ait, Si & hic aruerit, quomodo poterimus aſcendere?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nequid inconſultò fiat.

148. *Agnus & Lupus.*

AGnus in alto quum ſtaret loco, Lupum inferiùs prætereuntem viam, maledictis inſectabatur, & feram malam & crudivoram appellabat. Sed Lupus converſus, ait ad ipſum. Non tu contumeliaris mihi, ſed ubi ſtas turris.

Affabulatio.

Fabula ad eos qui ferunt injurias ab indignis hominibus metu ſublimiorum.

149. *Culex & Leo.*

CUlex ad Leonem accedens, ait, Neq; timeo te, neque fortior me es. Sin minus, quod tibi eſt robur? quòd laceras unguibus, & mordes dentibus? hoc & fe-

mina cum viro pugnans facit. Ego verò longè sum te fortior. Si verò vis, veniamus ad pugnam. Et quum tuba cecinisset, Culex inhæsit mordens circa nares ipsius læves genas. Leo autem propriis unguibus dilaniavit seipsum, donec indignatus est. Culex autem victo Leone quum sonuisset tuba, & epinicium cecinisset, avolavit. Araneæ verò vinculo implicitus, quum devoraretur, lamentabatur, quòd cum maximis pugnans, à vili animali Aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos qui prosternunt magnos, & à parvis prosternuntur.

APH-

APHTHONII SOPH. FABULÆ.

JACOBUS KIMEDONCIUS, Filius, Interpretatus est.

Prima Fabula Cicadarum & Formicarum, instigans adolescentes ad laborem.

ÆStatis erat fervor, & cicadæ quidem cantibus indulgebant assiduis, formicis autem laborare erat curæ, & fructus colligere, unde hyeme possent ali: quæ cum jam advenisset, formicæ quidem laboribus suis alebantur, his vera voluptas desinit in inopiam.

Sic juventus, quando laborare non vult, in senectute in re est difficili.

2. *Fabula Anseris & Cycni, adhortans eosdem ad facundiam.*

VIr dives anserem simul alebat & olorem: alebat autem non eodem fine: siquidem hunc canendi

 gratia,

gratia, illum mensæ: ut verò mori oportuit anserem, ad quam rem altus erat, cum quidem nox esset, nec tempus alterum ab altero dignosci pateretur, cycnus pro ansere sublatus, cantu significat naturam: & ita mortem effugit suavitate canendi.

Sic musica mortis dilationem parit.

---

3. *Fabula Milvorum & Cycnorum, cavens ne quis imitetur ea quæ se non decent.*

QUalem cycnis natura cantum, talem antea quoque milvis dederat. Sed cum equos hinnientes audirent, & hinnitus amore capti, conarentur imitari, etiam ea quæ habebant cum iis amisere, quæ studebant discere. Ita nec hinnire didicerunt, & canere sunt obliti.

Præsentium est privatio, eorum quæ non decent imitatio.

---

4. *Fabula aucupis, docens non è verbis æstimandum esse, sed operibus.*

AUceps audita cicada, magnam aliquam prædam capturum se speravit: quam, cum fortè præteriret, æstimabat ex cantu. Sed cum arte adhibita cepisset, nihil equidem præter cantum reportavit: opinionem verò incusavit, ut mendax, multis in rebus ferens judicium.

Sic mali videntur esse potius, quam revera sint.

5. Fa-

5. *Fabula Capræ, ea quæ manifesta sunt, non esse celanda docens.*

CApram aberrantem à grege longius, congregare rursus volebat caprarius: ut verò vocibus & fistulationibus usus nihil profecit, misso lapide, & cornu fortè percusso, rogabat ne apud dominum se deferret. At illa, Amentissime, inquit, caprarie, cornu sonabit, etiamsi ego taceam.

Sic stulti nimis sunt, qui manifesta volunt occultata.

6. *Fabula Æthiopis, ostendens naturam non mutari.*

ÆThiopem emit aliquis, persuasus eum ex negligentia ejus qui prius habuerat, contractum esse colorem: cum verò domum duxisset, omnia quidem ei adhibuit purgamenta, omnimodisque lotionibus conatus est ad pristinum, ut putabat, nitorem reducere. Sed cum colorem transmutare non posset, morbum labore attulit.

Manet semper natura primogenia.

7. *Fabula Leonis & virginis, à voluptatibus dehortans.*

LEo quidam amabat virginem: conventoque puellæ patre, petiit ut sibi puellam nuptum daret. Veritus autem pater denegare, rogavit leonem ut cum dentibus etiam ungues deponeret, ne inde, inquit, puella

puella terreatur. Leo præ amore persuasus, exarmatus venit: qui cum venisset, ad necem usque fustibus verberatus est.

Qui hostibus paret, periclitabitur.

---

8. Fabula Leonis, hortans ut virtus præponatur malitiæ.

E Senectute decumbebat leo, nec amplius ad venandum suppetebant vires. Itaque cum pasci vellet, ægrotare simulavit, & prætextu morbi, escam sibi comparavit. Nam animalium plurima, quæ ad invisendum venerant, humanè excipiens, ut escam in promptu habens, devoravit. Multis tandem captis, vulpes intellecta fraude cum & ipsa veniret, è vestigio leonem salutavit: quia captorum vestigia pestem arguebant.

Ita sapientia dolos & fraudes longè superat.

---

9. Fabula Asini, non esse benefaciendum malis, admonens.

ASinus quærebat medicum, infixa in calce spina. Detrectantibus verò plurimis, solus lupus mederi aggressus est, ac spina dentibus extracta sanat: hic autem altero pede qui non affectus erat, medentem percussit.

Sic mali pro gratia referunt damnum.

10. *Fabula Asini docens ne quis majora appetat, quam deceat.*

ASinus cum vellet videri leo, nec naturam permutare posset, schemati quodam desiderio satisfaciens, ac leonina indutus pelle, quasi leo rusticorum vastabat labores: cumque vehementior aliquando spiraret ventus decussissetque tegmen, rustici quorum labores corruperat, cum viderent asinum esse, fustibus cæsum necaverunt.

Mores ascititii, utentibus adferunt periculum.

11. *Fabula Cancri, monens ne suadeantur impossibilia.*

MAter ad cancrum. Quid vero obliqua est, inquit, fili, qua incedis via? cum debeat esse recta? Respondit ille, Præi mater viam, & eam, ut sequar, annitar. Sed cum recta mater ingredi non posset, dementiam ejus elusit filius.

Facilius est monere, quæ factu non sunt possibilia.

12. *Fabula Gallinaceorum, adhortans ad moderationem in rebus prosperis.*

GAllinacei duo inter se, ut fieri solet, insurgentes, pugnarunt, & victus quidam, sub lecto absconditus latuit: qui vero vicerat, in tectum elatus, maxima voce clamans, victoriam canendo quasi palam fecit. Sed eum advolans forte aquila comprehensum rapuit.

Victoriæ securitas, moderatrix est superbiæ.

13. *Fa-*

13. *Fabula Equi, humanos casus spectare jubens.*

EQuus senectute depressus, molam pro bello elegit, ubi cum molere belligerandi loco cogeretur, præsentem lugens fortunam, prioris non immemor, Mei quidem, inquit, molitor, antè in bello erat usus, ornatusque circumcirca, opera mea hominibus locata eos sequebar. At nunc nescio quid passus, pistrinum capesso præ pugna, cui molitor, Obdura, inquit, memorando pristina.

Fortuna enim utrinque hominum res mutare novit.

14. *Fabula Ciconiæ, non esse cum malis conversandum docens.*

AGricolæ damnum tulerunt grues, absumptis quæ severat ille seminibus: in earum numero ciconia quoque erat, in eodem quidem consortio, sed quæ damnum non attulerat. Obviam tamen damno iturus rusticus, positis laqueis una cum gruibus ciconiam cepit, ac pœnam ab ea sumsit, eorum ergo quorum non erat conscia.

Qui cum malis conversatur, eandem, quam, illi pœnam sufferet.

15. *Fabula Cameli, qua rerum plurium damnatur concupiscentia.*

TAurum intuitus camelus, cornua concupivit accipere: quare cum ad Jovem venisset, ab eo pediit cornua; ille vero ægrè ferens avaritiam, aures etiam auferre jussit Mercurium: unde tum minores eas habet camelus, quam pro ratione reliqui corporis.

Qui plura desiderat etiam ea quæ habet, amittit.

16. *Fabula Taurorum ad concordiam adhortans.*

TRes tauri vivebant simul: leo verò semper eos insequebatur ut caperet & concordes quidem nunquam potuit, discordes verò constituit subigere: ac ita cum ad mutuam omnes pugnam instigasset, dissidentes, & separatim singulos facillimè occidit, quos cum concordes essent, in suam potestatem redigere non poterat.

Sic concordia, illis qui eam exercent salutaris est.

17. *Fabula Cervæ, admonere aliquem id volens, quod & ipse præstare possit.*

CErvam istis verbis admonuit mater, Cornu, fili, à natura habes, corpus verò magnum; & nescio quomodo adhuc evitas adorientes canes. Hæc ait, cum canum procul auditur strepitus, & ipsa, quæ filium stare asserat, se prima conjicit in fugam.

Monere in promptu est, quæ difficillima sunt factu.

18. *Fa-*

18. *Fabula Cervi, admonens ut differatur judicium de aliqua re, priusquam ejus factum sit periculum.*

PRopter æstum ad aquam ibat Cervus, ubi cum venisset, dum adstaret aquæ, in ea se vidit: & cornuum quidem nexum miratus, accusavit pedum infirmitatem: dumque utrinq; naturam laudaret partim, partim vituperaret, venatores supervenere: at ille accusatis quidem aufugit cruribus, laudatis vero capitur cornibus.

19. *Fabula Graculi, ne quis majora viribus moliatur.*

AQuila cum agnum rapuisset, inde pasta est: quod conspicatus graculus aliquis, idem tentavit: & cum advolasset ad gregem, maximum omnium arietem molitus est rapere, sed complicatis in lana unguibus captus potius est, quam capere potuerit.

Majora semper tenuioris fortunæ hominibus periculosa sunt

20. *Fabula Vulpeculæ, docens non esse adspirandum ad majora*

VUlpecula apparitoris instar operam suam locabat leoni: ita ut hæc prædam indicaret, ille aggressus caperet. Quare & utrique pro dignitate qua erat pars obtingebat. Sed vulpes cum quasi leoni partem invideret maximam, venari potius ipsa voluit, quam indicare: & aliquid è grege ovium conata rapere, primum ipsa facta præda est venantibus.

Servire tuto melius est, quam cum periculo dominari.

21. F

21. *Fabula Ovium, quæ monet ne deceptoribus adhibeatur fides.*

LUpi ad oves, Quid vero tam durum & implacabile semper cum nobis bellum geritur? in causa equidem sunt pessime feriati isti canes, qui nos cum supervenimus allatrant, & cum nihil intulerimus mali invadunt: sed si illos removeatis, fœdus inde nobis & induciæ sancientur, dixerunt ut fallerent: at illæ, obedientes statim, & canes pepulere: & ipsæ, cum custodia orbatæ forent, sunt occisæ.

Qui auscultat hostibus, subibit periculum.

22. *Fabula Oleæ & Ficus, exhortans juventutem ad temperantiam.*

FIcum irridebat olea, quasi ipsa quidem omni tempore florida, ficus verò cum tempore mutaret florem: quo cum aliquando nix caderet, comantem deprehendens oleam, ramisque insidens, una cum pulchritudine & ipsam simul corrupit, at huic cum nudam destitutamque foliis inveniret, in terram defluens non obfuit.

Pulchritudo nescia sibi temperare, habentibus est vituperio.

23. Fabula Leporum, animum addens infelicibus.

DE morte ſua ſuffragia tulerant lepores, mori quidem placuit, ſed ubinam, reliquum erat inquirere: mortem igitur & locum jam deſignaverant. Quare ad mortem idoneo loco palude conſtituta, cucurrerunt omnes quaſi ibidem morituri. Advenientum vero ſtrepitum cum ferre non poſſent, quæ in ripa ſedebant ranæ, abditos in palude ſinus petiere: quod cum lenior aliquis videret lepus. Nulla, inquit, ſunto mortis noſtræ ſuffragia: timidiores enim, quam nos ſimus, invenimus.

Conſolantur infortunatos aliorum res infeliciores.

24. Fabula Ranæ, volens, ut promiſſa ante lucrum dijudicentur.

RAna quædam ſuperbe valde medicam jactabat artem, omnia ſe quidem quæ in terra ſunt remedia noſſe profeſſa, ſe ſolam, omnibus, ut revaleſcant, opitulaturam: quæ cum diceret, adſtans forte vulpes, falſitatem è colore vultus arguit. Quid igitur alios, inquiens, à morbo quidem liberas, tu vero ipſa in facie præfers morbi indicia.

Fabula Ranæ monens ante lucrum conſiderari eum debere, qui promittit.

25. Fa-

25. *Fabula Lupi, monens ne improbis benefiat.*

LUpo infixum hærebat os, quærebatque medicum. Universis vero & singulis ab ejus medicatione fugientibus, sola ex reliquis constituto pactoque præmio se subventuram promisit grus: ac imposito capite, lupum à dolore liberavit: pro quo cum peteret mercedem medicinæ, sufficientem lupus habere dixit, quod caput incolume reportasset.

Improbi servati, injuriosi sunt in eos qui servarunt.

26. *Fabula Murium, admonens diligendam esse mediocritatem.*

MUs rusticus, amicitiam iniit cum urbico mure, & ut amicitiam confirmaret, primus in agrum ad se vocavit urbicum, xeniaque apposita ei mensa ingessit, quæcunque agrum suis incolis ferre noverat. Idem vero hospitalitatis beneficium relaturus mus urbicus, in urbem deduxit rusticum, & hominis divitis excepit domo: ubi cum jam gustaturi erant ea quæ præsto aderant, quidam qui de improviso superveniebat impediit, ac toties à capiendo cibo sunt depulsi, quoties aliquid attentarent sumere: donec tandem rusticus, Abeo, inquit, mediocritatem in agro præferens, iis quæ in urbe sunt deliciis.

Sic mediocris fortunæ homines, divitibus præferendi sunt.

27. *Fabula Apum, & Pastoris, abhortans ab inhonesto lucro.*

IN cava quercu mel faciebant apes: pastor vero quidam in eas tum cum facerent forte incidens, furari voluit mel. Eæ vero hinc & illinc circumvolantes, illum aculeis pupugere: tandem pastor, Abeo, inquit, mellis non opus habens, si oporteat in apes incidere.

Turpe lucrum periculosum est illis qui id sequuntur.

28. *Fabula Aquilæ & Draconis, ad gratiam referendam invitans.*

DRaco & Aquila convoluti inter se, pugnarunt, & quidem Draco, cum ligatam detineret aquilam, videns id rusticus, soluta draconis spira, liberam dimisit aquilam: quare iratus draco, venenum immisit in servantis potum: hausturo vero, quod ignoraret, rustico advolans aquila, ex manibus rustici calicem decussit.

Eos qui bene alicui faciunt, manent gratiæ.

29. *Fabula Corvi & Vulpeculæ, monens ne fraudulentis credatur.*

COrvus prædam habebat caseum, & in altum deferens residebat: quod videns vulpecula, fraude corvum circumvenit. Quam pulchro, inquit, corvus & decoro corpore est: colore vero inter aves præstantissimo: quod si vox adesset, omne inter aves teneres prin-

principatum. Ea vero ut falleret locuta eſt: at ille perſuaſus, abjecto caſeo, clamorem quam maximum edidit, ita ut dum oſtendit vocem, amitteret caſeum. Tum hæc præripiens, Vocem quidem, inquit, corve habes, ſed mentem non habes.

Hoſtibus credens damnum accipiet.

---

30. *Fabula Suis, ſingulos ſua ſcire volens.*

EX agro quidam reportabat ſuem, capram & ovem, uno vero omnes tres vehebantur aſino ad urbem: & reliqua quidem duo animalia ſilebant: ſola vero ſus ingenti clamore vectori ſuo obſtrepebat: cui ille, Quid igitur, inquit, non tacitam prætermittis hanc vecturam, quemadmodum cætera? quoniam lactis quidem cauſa capra, lanæ vero gratia ovis abducitur, ego autem reſpondit ſus, ut macter.

---

31. *Fabula Graculi, vitandam docens eſſe fraudem.*

PUlchritudinis erat certamen, & ad Jovem, ut diſceptaretur hæc controverſia, omnes iverunt volucres: ac Mercurio quidem diem præfiniente, fluvioſque & lacus omnes petiere, deformibuſque pennis abjectis, elegantiores nitidabant. At cum à natura decori nihil haberet graculus, quæ reliquis exciderant, inde ſe ille exornavit. Sola tamen noctua, cum noſſet, id quod ſuum erat à graculo auferebat, ac ut reliquæ idem facerent, perſuaſit. His autem ab omnibus ita exutus graculus, nudus omnino venit ad judicium Jovis.

Res aſcititia pudori tandem eſt habentibus.

32. *Fabula Sagittarii, plurimas à suis ipsius propriis insidias intentari ostendens.*

SAgittarius in aquilam collimabat, & missa Sagitta, confixit aquilam: cumque conversa ad sagittam aquila, eam quoque pennatam suis videret esse pennis, Multis, inquit, suæ propriæ facultates & res insidias & periculum creant.

33. *Fabula Piscatoris, qui piscator simul erat, & aulœdus, qua artibus suo quoque loco utendum esse docetur.*

VIr piscator simul & aulœdus, acceptis tibiis & retibus, & in mari nihil poterat capere. Sed cum tibiis nihil proficeret, missis iis, ad rete devenit, quo cum uteretur ea cepit, quæ non poterat cum tibias inflaret.

utilitatem adferunt artes, si tempore & loco convenienti exerceantur.

34. *Fabula Leonis & Hominis, monens justitiam esse amandam, fugiendam superbiam.*

COntendebat cum leone vir: & vir quidem hominum genus esse defendebat excellentius, ille vero primas dabat leonibus. Digladiantibus ita illis de primatu, fidem vir fecit ex imagine, in qua leo sculptus erat ab homine detentus. Leo autem, Quod si apud

nos

nos etiam essent sculptores, plures equidem videres à leonibus premi homines, quam leones hominibus.

Qui justis juste utitur, eum victoria non frustrabitur.

---

35. Fabula Canis, ad avaritiam fugiendam exhortans.

CUm carnem rapuisset canis, in ripa ibat forte fluminis, cumque videret umbram in aquis majorem duplo, quod quidem habebat, reliquit, majus vero attentans apprehendere, nec mediocris postea frusti nec majoris istius fructum cepit.

---

36. Fabula Quercus & Arundinis, monens ne quis fidat robori, aut viribus.

CUm Quercu lis erat arundini: hæc enim admirata suum robur, perinsolenter jactat resistere se posse ventorum furiis, imbecillitatis autem accusabat arundinem, quasi nulli non vento esset morigera: ac vento vehementius inspirante, hæc quidem radicitus evulsa cecidit, illa vero integra & incolumis, ut quæ flexa vento cesserit, remansit.

Qui tempori cedit, servabitur.

---

37. Fabula Vitis.

VItis uvis onusta stabat, & jam florebant prope fructus: cum caper ecce quidam injuriosus, plurimum ambedit vitem, & corrupit florem, ad quem tum illa,

illa, Manet, inquit, te latæ injuriæ pœna. Non enim multo post tu sacrificaberis inter victimas, ego vero contra ad eam rem libabo de vino meo.

Qualia quis facit etiam patitur.

---

38. *Fabula Agricolæ & Vulpis.*

AGricola improbus cum invideret proximo fœturam segetis, quæreretque quo pacto corrumpere posset ejus labores, captam vulpem, alligata face, in vicini segetem dimittit. At illa, non qua missa erat excurrens, volente sic Deo, ejus qui dimiserat combussit segetem.

Mali vicini, primi vicinorum malum sentiunt.

---

39. *Fabula Nutricis & Lupi, ostendens non spei innitendum esse, ante eventum.*

NUtrici flendo molestus erat infans; cum vero ab importunitate non absisteret, minata est lupo se projecturam, nisi sileat, quod cum lupus forte adveniens audiret, exspectavit dum fieret quod dixerat nutrix: & infans quidem obdormivit, lupus autem spe prædæ dejectus abiit, & præsentis simul prædæ, & quam aliunde adepturum se speraverat.

Inanis spes est, quæ non sortitur exitum.

40. *Fabula Corvi, monens ut natura sua quisquis contentus sit.*

CUm Cycnum vidisset Corvus, æmulari colorem voluit. Sed arbitratus è lavacris eum provenire, relictis aris, unde nutriebatur, ad lacus & flumina vitam egit, & cum lavaret quidem corpus, non mutavit, pastu vero destitutus mortuus est.

Naturam non potest transmutare vivendi genus.

GABRIÆ GRÆCI
Tetrasticha.

1. De Homine & Leone lapideo.

VIri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quidam Leoni, Robur, inquit, intueris?
At si Leones, ait ille, scivissent scalpere,
Multos vidisses esse homines lapides.

Affabulatio.

Quòd non oporteat inflari virtute.

2. De Leone Dormiente, & Mure.

LEone dormiente per mediam cervicem
Percurrit Mus. Is autem surrexit ilico:
Ridet Vulpes, ac Leo respondit,
Non timeo, sed interrumpo iter.

Affabulatio.

Quòd non oporteat, ne parvum qnidem contemptum negligere.

3. *De Leone & Apro & Vulturibus.*

LEo pugnam aliquando paravit adversus Aprum,
Vultures verò desuper speculabantur litem.
Ut devorarent statim, qui vinceretur.
Sed amicis iisdem visis, frustrati sunt spe.

Affabulatio.
Quòd non oporteat alienis malis lætari.

4. *De Caprea, & Leone furente.*

LEonem Caprea vidit furentem,
O fatum ferarum, ait, miserrimum,
Si compos mentis, intolerabilis es Leo,
Quomodo nunc furens non plena facies lacrymarum?

Affabulatio.
Quòd non oporteat eum, qui potestatem habet excandescere.

5. *De Leone, Asino, Vulpe.*

LEo, Asinus, Vulpesque, ad prædam iere.
In treis parteis eam cum Asinus divisisset,
A Leone dilaceratus est. at Vulpes plus
Ei tribuit, edocta ab Asino.

Affabulatio.
Quòd ex iis quæ alii patiuntur, doceri oporteat.

6. De

6. *De Asino gestante simulacrum.*

HUmeris Asinus gestabat simulacrum argenteum,
Quod unusquisque occurrens adorabat.
Superbia vero elatus, nolens manere Asinus,
Audivit, Non es tu Deus, sed fers Deum.

Affabulatio.

Quòd oporteat eos, qui in dignitatibus constituti sunt, cognoscere se esse homines.

7. *De Puero comedente intestina.*

BOvis puer festo die quum comedisset viscera,
Hei mihi clamabat quòd intestina effundo mater,
Hæc ridendo ait, Ne timeas fili:
Non enim ex tuis quicquam, sed vomis ex alienis.

Affabulatio.

Quòd oporteat aliena restituere & non murmurare.

8. *De Vulpe & Rubo.*

SEpem Vulpes transilire voluit,
Lapsa, ac rubo innixa,
Percussa planta convicia dicebat rubo:
Increpa teipsam, non me, ille ait.

Affabulatio.

Adversus eos, qui sua tacent vitia, & aliena reprehendunt

9. *De Culice & Tauro.*

CUlex olim in cornu Tauri ſedebat,
Quem dicere juſſit, an ſe volare velit.
Audivit vero quemadmodum non noverat ſedentem,
Ita neque evolantem ſentiret.

Affabulatio.

Adverſus eos qui volunt eſſe ſapientes, potenteſve, aut prudentes, nec ſunt.

10. *De Cerva & Vite.*

CErvam perſequebantur venatores,
Quæ denſis in vitibus delituit.
Sed folia vitium quum comederet,
Venatoribus jure præda fuit.

Affabulatio.

Adverſus eos, qui malè faciunt benefactoribus ſuis.

11. *De Serpente & Agricola.*

SErpentem quis pro filii interitu
Percuſſurus, petramque ſcidit, & amare volebat
Sed ait Serpens, quomodo fient conventiones,
Quandiu tu tumbam hanc, ego lapidem video?

Affabulatio.

Magnas inimicitias eſſe irreconciliabiles.

12. *De Puero & Scorpione.*

QUum locuſtas cepiſſet puer quidam, Scorpioni
Porrigebat manus: is autem, Ne attigeris, ait:
Nam ſi me tetigeris, ſuſpirando ex ſinu
Veras quoque locuſtas abjicies.

Affabulatio.

Cum malis hominibus converſari non oportere.

13. *De Sue & Mure.*

SUs quidam Murem trahebat ad ſedandam eſuriem.
Quos videntes fabri ferrarii riſerunt.
Mus verò adhuc vivens ait lacrymarum plenus,
Ne unum quidem poteſtis paſcere Suem?

Affabulatio.

Adverſus eos, qui ſuos caſus negligunt, alienos verò deridẽt.

14. *De Aſino & pelle Leonis.*

LEonis pellem humeris ferens Aſinus,
Jactabat ſe eſſe Leonem quempiam videns capra-
Sed ubi ſine Leonis inventus eſt pelle, (rios.
Priſtinum eum memorem turbationis reddidit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, immeritos honores quamprimum ſolvi.

15. *De*

15. *De Hirco & Vite.*

HIrcum vitis alloquuta eſt, Offendis tu me
Tondens folia: numnam non eſt herba?
Quamvis etiam nocueris, inveniam ſtatim
Ad mactationem tui erga Deos, vinum ut ſcaturiat.

Affabulatio.

Quòd plerumque volens quis aliquem injuria afficere, juvet eum.

16. *De Viro & Fele uxore.*

VIr Felem Uxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum ſolennitate,
Sponſa verò viſo Mure, contenta celeritate
Eum perſequuta eſt, non mutata natura.

Affabulatio.

Quòd id quod, à natura eſt, non tranſmutetur.

17. *De Caprea reprehendente pedum tenuitatem.*

IN fontibus ſuam imaginem videns Caprea,
Tenueis carpebat pedes, ſed gaudebat cornibus.
Quum verò Leo perſequutus eſt ipſam, eos amabat,
Cornua reprehendens, ut prædæ laqueum.

Affabulatio.

Quòd plerumque quis juvatur ex quibus videtur lædi.

18. *De Vulpe & uva.*

VUlpes racemum proceræ videns vitis,
In altum elevabatur: quumque ſæpe laboraſſet
Ut caperet, defatigata eſt: ſed ſecum hæc loquuta eſt:
Ne labora, acini uvæ exacerbeſcunt admodum.

Affabulatio.

In eos qui de neceſſitate voluntatem faciunt.

19. *De Corvo & Vulpe.*

CAſeum Corvus mordebat, ſed Vulpes decipiebat,
Si linguam haberes, eſſes magna Jovis avis.
Continuò verò is eum abjecit: ea ipſum comedit.
Habes Corve omnia, mentem ſolam compara.

Affabulatio.

Adverſus eos qui adulationibus delectantur.

20. *De Ranis & Sole.*

OB nuptias Solis lætabantur Ranæ,
Quædamque ad eas ait, O miſerum genus,
Nam ſi ſolos radios Solis timemus,
Si genuerit filios, quis eum feret?

Affabulatio.

Adverſus eos qui ſuo damno præ ignorantia gaudent.

21. *De Gallina aureum ovum pariente & avaro.*

OVum aureum Gallina ſemel peperit,
Quidamque avarus deceptus animo,
Eam occidit aurum accepturus.
Sed ſpes perdidit majus fortunæ donum.

Affabulatio.

In eos qui ſpe lucri in damnum ex puſillanimitate incidunt.

22. *De Stellarum ſpeculatore & Viatore.*

STellis intentus quidam ſtellarum ſpeculator
Cadit imprudens in puteum: ſed quidam ſuperveni-
Viator ſuſpiranti hæc inquit, dicens : (ens
Animum qui applicuiſti ſurſum, ô optime, terram non
(vides?

Affabulatio.

Quòd plerique quum præſentia neſciant, futura cogno-ſcere glorientur.

23. *De Equo & Apro.*

PUgnabat equus cum ferociſſimo Apro.
Impetum verò feræ Equus quum penitus non ſu-
Seſe dedidit invento ſocio (ſtineret,
Viro jugulandæ feræ perito.

Affabulatio.

Quòd nonnulli ob inimicitias in ſervitutem ſeſe dedant.

24. *De viro misticapillo, & duabus amicis.*

AMicas duas habebat vir misticapillus,
Ætate autem & moribus omnino dissimileis.
Altera nigros capillos, albos altera, evellebant.
Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

Affabulatio.

Adversus eos qui in duas res contrarias sese injiciunt.

25. *De Aquila & Cornicula.*

AGnum devolans Aquila quum rapuisset,
Idq; vidisset Monedula, in ariete facit eadem,
Quam pastor cepit: puer autem clamabat tale quid,
Mihi monedula, Aquila autem sibi est.

Affabulatio.

Quod non oportet imitari præstantiores.

26. *De Cornicula & cæteris Avibus.*

ALienis pennis induta
Gloriabatur Cornicula præstare avibus.
Primum donum Hirundo rapuit,
Post eam omnes, hinc nuda inventa est.

Affabulatio.

Quod ex collatione pulchritudo dissolvatur.

27. De

27. *De Aquila & Sagitta.*

SAgitta pectus Aquila vulnerata est olim.
Dolens autem postea sedebat admodum plorans,
Videns autem sagittam pennatam, ait,
Papæ, penna me pennatam occidit.

Affabulatio.

In eos qui à suis mala patiuntur.

28. *De pugna ferarum ac volucrium, & Struthione.*

OMnes inter se feræ & volucres concertabant,
Capta est Struthio Libyca, quæ hasce decipiebat.
Esse quidem avis, ex parte verò fera,
Volucribus caput, feris pedes ostendens.

Affabulatio.

Adversus eos, qui duobus serviendo dominis utrosque decipiunt.

29. *De Hirundine & Prætorio.*

HIrundo fixit nidulum super Prætorio,
Cujus prolem lædit Serpens.
Hæc autem dixit, O ingemiscendam fortunam:
Ubi enim ultio est, sola offensa sum.

Affabulatio.

In eos, qui malum à bonis patiuntur.

30. De

30. *De tribus Bobus concordibus, inde discordibus, & Leone.*

COncordes pascebantur tres simul Boves.
Quos ne ferus quidem lædebat Leo.
Quum verò inimicitiarum odio & pugna dissensissent,
Singulos devoravit nudos ut unum.

Affabulatio.

Adversus eos, qui à suis diffident, & propterea mala patiuntur.

31. *De Agricola & Ciconia.*

GRuibus tetendit Agricola quidam laqueum, (bat.
Cum quibus Ciconiam cepit, quæ vehementer luge-
Dixit autem agricola, Ut amica quidem tu mihi es:
Sed laqueus qui cepit te, cum malis tenet.

Affabulatio.

In amicum cujusdam, conjunctum cum inimicis amici ipsius.

32. *De Cane & imagine ipsius in aqua.*

CAnis propter flumen carnem ferens,
Quum se acclinasset, aliam in aqua videt:
Hiscens autem ut inferiorem aliam carnem caperet,
Privatus & ea est cujus compos erat.

Affabulatio.

Quòd cupidus magis damno afficitur.

33. *De Asino & Sale, & Spongiis.*

TRansiens fluvium onus salis portabat Asinus.
In quo etiam cecidit levatus onere.
Dehinc quum itidem multum spongiarum ferret,
Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

Affabulatio.
Quòd plerumque exspectatio lucri in damnum incurrit.

34. *De Camelo & Jove.*

CUrva Camelus à Deo petebat cornua,
Quam derisit ob malum consilium.
Minuit enim ei de cætero aures & caput,
Ut ab omni parte foret turpissima.

Affabulatio.
Quòd oporteat à Deo convenientia petere.

35. *De Lupo & Agno.*

LUpus Agno inquit, Nonne dudum tu mihi
Aquam perturbasti? nuper ex ventre natus sum,
Et quomodo aquam perturbarim nescio quando.
Cœna fies mihi, sive jure, sive injuria.

Affabulatio.
Adversus eos, qui intrepidè palam injurii sunt.

36. *De Venatore timido, & Pastore.*

TImidus Venator Paſtori cuidam ait,
Sicubi Leonis veſtigia noſti, dic mihi,
Tibi ipſum, ait, vis oſtendam prope
Veſtigium. Venator ait, Non quæro amplius.

Affabulatio.
Adverſus homines audaces verbis & factis timidos.

37. *De Equite & Agricola.*

PEtebat Leporem ab Agricola ut acciperet Miles.
Accepto eo manibus rogabat, quanti?
Et equum admiſit. Agricola autem ait,
Ne feſtina, tibi donum hoc offero.

Affabulatio.
Adverſus eos qui neceſſario recuſant res ſuas.

38. *De Lupo & Aſino.*

EX aſino clavum dentibus extraxit Lupus,
Petens verò mercedem, percutitur calcibus gena.
Lupus autem inquit, Quoniam coquus quum eſſem olim,
Medicinæ opera indignè exercui?

Affabulatio.

In eos qui propriam artem derelinquunt, & aliam aggrediuntur incommodé.

39. *De Lupo & Grue.*

IN Lupi gutture os infixum erat,
Mercede autem quum extraxisset Grus, petebat pretium.
Salvum collum ex Lupi gutture ferens,
Nullam aliam mercedem, quàm hoc considera.

Affabulatio.

In eos qui periculosum negotium aggrediuntur, & post conventionem, quærunt mercedem.

40. *De Tauro & Hirco.*

EXpellebat Taurum ex suo cubili Hircus,
Quem ferus Leo insectabatur: ait autem suspirans,
Nisi me Leonis timor perterreret,
Scires quanta Tauri & Hirci vis sit.

Affabulatio.

In eos qui affici injuria ferunt à parvis, metu aliorum majorum.

41. *De Formica & Cicada.*

PEtebat à Formica Cicada cibum, hyeme:
Sed Formica ait, Quid æstate faciebas?
Quòd æstate acutè caneret dixit.
Hyeme salta, inquit, ne ama cibum.

Affabulatio.

Adversus eos, qui in juventute nolunt laborare, & propterea in senectute mendicant.

42. *De*

42. *De Serpente & Agricola.*

AGricola quidam in ſinu fovit Serpentem
Frigoribus: ubi autem calorem ſenſit,
Percuſſit eum qui fovit, atque occidit ſtatim.

Affabulatio.
Sic mali tractant benefactores.

43. *De Hirundine & Luſcinia.*

PRocul ab agro Hirundo evolavit.
Reperit autem in deſertis ſedentem ſylvis
Acutè canentem Luſciniam: ea verò lugebat
Itym immaturum exceſſiſſe è vita.
Et Hirundo inquit, Chariſſima ſalva ſis,
Primùm hodie te poſt Thraciam video.
Sed veni rus & in domum hominum,
Contubernalis nobis, & chara habitabis,
Ubi agricolis, & non feris cantabis.
Cui Luſcinia canora reſpondit,
Sine me in petris manere deſertis,
Nam domus omnis & conſuetudo hominum
Memoriam antiquarum calamitatum reaccendet.

Affabulatio.
Fabula ſignificat, præſtare ſine dolore vivere in deſertis quàm cum malis habitare in civitatibus.

Sequuntur BABRIÆ FABULÆ nunquam hactenus editæ.

1. *Venus & Ancilla.*

HOminis amorem traduxit in servam Cypris.
Illa vere colebat deam singulis diebus.
Donec in somnis dixit, Ne colas tu me.
Virum lædo enim, te non amo.

Adfabulatio.

Oportet causam considerare.

2. *Gallina & Felis.*

LAborantem Gallinam vidit Felis morbo
Ad quam dixit, quo modo habes à morbo?
Tremens dixit, si præterieris longius
Vitam assequar cervorum vita longiorem.

Adfabulatio.

Cavendum ab inimicorum simulatione.

3. *Leo & Jaculator.*

PUgnam Leo iniit cum homine jaculatore.
Telo autem ictus, feris dixit ista
Si præcursores plures habet tales,
Quis fuerit cominus congressurus.

Adfabulatio.

Resipiscere post cœptum bellum & vires nosse nostras ab experientia discimus.

4. *Vulpes.*

INgressa Vulpes quercus cavæ profunditatem
Reperit cibum pastoris, & comedit
Ut exire præ crassitudine nequiret, dixit aliquis
Vis exire, ut cum ingressa es fias.

Adfabulatio.

Perniciosæ adjectiones æquas pœnas demerentur.

5. *Agnus & Lupus.*

DE turri prospiciens Agnus irridebat Lupum.
Ut inimicum, ut pessimum, ut plenum cædis,
Sursum vero aspiciens dixit, non irrides tu me
Sed turris, quæ armat te ad magnam audaciam.

Adfabulatio.

Tempore non insolescere.

6. *Cancer & natus ejus.*

REcta ambulare dixit Cancer filio
Neque obliquus viam prætercurre.
Præi mater, & duc filium
Et ego videns sequar tuas semitas.

Adfabulatio.
Quæ quis hortatur fieri, illa faciat.

7. *Pastor & Capra.*

VIrga fregit Capreæ Pastor cornu
Quia per omnes rogabat lacrymas multum
Ne narres illa ad Dominum
Illa vero dixit, Magis clamabit cornu.

Adfabulatio.
Manifestum peccatum non obtegere.

8. *Testudo & Aquila.*

TArda Testudo cum avibus cupiebat cursum:
Alte vero ipsam Aquila corripiens
Dejecit in saxa, & quassans. Vix vero dixit,
Melior gravitas mihi, quam avium velocitas.

Adfabulatio.
Impossibile non amare possibile cupere.

9. *Leo Vulpes & Grus.*

PRædam Grui partiebatur & Vulpi Leo.
Primam verò partem, dixit, ut partitor habeo.
Secundam autem, ait, ut Rex aufero.
Tertiam si quis attigerit, reipsa discat.

Adfabulatio.
Inæqualium communionem vitare.

10. *Lepores & Rana.*

MOri decreverant Lepores, potius quam vivere in
Cum sint ita viles & imbecilles valde (vita,
In lacum se præcipitare cum statuissent
Habuere à fugiente Rana audaciam magnam.

Adfabulatio.
Non desperandum.

Quercus.

QUercum trahebat fluentem ventis dejectam.
Illa vero alicas & calamos rogabat,
Quomodo essent recti? ventis servimus
Casus illorum est, nostra est statio.

Adfabulatio.
Vi temporis non resistendum.

CEBETIS
THEBANI
Philosophi Platonici,
TABULA,
Græce & Latine.

Qua vitæ humanæ prudenter instituendæ ratio continetur.

CEBETIS THEBANI TABULA.

IN æde Saturni deambulantes, cum alia complura donaria ſpectabamus: tum tabulam quandam ante ſacellum dedicatam, quæ peregrinas quaſdam & peculiares fabulas depictas haberet. Quæ cujuſmodi & unde eſſent, conjicere non poteramus. Pictura enim neque urbem neque caſtra præ ſe ferebat: ſed erat ſeptum quoddam, alia duo ſepta continens, alterum majus, alterum minus. Erat & porta in primo ſepto; cui magna turba aſtare videbatur. Intra ſeptum vero mulieres complures conſpiciebantur. In aditu primi veſtibuli & ſepti, ſenex quidam ſtabat, eo geſtu & habitu, ut ingredienti turbæ præcipere aliquid videretur. Cum vero diu inter nos, quid commentum illud ſibi vellet, ambigeremus, ſenex quidam aſtans: Non mirum, inquit, eſt, hoſpites, vos de pictura hac dubitare. Nam & ex indigenis pauci norunt fabulæ ſignificationem. Neque enim civitatis noſtræ donarium eſt; ſed olim hoſpes quidam, vir cordatus, & eruditione præſtans, qui & dictis & factis Pythagoreæ & Parmenideæ vitæ ſtudium præ ſe ferret tam templum hoc, quam picturam Saturno dedicavit. An vero, inquam,

quam, ipsum hominem vidisti, & nosti? Atqui etiam, inquit, longo tempore fui eum admiratus. Nam junior cum esset, multa præclare disserebat, & hujus ipsius fabulæ doctrinam sæpe eum audivi exponentem. Obsecro igitur, inquam, nisi magna quæpiam occupatio te impedit, fabulam nobis explica, cujus audiendæ avidissimi sumus. Nihil, inquit, obstat; hospites: sed illud vobis tenendum, enarrationem periculi non expertem esse. Cujusmodi, inquam, id est? Quia, si auscultaveritis, atque intellexeritis ea quæ dicentur, prudentes & beati evadetis: sin minus, facti vecordes, infelices, acerbi atque indocti, male vivetis. Est enim expositio, Sphingis ambagibus similis, quas illa hominibus proponebat; quas qui intellexerat, manebat incolumis; qui non assecutus erat, à Sphinge occidebatur. Eadem est & enarrationis hujus ratio. Nam amentia Sphinx est hominibus. Obscure autem & hæc innuit, quid in vita sit bonum, quid malum: quid neque bonum, neque malum. Quæ qui non intelligit, ab eo non semel interit, ut is qui a Sphinge occisus devorabatur: sed paulatim per omnem ætatem, ut qui, conjecti in carcerem, manum carnificis exspectant, contabescit: Sin ea cognoscit aliquis, vice versa perit Amentia: ipse vero salvus manet, perque omnem vitam, malorum expers, beatus efficitur. Vos igitur attenti estote, nec obiter audite, Dii boni, quantam nobis cupiditatem injecisti, si ista ita sunt! Ita, inquit, res est. Quamprimum igitur narres velim. Nam nos quidem haud obiter audiemus, in tanti præsertim & præmii & supplicii exspectatione. Sublato igitur baculo, & ad picturam extento: Cernitis, inquit, septum hoc? Cernimus.

nimus. Hoc primum vobis tenendum est, locum hunc appellari *Vitam*: & magnam multitudinem quæ portæ assistit, eos esse qui in vitam venturi sunt. Senex vero is, qui superne stat, chartam quandam una manu tenens, altera vero quiddam veluti monstrans, *Genius* dicitur. Mandat autem ingredientibus, quid eis, ubi in vitam venerint, faciendum sit: &, cui viæ se committere debeant, si salvi esse in vita velint, ostendit. Quam igitur, inquam ego, viam ingredi eos jubet? aut quomodo? Viden', inquit, juxta portam solium positum, qua turba ingreditur, cui mulier insidet, ficto vultu, argutaque specie, & manu poculum quoddam tenens? Video, inquam: sed quæ ea est? *Impostura*, inquit, quæ omnes homines seducit. Ecquid agit ea? Iis, qui in vitam ingrediuntur, facultatem suam propinat. Quæ vero est illa potio? *Error*, inquit, & *Ignorantia*. Quid tum? Hac pota, veniunt in vitam. Num ergo omnes Errorem bibunt? Omnes bibunt, inquit: sed alii plus, alii minus. Nonne præterea intra portam vides turbam quandam mulierum meretricum, variis præditarum formis? Video. Hæ ergo, *Opiniones*, *Cupiditates*, & *Voluptates* appellantur: turbaque ingrediente exilientes, amplectuntur singulos, atque abducunt. Quo vero abducunt eos? Aliæ ad salutem, inquit, aliæ ad interitum, ob imposturam. O vir optime, quam gravem potionem dicis! Et quidem omnes pollicentur, se illos ad optima quæque perducturas, & ad vitam beatam, in qua acquiescant. Illi vero propter ignorantiam & errorem, quem apud *Imposturam* hauserunt, veram degendæ vitæ viam non inveniunt: sed temere oberrant, ut vides. Vides item, prius ingres-

sos

ſos circumire quo illæ monſtrarint? Video hæc, inquam. Sed quæ eſt illa mulier, quæ, cæcæ & furenti ſimilis, ſaxo rotundo inſiſtit? Vocatur, inquit, illa quidem *Fortuna*: neque cæca ſolum eſt, ſed & inſana & ſurda. Ea ergo quo munere fungitur? Paſſim, inquit, vagatur: & aliis quod habent, rapit, aliiſque largitur; iiſdemque rurſus ſtatim eripit quæ dedit, eaque donat aliis temere & inconſtanter. Recte igitur ſignum ejus naturam declarat. Quodnam illud? inquam. Quod rotundo ſaxo inſiſtit. Id vero quid ſibi vult? Non tuta & firma ejus eſſe munera, ſignificat. Magnæ enim & graves jacturæ fiunt, cum quis & fidem habet. Quid? magna illa turba quæ eam circumſtat, quid petit, & quei vocantur? Dicuntur hi *Inconſiderati*. Singuli vero ea petunt quæ illa abjicit. Quei ergo fit, ut non eodem ſint vultu: ſed alii lætari, alii mœrere paſſis manibus videantur? Qui lætari & ridere videntur, ii ſunt, inquit, qui aliquid à *Fortuna* acceperunt, iidemque *Fortunam Proſperam* eam vocant. Qui vero plorantium ſpecie manus extendunt, ii ſunt, quibus ea eruit quæ ante dederat. Hi contra, *Malam Fortunam* eandem appellant. Quæ ſunt ergo illa quæ largitur, cum & ii qui ea accipiunt, ita lætentur; & qui amittunt, plorent? Hæc quæ vulgo bona cenſentur. Ea quæ ſunt? Divitiæ ſcilicet, gloria, nobilitas, liberi, imperia, regna, & id genus alia pleraque. Eho, numnam iſta bona non ſunt? De his quidem alias diſputabimus: nunc autem explicationi fabulæ intenti ſimus. Fiat ita. Vides ergo, ubi portam iſtam præterieris, aliud ſeptum altius, & mulieres extra ſeptum ſtantes, meretricum inſtar ornatas? Omnino.

nino. Harum alia *Incontinentia* vocatur, alia *Luxuria*, alia Assentatio. Quid ergo heic astant ista? Observant eos qui aliquid à Fortuna acceperunt. Quid tum? Exultant, & eos amplectuntur, & adulantur: utque apud se manere velint, postulant: ac vitam eis pollicentur suavem, otiosam, & omnis expertem molestiæ. Quod si quis eis obsecutus, delicias amplexus fuerit; ei jucunda videtur ad tempus illa vitæ ratio, dum hominem quasi titillarit: cum revera talis non sit. Ubi enim resipuerit, se non comedisse, sed ab eis & comesum, & contumeliose tractatum esse, sentit. Itaque jam consumptis iis quæ à Fortuna acceperat omnibus, mulieribus istis servire cogitur, & omnia perpeti, indecoreque se gerere, & propter eas quævis perniciosa in se admittere: cujusmodi sunt, fraudare, fana spoliare, pejerare, prodere, latrocinari, cæteraque his consimilia. Sed cum eos hæc omnia defecerint, traduntur Pœnæ. Qualis ea est? Vides à tergo eorum aliquid fenestellæ simile, & locum quendam angustum & tenebrosum? Atque etiam mulieres quædam fœdæ, & sordidæ, & pannis obsitæ, ibi esse videntur? Omnino. Ea igitur quæ flagellum tenet, *Pœna* dicitur: Quæ caput ad genua demittit, *Mœstitia*: Quæ capillos evellit, *Ærumna*. Alius vero quidam, illis qui adstat, deformis, extenuatus, & nudus, ac post eum mulier quædam, ei similis, deformis, & tenuis, quinam sunt? Ille quidem, inquit, *Luctus* vocatur: ejus vero soror, *Desperatio*. His igitur traditur, & cum his in cruciatibus vitam agit. Deinde rursus in aliam domum conjicitur, *Infelicitatis*: ubi, quod reliquum est ævi, in omni miseria exigit, nisi ei *Pœnitentia* forte fortuna occurrerit.

currerit. Quid tum fit; *Pœnitentia*, obviam ei facta, ex istis malis eum eripit: eique *Opinionem* aliam, & *Cupiditatem*, ad *Veram Eruditionem* perducturam, inserit: unaque eam, qua ad *Falsi nominis eruditionem* perveniat. Quid tum fit? Siquidem, inquit, eam opinionem comprehenderit, quæ ipsum ad *Veram eruditionem* perducat, ab ea purgatus servatur, & omnis calamitatis expers, ac beatus, omne tempus ætatis degit: sin minus, denuo à Falsi nominis eruditione seducitur. Pro Jupiter, ut ingens est, & alterum hoc discrimen! Qualis vero, inquam, est *Falsi nominis eruditio?* Nonne vides, inquit, alterum illud septum? Utique, inquam. Extra id septum, juxta vestibulum, stat mulier quædam, quæ valde munda & composita esse videtur. Eam vulgus, & vani homines, Eruditionem vocant: cum ea non sit, sed Falsi nominis eruditio. Ad hanc igitur ii, qui servandi sunt, & ad Veram eruditionem perventuri, primum divertunt. Nunquid ergo alia via nulla est, quæ ad Veram eruditionem ducat? Est, inquit. Isti vero homines, qui intra septum obambulant, qui sunt? Falsi nominis eruditionis amatores, inquit, decepti, atque opinantes, se veræ eruditionis frui consuetudine. Quibus ergo nominibus appellantur isti? Alii Poetæ inquit, alii Oratores, alii Dialectici, alii Musici, alii Arithmetici, alii Geometræ, alii Astrologi, alii Voluptarii, alii Peripatetici, alii Critici, cæterique horum non dissimiles. Mulieres vero illæ, quæ circumcursare videntur, primis similes, inter quas esse dicebas Incontinentiam, & reliquas illius socias, quænam sunt? Illæ ipsæ, inquit, sunt. Nunquid ergo & huc ingrediuntur? Et huc medius fidius, sed raro: nec

ita

ita frequenter,ut in primum ſeptum.Nunquid ergo & Opiniones! Næ,inquit, nam & in his etiamnum Potio, ab Impoſtura propinata,& Ignorantia,manet:atq; etiam mehercule,una cum ea, Amentia.Neq; vero ab eis vel Opiniones vel cætera vitia recedent,donec,repudiata Falſi nominis eruditione, veram ingreſſi viam, purgatricem iſtarum rerum vim biberint,& mala omnia,quibus urgentur,ut Opiniones & Ignorantiam,& reliquam omnem Vitioſitatem,ejecerint, tum demum enim ſervabuntur.Dum vero híc manſerint apud Falſi nominis eruditionem nunquam liberabuntur: nec ullum malum, illarum quidem diſciplinarum ſubſidio, profligabunt. Quæ ergo via eſt, quæ ad Veram eruditionem ferat? Videſne, inquit, editum illum locum, qui à nemine incoli,ac deſertus eſſe,videtur?Video.Ergo & januam parvam,& viam quondam ante januam,parum frequentem,& à perpaucis tritam,ut quæ & præceps & aſpera, & prærupta eſſe videatur?Omnino, inquam. Ibi & Tumulus excelſus cernitur,& anguſtus aditus,utrinque in profundum præceps.Video. Hæc igitur,inquit,via eſt, quæ ad Veram eruditionem ducit.Et quidem aſpectu, inquam,valde ardua. Ergo & ſuperne juxta tumulum magnam rupem vides,& altam, undiq; præruptam? Video,inquam. Vides ergo & duas mulieres,ſucci plenas, & robuſto corpore in rupe ſtantes,quæ manus alacriter extendunt? Video,inquam,ſed quæ eis nomina ſunt? Una, inquit, Continentia vocatur, altera Tolerantia. Sunt autem ſorores.Cur vero manus adeo alacriter extendunt?Hortantur,inquit,viatores ad eum locum progreſſos, ut bonis ſint animis, nec per ignaviam deſperent.Fore enim,ut poſt parvi temporis difficultates, in amœnam viam perveniant. Ubi autem ad rupem acceſſerint: quo pacto aſcendunt? nullam enim,quæ eo

ferat,viam perſpicio.Ipſæ à præcipitio ad eos nonnihil deſcendunt,eoſq; ſurſum ad ſeſe attrahunt. Poſtea jubent eos requieſcere: & paulo poſt eis dant Robur & Fiduciam,& pollicentur ſe eos ad Veram Eruditionem perducturas: ac demonſtrant,quam ea via ſit amœna, & plana,& expedita,& omnis expers mali,ut vides. Ita certe quidem apparet. Videſne porro, inquit,ante lucum illum locum quendam,qui & amœnus videtur,& prati inſtar,multaq; luce illuſtris? Utique. Videſne in prati medio etiam aliud ſeptum, & aliam portam? Eſt ita. Sed quomodo vocatur locus ille? Beatorum domicilium, inquit. Hic enim degunt Virtutes omnes, & Beatitudo. Amœnus dubio procul is locus eſt. Vides ergo, inquit, juxta portam ſtare matronam formoſam, conſtanti vultu,ætate media,& jam ad ſenectutem declinante,veſte ſimplici,& aſciticii cultus experte? Inſiſtit autem ſaxo non globoſo,ſed quadrato atq; immobili.Ei adſunt aliæ quædam duæ,filiæ ejus, ut videtur. Ita quidem videtur.Harum igitur media, Eruditio eſt, inquit: altera,Veritas:altera,Suadela. Cur autem quadrato ſaxo inſiſtit? Indicio, inquit, eſt, & viatoribus viam ad eam eſſe tutam ac firmam: & accipientibus, munerum ejus fructum ſecurum. Ecquæ ſunt ejus munera? Fiducia,Securitas ſeu Vacuitas à perturbationibus,inquit ille. Quamnam iſta vim habent? Eam ut ſciant,nihil unquam in vita ſibi mali eventurum. Dii boni,inquam,quam præclara munera! Sed cur ſic extra ſeptum adſtat? Ut hoſpites, inquit, ſanet, eiſque Vim purgatricem propinet. Ubi vero purgati fuerint; tum demum eos ad Virtutes adducit. Quomodo iſtud? inquam. Neque enim intelligo.Sed intelliges, inquit.Fit enim hic perinde, ut ſi quis gravi affectus morbo ad medicum perducatur. Is vero purgationibus inprimis

omnes

omnes morbi cauſſas ejicit; ac tum demum vires confirmat, ſanitatemq; reſtituit. Sin æger medico non paruiſſet: merito ejectus à morbo interiiſſet. Hæc inquam, intelligo. Ad eum ergo, inquit, modum ad Eruditionem ubi quis pervenerit, ea curat illum, ſuamque illi vim propinat; ut ante omnia expurget & ejiciat mala quæ ſecum attulerat omnia. Quænam iſta? Ignorantiam, & Errorem apud Impoſturam hauſtum, & Arrogantiam, & Cupiditatem, & Incontinentiam, & Iracundiam, & Avaritiam, cæteraque omnia, quæ in primo ſepto ingurgitarat. Poſtquam autem purgatus fuerit, quo eum mittit? Intro, inquit, ad Scientiam, & cæteras Virtutes. Quaſnam iſtas? Non vides, inquit, intra portam cœtum matronarum, quæ & formoſæ, & modeſtæ videntur, atque etiam ficti nihil habent, minimeque comptæ ſunt, ut cæteræ? Video. Sed quæ ſunt earum nomina? Prima quidem, Scientia dicitur: reliquæ vero ejus ſorores, Fortitudo, Juſtitia, Vitæ integritas, Temperantia, Modeſtia, Liberalitas, Continentia, Clementia. O pulcherrimas, inquam! Quanta in ſpe ſiti ſumus! Siquidem intellexeritis, inquit, & uſu vitæ confirmabimini in iis quæ auditis. Enimvero, inquam, ſummo ſtudio elaborabimus. Itaque ſalvi eritis, inquit. Hæ vero cum eum ſuſceperint, quo deducunt? Ad matrem ſuam, inquit. Ea vero quæ eſt? Beatitudo, inquit. Cujuſmodi vero eſt? Videſne viam illam quæ ducit ad faſtigium illud, quæ arx eſt ſeptorum omnium? In veſtibulo igitur Matrona, conſtanti ætate, & formoſa, in alto ſolio ſedet, compta liberaliter, & citra luxum, corona florida peregregie ornata. Ita ſane videtur. Ea igitur Beatitudo eſt, inquit. Cum autem huc aliquis pervenerit, quid illa agit? Coronat eum, inquit,

ſua vi, cæteræq; virtutes omnes, ut eos qui maximis ſint certaminibus defuncti. Quibus autem certaminibus is eſt defunctus? inquam. Tum ille: Maximis, inquit: & maximas belluas, quæ prius ipſum devorabant, & cruciabant, & ſervitute premebant, ſuperavit omnes, & à ſe profligavit, ipſe ſui juris factus: adeo ut illæ jam ei ita ſerviant, quemadmodum ipſe dudum illis ſerviebat. Quaſnam dicis belluas? Perquam enim audire cupio. Primum, inquit, Ignorantiam & Errorem. An vero eas eſſe belluas non cenſes? Et quidem maleficas, inquam. Deinde Dolorem, Luctum, Avaritiam, Intemperantiam, & omnia genera vitiorum. His omnibus imperat? non paret, ut prius. O præclara, inquam, facinora, victoriamque pulcherrimam! Verum illud etiam mihi dicito: quæ vis eſt illius coronæ, qua eum ornari dicebas? Beatifica, ô adoleſcens. Nam qui ea vi coronatur, fit beatus, & malorum expers, nec in aliis ſpem felicitatis habet repoſitam, ſed in ſemetipſo. O præclaram victoriam! Ubi autem coronatus eſt, quid facit quove abit? Virtutes eum deducunt eo unde ante venerat: & oſtendunt ei illos qui ibi agunt, ut male & miſere vivant, & ut vitæ naufragium faciant, & errent: & quaſi victi ab hoſtibus ducantur; alii ab Incontinentia, alii ab Arrogantia, alii ab Avaritia, alii Vanæ gloriæ ſtudio, alii ab aliis malis. Quibus à difficultatibus, quibus conſtricti tenentur, ipſi eluctari non poſſunt, ut ſerventur, & huc perveniant; ſed per omnem ætatem turbantur. Quod eo illis accidit, quod viam hanc invenire non poſſunt; quippe obliti mandatum quod Genius dederat. Recte mihi dicere videris. Sed rurſus illud dubito, cur Virtutes eum locum illi monſtrent, unde prius huc venerat. Non ſatis norat, neque intelligebat, inquit,

quit, quicquam eorum quæ ibi gererentur: ſed dubitabat; & ob ignorantiam & Errorem quem imbiberat, ea quæ bona non ſunt, bona eſſe putabat; & mala, quæ mala non ſunt. Quare male vivebat, ut cæteri qui ibi degunt. Nunc vero conducibilium rerum ſcientiam conſecutus, cum ipſe bene vivit, tum iſtorum miſerias perſpicit. Hæc autem contemplatus, quid agit, aut quo vadit? Quocumque voluerit, inquit. Ubique enim in tuto eſt, non ſecus, ac ſi Corycium antrum teneret. Et quocumque pervenerit, omnino honeſte vivet, ab omni periculo remotiſſimus. Omnes enim eum libenter ſuſcipient, ut ægroti medicum. Nunquid ergo illas quoque mulieres, quas dicebas eſſe belluas, timere deſiit, nihil ab eis expectans mali? Nihil. Neque enim vel Dolore, vel Moleſtia, vel ab Incontinentia, vel ab Avaritia, vel à Paupertate, vel ab ullo alio malo vexabitur. Omnibus enim dominatur, omnibus eſt ſuperior iis à quibus ante exagitabatur; quemadmodum viperarii. Nam ſerpentes, qui omnes alios ad necem uſque perſequuntur, illos non lædunt, eo quod hoc veneni remedium habent. Ita & hunc nihil lædit, eo quod remedium habet. Recte mihi dicere videris. Sed illud etiam mihi explica, quinam ii ſint qui inde à tumulo adventant? Quorum alii coronati, ſpeciem hilaritatis præ ſe ferunt: qui vero coronis carent deſperabundi, cum cruribus & capitibus attritis eſſe, tum à mulieribus quibuſdam detineri videntur. Qui coronas geſtant, inquit, incolumes ad Eruditionem pervenerunt, eaque ſe potitos eſſe lætantur. Qui autem coronis carent, partim ab Eruditione repudiati recedunt, male ac miſere affecti; partim ignavia debilitati, cum ad Tolerantiam aſcendiſſent, retro re-

 redeuntes

deuntes, nullo certo itinere oberrant. Mulieres vero, eos affectantes, quæ sunt? Ærumnæ, inquit, & Molestiæ, & Desperationes, & Ignominiæ, & Ignorationes. Si ita est, ut dicis, mala omnia eos affectantur. Utique profecto mala omnia. Cum vero isti in primum septum ad Luxuriam & Incontinentiam redierunt, non semetipsos accusant: sed statim & Eruditioni, & id iter ingressis maledicunt, ut ærumnosis; & miseris atque infelicibus, qui ea vita, quam ipsi agant, relicta, male vivant, nec perfruantur ipsorum bonis. Quæ vero bona esse dicunt? Luxum, & Incontinentiam, ut summatim dicam. Nam pecudum more gulæ servire, maximorum bonorum esse fructum opinantur. Alteræ vero mulieres illinc profectæ, hilares, & ridentes, quibus nominibus appellantur? Opiniones, inquit: & perductis ad Eruditionem iis qui ad Virtutes sunt ingressi, redeunt, ut alios adducant, atque renuncient, eos quos illo adduxerint, jam beatos esse factos. Utrum igitur, inquam, istæ ad Virtutes ingrediuntur? Non, inquit, neque enim fas est Opinionem intrare ad Scientiam: sed Eruditioni tradunt illos. Quos cum Eruditio susceperit, redeunt istæ, rursus alios adducturæ; veluti naves, expositis sarcinis reductæ, aliis rebus onerantur. Ista quidem mihi recte explicare videris. Sed illud nondum declarasti, quid Genius in vitam introeuntibus præcipiat. Ut bonis animis sint, inquit. Quare bonis animis este & vos. Enarrabo enim omnia, neque quicquam prætermittam. Recte dicis, inquam. Rursus igitur extenta manu, Videtis, inquit, mulierem istam, quæ cæca esse videtur, & rotundo saxo insistere, quam vobis modo dixi Fortunam appellari? Videmus. Huic, inquit, fidem habere

bere vetat, aut quicquam firmum putari, tutove possideri, aut pro suo teneri, quod illi acceptum referatur. Nihil enim obstare, quo minus ea eripiat, & alteri tradat. Sæpe enim eam hoc facere solere. Ob eam igitur causam monet, ne vincantur illius muneribus; neve gaudeant cum largiatur; neve doleant cum eripiat: utque eam neque laudent, neque vituperent. Neque enim quicquam consulto facere, sed temere atque inconsiderate, sicut ante vobis dixi. Quare Genius monet, ne mirentur, quicquid illa faciat: neve malos mensarios imitentur, qui accepta ab aliis pecunia gaudeant tanquam sua; eademque repetita indignentur, atque injuriam sibi factam putent: obliti nimirum, ea conditione apud se fuisse depositam, ut absque ullo impedimento à creditore reciperetur. Eodem ergo modo jubet Genius erga ejus munera esse affectos: & id Fortunæ esse ingenium meminisse, ut &, quæ dederit, eripiat, & subito longe plura largiatur, rursusque auferat ea quæ dederat: nec ea solum, sed illa etiam quæ illi ante habuerint. Quæ igitur det, accipi jubet ab ea, iisque acceptis quam primum accedi ad constantem & tutam largitionem. Quænam illa est? inquam. Quam ab Eruditione sunt accepturi, si eo pervenerint incolumes. Ea vero quæ est? Vera scientia; inquit, rerum utilium largitioque constans, tuta & immutabilis. Quare celeriter ad hanc jubet confugi: cumque ad mulieres illas, quas ante dixi Incontinentiam & Luxuriam appellari, pervenerint, etiam ab iis statim discedi, ac ne his quidem fidem haberi ullam: donec ad Falsi nominis Eruditionem progressi fuerint. Apud hanc vero ad tempus eos commorari jubet; & quicquid voluerint, ab ea pro viatico accipere: Post celeriter

leriter inde ad Veram Eruditionem contendere. Hæc ſunt mandata Genii: quæ qui aut non obſervat, aut non recte accipit, malus male perit. Ac fabula quidem, hoſpites, quam Tabula continet hujuſmodi eſt. Si quod vero amplius de horum unoquoque percontari placet, licebit. Ego enim vobis dicam. Recte, inquam, dicis. Quid ergo eos Genius à Falſi nominis Eruditione jubet accipere? Ea quæ uſui eſſe videntur. Quænam illa ſunt? Literæ, inquit, & cæteræ diſciplinæ: quas & Plato adoleſcentibus freni eſſe inſtar ait, ne aliis rebus diſtrahantur. Num vero neceſſe eſt iſtas accipere eum qui ad Veram Eruditionem pervenire velit an non? Nulla id quidem neceſſitas cogit. Nam commodæ illæ quidem ſunt, ſed ad incrementa virtutis nihil conferunt. Itane eas nihil conferre ad id dicis ut viri meliores evadamus? Licet enim vel ſine his fieri meliores, inquit. Neque tamen inutiles ſunt etiam iſtæ. Ut enim aliquando per interpretem ea quæ dicuntur cognoſcimus; & tamen non incommodum fuerit, nos ipſos illius linguæ accuratiorem habere cognitionem, quamvis aliquid per interpretem perceperimus: ſic diſciplinis iſtis carere, nihil eſt quod vetet, Non ergo meliore conditione ſunt cæteris iſti Mathematici, nec facilius poſſunt fieri meliores? Quo pacto inquit, præſtarent cæteris, cum eos de rebus bonis & malis non minus ſentire perperam conſtet, quam cæteros mortales, & omni adhuc vitiorum genere conſtrictos teneri? Nihil enim vetat, noſſe literas, & tenere diſciplinas omnes: & æque tamen eſſe ebrioſum, intemperantem, avarum, injurium, proditorem, denique amentem. Multos certe quidem tales videre licet. Quæ ergo, inquit, iſtorum quaſi prærogativa eſt ob iſta, diſciplinas, ut

viri

viri evadant meliores? Nulla omnino esse videtur, siquidem ita se res habet. Sed quæ causa est, inquam, cur in secundo versentur septo, tanquam Veræ eruditioni vicini? Et quem, inquit, inde capiunt fructum? cum sæpe videre liceat aliquot è primo septo ab Incontinentia cæterisque vitiis in tertium septum pervenire ad veram Eruditionem, qui istas disciplinarum sectatores prætereunt. Quis ergo jam dicat, eos præstare cæteris? Aut igitur segniores sunt, aut minus dociles. Quomodo istud? inquam. Quia qui in secundo septo sunt, ut nihil aliud, illud certe peccant, quod ea se scire profitentur quæ nesciunt. Qua opinione dum imbuti sunt, segniores eos necesse est ad veram eruditionem expetendam. Deinde alterum illud non vides, ut Opiniones etiam è primo septo adhuc ad eos commeent? Quare nihilo cæteris hi meliores sunt, nisi cum ipsis etiam Pœnitentia se conjunxerit: persuasumque habuerint, non vera, sed Falsi nominis eruditione se esse præditos, à qua in errores inducantur, eoque statu rerum salvi atque incolumes esse nequeant. Et vos igitur, hospites, inquit, nisi ita feceritis, & in iis quæ diximus, diu multumque versati fueritis, donec habitum acquiratis, (nam sæpius eadem revolvenda sunt, nec intermittenda, sed cætera præ his supervacanea putanda,) nullus vobis eorum usus erit quæ auditis. Faciemus. Sed hoc declara, cur bona non sint ea quæ homines à Fortuna accipiunt? ut vita, ut sanitas, divitiæ, gloria, liberi, victoria, cæteraque his similia. contraque ea quæ his adversantur, cur mala non sint? Omnino enim admirabilis, & incredibilis ista nobis videtur oratio. Age ergo; da,inquit,operam, ut ad ea, quæ rogaro id respondeas quod tibi videtur. Ita faciam, inquam.

Utrum

Utrum igitur etiam ei, qui male vivit, bonum eſt vivere? Non videtur mihi; ſed malum. Quo pacto ergo, inquit, bonum eſt vivere, ſi illi malum eſt? Quia ut male viventibus malum mihi videtur vivere; ita bene bonum. Et malum igitur eſſe dicis vivere; & bonum? Ego vero. Cave abſurde loquaris. Neq; enim fieri poteſt, ut res eadem & mala & bona ſit. Sic enim & utilis erit & noxia, ſimulque ſemper & expetenda & fugienda. Abſurdum id quidem. Sed, ſi is, qui male vivit, malum habet; quo pacto ipſa vita mala erit? Atqui non idem eſt, vivere, inquit, & male vivere. An non & tibi videtur? Profecto nec mihi videtur eſſe idem. Vivere igitur non eſt malum. Malum enim ſi eſſet, etiam bene viventibus utique eſſet malum. Vitam enim haberet, quæ malum eſſet. Vera mihi videris dicere. Quia ergo fit ut vita utriſque ſuppetat tam male quam bene viventibus: vivere neque malum fuerit, neque bonum; ſicut neque ſecare & urere. Nam ægrotantibus quidem ea ſalubria ſunt, ſanis vero noxia. Eodem igitur modo, & vita ſe habet. Proinde ſic tu rem conſidera; Malleſne male vivere, an mortem bene oppetere, ac fortiter? Ego vero honeſte mori. Ergo neque mori eſt malum. Siquidem oppetere mortem ſæpe magis eſt expetendum, quam vivere. Sunt iſta. Eadem ergo eſt & ſanitatis ratio, & morborum. Sæpe enim valere non prodeſt, ſi caſus aliquis ita tulerit. Vera dicis. Age vero, & divitias eodem modo conſideremus: ſi modo illud conſiderare eſt, quod ſæpe videre licet, eundem & habere divitias, & male miſereque vivere. Mehercule multos. Nihil ergo eis divitiæ conferunt ad bene beatéque vivendum; Non videtur, cum ipſi mali ſint. Viros ergo bonos, non Divitiæ, ſed Eruditio facit. Probabile quidem eſt. Hac ergo ratione Divitiæ quî bonum ſunt, cum poſſeſſores ſuos in eo non adjuvent ut fiant meliores? Ita videtur. Ergo nonnullis ne expedit quidem eſſe divites, cum

divitiis

divitiis uti nesciant. Mea quidem opinione. Quo pacto ergo id quisquam bonum judicabit, quod sæpe nullo modo suppetere potest? Nullo pacto. Si quis ergo divitiis bene & perite uti scierit, bene vivet: sin minus, male. Verissima dicere mihi videris. Ad summam, quia hæc aut in pretio sunt, ut bona; aut in contemptu, ut mala; id ipsum est quod homines perturbet & lædat; cum scilicet ea mortales magni faciunt, seque per ea sola Felicitatis fore compotes opinantur: eorumque causa ordine faciunt omnia etsi maxime impia esse videantur. Hæc vero eis accidunt, quia, quid bonum sit, ignorant: neque didicerunt, fieri non posse, ut à malo quidquam boni producatur, vel, quod bonum est, mali quid edat. Exempli causa; Divitiæ quam plurimæ per opera mala atque turpia comparantur: qualia sunt mendacium, fraus, furtum, templorum & piscinarum spoliatio; & hujusmodi pleraque; quæ ab illis malis, quæ absolute talia sunt, ortum habent. Quare, si bonum nulla ratione ex malo proficiscatur, immensis opibus, à malo provenientibus, titulum ullius boni attribuere non debes. Tum ego, Necessario, inquam, ex hoc sermone istud consequitur. Pergo, inquit, ille; Nullam justitiam, sapientiam nullam, ex rebus malis comparamus: neque per res laudabiles mali aut iniqui reddimur, quam nec illarum indoles sit ex his existere; nec harum, ex illis. Nihil item prohibet, quominus opulentia, famæ amplitudine, victoriis, ac ejusdem censuræ aliis, pravi homines & iniqui fruantur. Vnde colligitur, hæc, atque similia, neque bona neque mala; verum Intelligentiam Sapientiamque solas Bona, ut Ignorantiam solam Malum esse. Cui ego; Evicisti: quantum judico, decretum hoc, inquam. Quod satis est. Et profligavimus eam opinionem, qua illa á pravis actionibus esse creduntur. Utiq; multum hoc est, inquit: & idem ac illud, cujus causa diximus, talia neque bona neq; mala esse. Idque eo magis, quod, si ea ex solis pravis actionibus provenirent, mala

semper

semper essent. Atqui ab utroque genere cuncta proficiscuntur: ideoque neu bona ea, neu mala esse diximus. Quemadmodum somnus vigiliaque, non bona, non mala sunt. Similiter, mea quidem sententia, & deambulare, & sedere,& reliquæ res, quæ unicuiq; intelligentiam ignorantiamq; contingunt. Sed eorum vero, quæ alterutrius propria sunt,alterum bonum, malum alterum est: ut tyrannis & justitia: quæ duo aut uni accidunt, aut alteri, eo quod præditis intelligentia perpetuo justitia adhæret, ipsa tyrannis nullos nisi ignorantes comitatur. Nec enim fieri potest, quod nos ante diximus, ut uni eidemq; rei,tempore uno & eodem,accidant res duæ ad eum se modum habentes; ita ut homo unus & idem eodem temporis momento & dormiat vigiletque, sapiens sit & ignarus simul, vel aliud quidlibet eorum quæ parem rationem habent. Ad hæc ego, Toto hoc, inquam, sermone rem omnem te jam absolvisse autumo. Ille autem sic respondit: Hæc universa ego ab illo Principio, quod vere divinum est, proficisci affirmo. At quodnam illud est, inquam, quod tu innuis? Ille id ejusmodi oratione complexus est: Vita & mors sanitas & morbus, divitiæ & paupertas,cæteraq; de quibus diximus ea neq; bona neq; mala esse, accidunt plerisq; hominibus à Nonmalo. Plane conjicimus, inquam, id necessario ex hoc sermone sequi, talia nempe neu bona, neu mala esse: ita tamen ut haud me firmum in hocce judicio prædicem. Hoc fit, inquit, eo quod longiuscule abs te abest habilitas illa; qua sententiam hanc imaginando debes concipere. Quocirca rerum usum, quem paulo ante vobis indicavi, toto vitæ vestræ curriculo persequimini: ut ea, quæ dicta sunt, vestris infigantur animis, per quæ eadem habitus vobis accidat.Quod si de aliquo istorum adhuc dubitaveritis, revertimini ad me, ut ea de re id ex me cognoscatis, cujus auxilio dubitatio discedat à vobis.

Finiunt ea, quibus Hercules Socraticus Cebeti Platonico explicavit ænigma, contentum in ea imagine,quæ in vestibulo templi Saturno dicati inventa erat. *FINIS.*

[illegible] 8 Oct [illegible] 1726 [illegible]
[illegible]

[illegible]